

Het begrijpen wat het Lichaam van Christus betekent.

Een Paulinische trilogie.

Door:

Charles F. Baker.

Inhoud

Algemene inleiding.

Efeziërs

Samenvatting

- 01)-Begroeting – 1:1-2.
- 02)-Geestelijke zegeningen – 1:3-14.
- 03)-Gebed voor kennis en begrip.
- 04)-Kondities en verwantschap – 2:1-18.
- 05)-Het fundament – 2:19-22.
- 06)-De bedeling der genade Gods – 3:1-13.
- 07)-Gebed voor vervulling – 3:14-19.
- 08)-Lofprijzing – 3:20-21.
- 09)-Wandel en bediening.
- 10)-Geest vervulde relaties – 5:22 – 6:9.
- 11)-Geestelijke oorlogvoering – 6:10-20.
- 12)-Zegening – 6:21-24.

Filippenzen.

Samenvatting.

- 01)-Christus ons leven – hoofdstuk 1.
- 02)-Christus onze gezindheid – hoofdstuk 2.
- 03)-Christus ons doel – hoofdstuk 3.
- 04)-Christus onze sterkte – hoofdstuk 4.

Kolossenzen.

Samenvatting.

- 01)-Apostolische begroeting – 1:1-2.
- 02)-Dankzegging – 1:3-8.
- 03)-Gebed voor de geest van wijsheid – 1:9-14.
- 04)-Leerstellig: Het Hoofdschap van Christus – 1:15 – 2:7.
- 05)-Waarschuwing tegen valse leer – 2:8-23.
- 06)-Geestelijk leven – 3:18 – 4:6.
- 07)-Praktisch leven – 3:18 – 4:6.
- 08)-Groeten en begroetingen – 4:7-18.

Algemene inleiding.

Ons onderwerp is: “Begrijpen wat het Lichaam van Christus betekent”. Maar omdat er twee verschillende lichamen van Christus worden genoemd in de Bijbel, moeten we eerst het onderscheid vaststellen. Eén van de genoemde lichamen is de ‘natuurlijke’, het vleeselijk lichaam waarin de Zoon van God incarneerde. Er zijn, in het Nieuwe Testament, zo’n zevenentwintig verwijzingen naar het natuurlijke lichaam van onze Heiland. De meest bekende passage is waarschijnlijk die van het Laatste Avondmaal:

“Dat is Mijn lichaam, dat voor u gegeven wordt” (Lukas 22:19).

Een andere veel genoemde passage is die van 1Petrus 2:24:

“Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout; opdat wij, aan de zonden afgestorven zijnde, voor de gerechtigheid leven zouden”.

Het andere Lichaam van Christus is het onderwerp van dit boek: “de Gemeente die Zijn Lichaam is” (Ef.1:22-23). Dit Lichaam wordt alleen genoemd in de brieven van de apostel Paulus. Paulus gebruikt het woord “lichaam”, bij benadering, zo’n negenentwintig keer met verwijzing naar het verenigde Lichaam van Christus, bestaande uit alle geredde mensen van deze huidige bedeling met Christus als het Hoofd.

Aldus zijn er twee Christussen in het Nieuwe Testament. Ten eerste is er de persoon van Christus. De meeste verwijzingen naar die naam wijzen naar Jezus Christus als persoon. Paulus gebruikt dit woord echter met verwijzing naar beide, het ‘Hoofd’ en de ‘Gemeente die Zijn Lichaam is’. Paulus verklaart in 1Kor.12:12:

“Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit éne lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, alzo ook Christus”.

Paulus spreekt hier niet van Christus als persoon of van Zijn natuurlijk lichaam. Paulus lijkt het woord “Christus”, ook in deze zin in Ef.3:4 en in Kol.4:3 te gebruiken alwaar hij spreekt van “de verborgenheid van Christus”. Als Paulus in deze twee brieven spreekt van de verborgenheid, dan spreekt hij over de tot dan toe niet geprofeteerde Gemeente die Zijn Lichaam is. *Van de persoon Christus is honderden keren geprofeteerd, maar van de Christus, bestaande uit Lichaam en Hoofd was nog nimmer iets voorzegd.*

De benoeming van dit boek, “een Paulinische trilogie”, beschrijft zijn inhoud. Een trilogie wordt gedefinieerd als “een aantal van drie met elkaar verbonden geschriften, met ieder zijn eigen samenhang, die tesamen een groter werk vormen”. De drie gevangenisbrieven van Paulus, Efeziërs, Filippenzen en Kolossenzen zijn drie met elkaar verbonden geschriften, die tesamen een groter werk vormen, namelijk: De verborgenheid van de Gemeente die het Lichaam van Christus is.

Het woord “verborgenheid” of “geheimenis” is een vertaling van het Griekse woord “mysterion”, afgeleid van het werkwoord “muo” ~ de mond dicht houden, het zwijgen bewaren. De verborgenheid waarvan Paulus spreekt is aldus een kern van waarheid wat God stil heeft gehouden. Paulus zijn eigen woorden zijn:

“...de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten,

maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen” (Kol.1:26).

De verborgenheid wordt omschreven als een bedeling of rentmeesterschap die aan Paulus is toevertrouwd voor de Gemeente.

“Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de gemeente; Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods” (Kol.1:24 en 25).

De verborgenheid is datgene dat “het Woord van God vervuld”. Het woord vervullen betekent: compleet maken. Er was een kloof in de openbaring van Gods grote plan; veroorzaakt door het feit dat God een deel ervan had stil gehouden, en dat geheim of verborgen deel, welke nu is geopenbaard, vult de genoemde kloof volledig op.

De verborgenheid is niet alleen maar een onderscheiden deel van God’s eeuwig doel dat Hij nooit eerder had bekend gemaakt: Het is eveneens de openbaring van een onderscheiden groep “naar buiten geroepen” of “gemeente”, welke wordt genoemd “het Lichaam van Christus”. Het onderwerp van de verborgenheid is het Lichaam van Christus, waarvan Hij het Hoofd is. Het woord “gemeente” betekent eenvoudig “naar buiten geroepen” of “een vergadering van mensen”. Dit woord moet nader omschreven worden teneinde vast te stellen welke speciale vergadering wordt bedoeld. In de Bijbel wordt het woord (vergadering) het eerst gebruikt voor de Israëlieten die, onder Mozes, uit Egypte kwamen (Hand.7:38). Ongeveer veertig keer wordt de menigte van Israël gemeente genoemd in de Septuagint, de Griekse versie van het Oude Testament, zoals in Nehemia 13:1. Ook Jezus noemt Zijn kleine groep discipelen, die Hij tot deze naam, in Matth.18:17, geroepen heeft, gemeente. In het toekomstige duizendjarig Koninkrijk, zullen de door Christus verlost Joodse broeders een “gemeente” worden genoemd (Hebr.2:12, aangehaald uit Psalm 22:23). God’s naar buiten geroepen mensen, in de huidige bedeling, worden ook een “gemeente” genoemd, en deze gemeente wordt geïdentificeerd als de gemeente welke Zijn lichaam is, of als het Lichaam van Christus. Veel verwarring is voortgekomen uit het feit dat men de “gemeente”, welke is Zijn lichaam, niet gescheiden en afzonderlijk houdt van de andere “gemeenten” die in de Bijbel worden genoemd. De gemeente, als Lichaam van Christus, is het onderwerp van de verborgenheid die tevoren nimmer bekend is gemaakt aan de zonen der mensen totdat het werd geopenbaard aan Paulus door de opgevaren Heer Jezus Christus.

Het woord verborgenheid komt zes keer voor in de brief aan de Efeziërs (1:9; 3:3,4,9; 5:32; 6:19), en vier keer in de brief aan de Kolossenzen (1:26,27; 2:2; 4:3). De gemeente, als Lichaam van Christus wordt acht keer in de brief aan de Efeziërs genoemd (1:23; 2:16; 4:4,12,16[2x]; 5:23,30), en vijf keer in de brief aan de Kolossers (1:18,24; 2:17,19; 3:15). Verwijzingen naar Christus als Hoofd van het Lichaam: In Efeziërs drie keer (1:22; 4:15; 5:23), in Kolossenzen twee keer (1:18; 2:19). Maar hoe zit het nu met de brief tussen Efeziërs en Kolossenzen? *Vreemd genoeg bevat de brief aan de Filippenzen geen verwijzingen naar de verborgenheid, het Lichaam van Christus of naar Christus als Hoofd van het Lichaam.* Het was de ontdekking van dit feit dat voerde tot de huidige studie van deze drie brieven, dat we genoemd hebben: “Een Paulinische trilogie”.

Het is algemeen erkend dat deze drie brieven, Efeziërs, Filippenzen, en Kolossenzen allen in dezelfde tijdsperiode geschreven zijn en wel na het boek Handelingen toen Paulus voor de eerste keer in Romeinse gevangenschap zat. Het zou daarom logisch zijn om te

veronderstellen dat alle drie de brieven een gemeenschappelijk onderwerp zouden hebben. De meeste commentaren zijn er snel bij om de overeenkomst te erkennen van Efeziërs en Kolossenzen, maar hoe zit het nu met de brief daartussen? Zowat algemeen wordt aangenomen dat het onderwerp van de brief aan de Filippenzen er één is van blijdschap en verheuging omdat dat overheersend aanwezig is in de brief. Maar wij geloven dat er iets anders en een meer overheersend onderwerp aanwezig is, één die zich identificeert met zijn burens (Efeziërs en Kolossenzen). Dat onderwerp is: “het gevoelen van Christus”.

“Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was” (Fil.2:5).

Het Hoofdschap van Christus zoals wordt aangegeven in Efeziërs is universeel. Hij is verheven ver boven alle hemelen; Zijn Naam staat bovenaan de lijst van alle namen in deze wereld en in de toekomstige wereld; Hij heeft een positie als Hoofd over alle regeringen en autoriteit en kracht en heerschappij; alle dingen zijn aan Zijn voeten onderworpen; en Hij is gegeven om Hoofd te zijn over de gemeente die Zijn Lichaam is.

In tegenstelling hiermee is Hij, in de brief aan de Filippenzen, het Gevoelen dat aanwezig is in ieder lid van het Lichaam, evenals het gevoelen van de mens aanwezig is in ieder lid van het menselijk lichaam, werkende door de hersenen en het zenuwstelsel, controlerende en regelende de functies van ieder lid. De woorden ‘gevoelen’ – ‘gemoed’ zijn woorden die meerdere keren voorkomen in deze brief.

Dus is het woord “gevoelen” het centrale onderwerp van de brief aan de Filippenzen, en dat moet de uitwerking van Zijn Hoofdschap zijn in het leven van ieder lid van het Lichaam.

Note: Het woord “gevoelen” wordt in bijvoorbeeld de NBG vertaling verwoord met “gezindheid” (Fil.2:5)..

Teneinde de belangrijkheid van deze brieven te begrijpen moeten we ze vergelijken met de brieven die Paulus heeft geschreven gedurende de laatste helft van het boek Handelingen. Deze periode wordt door Paulus omschreven als een groeiperiode van kinderlijkheid tot volwassenheid. Het is een overgangperiode van Gods exclusief handelen met het volk Israël onder het evangelie van het Koninkrijk naar het aan de kant zetten van Israël en het zenden van het evangelie der genade Gods aan de Heiden wereld, geheel apart van het Judaïsme.

In 1Kor.12:13 leren we dat de gelovigen te Korinthe leden werden van het Lichaam van Christus doordat de Heilige Geest ze tot één lichaam doopte, dus niet door een doop door mensen verricht. In hoofdstuk 13 van deze brief geeft Paulus aan dat deze gaven in liefde moesten worden beoefend en dat het bezit er van niet een indicatie voor geestelijkheid was, want zij waren een gemeente die behoorlijk vleeselijk was. De apostel gaat voort door te laten zien dat deze gaven van tijdelijke aard zijn die hij aangeeft als de kinderjaren. Zodra deze periode eindigt in rijpe mannelijkheid zullen deze gaven niet langer nodig zijn en daarom zullen ze verdwijnen, evenals iemand zijn kinderlijke dingen terzijde legt als hij een man is geworden. Dat is:

“...wanneer het volmaakte zal gekomen zijn....” (1Kor.13:10).

Dan zullen deze tijdelijke gaven ophouden te bestaan.

De belangrijkste vraag die we onszelf moeten stellen is: Wat wordt er bedoeld met “wanneer het volmaakte zal gekomen zijn”. De algemeen geaccepteerde uitleg is dat het “volmaakte” verwijst naar de toekomstige hemelse toestand welke begint bij de terugkomst van Christus.

Terwijl het waar is dat er geen noodzaak of plaats zal zijn voor talen, genezingen, speciale kennis, profetie, wonderen etc. in de hemel, zegt Paulus hier dan dat al deze gaven zullen blijven bestaan tot de tweede terugkomst van Christus? Neem bijvoorbeeld de gave van profetie. Deze gave was gegeven aan vele mannen in iedere Christelijke vergadering opdat ze openbaringen van God mochten ontvangen om deze door te geven aan de vergadering zoals we dat leren in hoofdstuk 14. In die tijd waren er nog geen Nieuw Testamentische geschriften. Het is twijfelachtig of de Korinthiërs ook maar enig Nieuw Testamentisch boek hadden voordat Paulus die had geschreven. De vraag die boven komt is: is de canon nog steeds open? Is de gave van profetie nog steeds werkzaam? Geeft God nog steeds speciale openbaringen aan de mensen? Of is de canon gesloten? Is Gods openbaring gesloten? Is het Nieuwe Testament het complete Woord van God? De meest conservatieve leraren nemen het laatste standpunt in. Ze zouden dat standpunt niet in kunnen nemen als de gave van profetie nog steeds werkzaam is. Want om deze reden en om redenen die met de andere gaven zijn verbonden, blijkt het dat Paulus iets anders bedoelde dan de hemel toen hij van datgene sprak wat “volmaakt” was.

Het Nederlandse woord voor “perfekt” suggereert iets dat absoluut zonder fouten is, iets wat niet verbeterd kan worden. Maar dat is niet noodzakelijkerwijs de betekenis van het Griekse woord “telios”. Bijvoorbeeld verklaart Paulus:

“...wij spreken wijsheid onder de volmaakten...” (1Kor.2:6).

Of ook:

“Zovelen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen....” (Fil.3:15).

Zelfs Paulus was in deze zin niet foutloos of zondeloos. Het Griekse woord geeft meer de bedoeling weer van rijpheid, of aan het einde komen waarvoor iets was gemaakt. In 1Kor.14:20 wordt het vertaald met “volwassenen” in contrast met “kinderen”. Een zelfde gebruik wordt gevonden in Hebr.5: 13 en 14, melk is voor de kinderen en het vaste voedsel voor de volmaakten. Het blijkt belangrijk te zijn dat direkt na de verklaring van “wanneer het volmaakte zal gekomen zijn” volgt, hij verder gaat met te zeggen:

“Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, was ik gezind als een kind, overlegde ik als een kind; maar wanneer ik een man geworden ben, zo heb ik teniet gedaan hetgeen van een kind was” (1Kor.13:11).

Als de canon van de Schrift gesloten is; als God niet langer speciale openbaringen geeft aan Zijn volk, dan is het duidelijk dat de gave van profetie verdwenen is. Dr. C. I. Scofield zegt terecht: “De Nieuw Testamentische profeet was niet alleen een prediker, maar een geïnspireerde prediker, en door hem, totdat het Nieuwe Testament geschreven was, werden er nieuwe openbaringen gegeven behorende bij de nieuwe bedeling” (1Kor.14:29 en 30). Zoals de profetie is opgehouden zo ook de andere gaven. Profetie was de meest waardevolle van de gaven en was een klasse apart. De andere gaven, zoals talen, werden tekenen genoemd (1Kor.14:22). Paulus verklaart:

“...de Joden begeren een teken “ (1Kor.1:22).

Maar de Griekse Heidenen waren niet geïnteresseerd in tekenen; zij zochten naar wijsheid. God heeft altijd door middel van tekenen met Israël gehandeld. “Tekenens” worden 14 keer

genoemd in de Pentateuch, 10 keer in de evangelieën, en 8 keer in het boek Handelingen. God voorzegde dat deze wonderbaarlijke dingen zouden gebeuren bij de komst van de Messias, en toen ze gebeurden waren het tekenen die naar Hem wezen en Zijn aanspraken bevestigden (vergelijk Matth.11:2-6. Jesaja 35:4-6).

Daarom is het duidelijk dat de tekenen zouden verdwijnen toen deze nieuwe bedeling van de Verborgenschap tot volwassenheid kwam. Aan de éne kant waren er tekenen die nodig waren voordat het Woord van God compleet was en verdwenen ze weer toen de canon compleet was. De openbaring van de Verborgenschap was hetgeen het geschreven Woord van God compleet maakte.

Aan de andere kant hadden de tekenen, waarvan het de bedoeling was dat ze alleen voor Israël waren, geen nut meer aan het einde van het boek Handelingen. Blindheid werd uitgesproken over Israël, en God zette Israël aan de kant tot de tijd dat Hij opnieuw betrekkingen met het volk aangaat, beginnende met de periode van de grote verdrukking.

Daarom zien we dus enige verschillen tussen Paulus zijn vroege en zijn latere brieven. De vroege brieven werden geschreven in de kindertijd van de nieuwe bedeling, voordat er een complete geschreven openbaring was.

Maar als we tot de gevangenisbrieven komen, geschreven tegen het einde van de bediening van Paulus, komen we tot de volwassen staat van de huidige bedeling. De tekenen zijn er niet meer en de overtreffende rijkdom van de nieuwe bedeling wordt ontvouwd. In plaats van de gave van genezing te beoefenen zegt Paulus nu tegen Timotheüs:

“Drink niet langer water alleen, maar gebruik een weinig wijn, om uw maag en uw menigvuldige zwakheden” (1Tim.5:23).

En Trófimus, één van zijn geliefde medewerkers, moest hij ziek achterlaten te Miléte (2Tim.4:20).

Er zijn gaven in het Lichaam van Christus, maar deze gaven zijn mannen, geen wonderbaarlijke tekenen. Apostelen en profeten worden genoemd omdat deze mannen nog steeds in leven waren toen de brief aan de Efeziërs werd geschreven, en daarom vinden we deze mannen nog steeds in de door hun geschreven woorden. Andere genoemde gaven zijn “evangelisten”, herders en leraars (Ef.4:11).

“Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot weerlegging, tot verbetering, tot onderwijzing, die in de rechtvaardigheid is; Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaakt toegerust” (2Tim.3:16 en 17).

Het zal blijken dat God er op heeft gelet dat de brieven van Paulus, ofschoon in een andere volgorde geschreven, in volgorde van: “leer” – “berisping” en “korrektie” in de canon zijn gekomen. De brief aan de Romeinen is een onderwijsbrief aangaande rechtvaardiging door geloof. De brieven aan de Korinthiërs zijn brieven betreffende berisping voor het falen om te leven volgens de leer uit de Romeinenbrief. Evenzo introduceert de brief aan de Efeziërs de geweldige leer van de ‘gemeente’ als het Lichaam van Christus van wie Hij het Hoofd is. De brief aan de Filippenzen bevat onderdelen van berisping voor het falen om de eenheid van het Lichaam te bewaren in het leven van alle dag, terwijl de brief aan de Kolossenzen een belangrijke afwijking van de leer van de brief aan de Efeziërs onthult. Hun zonde was “het Hoofd niet behoudende”:

“En het Hoofd niet behoudende, uit hetwelk het gehele lichaam, door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met goddelijke wasdom” (Kol.2:19).

De brief aan de Galaten en die aan de Romeinen (zoals de geschiedenis van de Reformatie van de zestiende eeuw laat zien) zijn de schatkamer van waarheden van individueel christendom; want de gedachte van rechtvaardiging, overheersend aanwezig, brengt iedere ziel van aangezicht tot aangezicht met zijn eigen zonde en zijn eigen behoudenis, in die belangrijke crisis van leven en dood waarin het bewustzijn is van maar twee bestaanswijzen – God en zichzelf. Het centrale idee is Christus als Hoofd, en de gehele kollektieve Christenheid, of de ‘gemeente’, als Zijn Lichaam.

Hij is niet uitsluitend of hoofdzakelijk ontvangen als de Behouder van iedere individuele ziel maar in hogere mate voor “het bijéén vergaderen” van het gehele mensdom, van alle geschapenen, in Hemzelf. De twee opvattingen zijn natuurlijk onafscheidelijk. In de eerdere brieven wordt de gemeente voortdurend herkend; in deze latere brieven wordt de persoonlijke relatie tot God, in Christus, nooit veronachtzaamt. Maar, om zo te zeggen, is de verhouding van de twee waarheden veranderd. Wat primair is in het ene geval is secondair in het andere geval.

Met deze algemene inleiding op de Paulinische brieven, en op de gevangenisbrieven in het bijzonder, gaan we verder met de uiteenzetting van deze latere brieven, daarbij speciaal de nadruk leggende op de unieke waarheid van de Verborgenis dat deze brieven samenbindt als een trilogie.

Efeziërs

Met de nadruk op het Lichaam van Christus

Inleiding

De apostel Paulus bezocht de Efeziërs eerst aan het einde van zijn tweede zendingsreis (Hand.18:19-21). Hij sprak kort met de Joden in de synagoge, en ofschoon ze wilden dat hij langer bleef voelde hij de dringende noodzaak om naar Jeruzalem te gaan voor de komende feestdagen, maar hij beloofde terug te komen. Het volgende jaar, ongeveer 53 jaar na Christus keerde hij terug naar Efeze alwaar hij een intensieve bediening uitoefende voor de tijd van drie jaar (Hand.19:1-41). Aan het einde van zijn derde zendingsreis stopte hij tenslotte in Miletus en zond iemand opdat de oudsten van Efeze hem zouden ontmoeten (Hand.20:17-38). Paulus had veel succes in Efeze, want we lezen:

“En dit geschiedde twee jaren lang, alzo dat allen, die in Azië woonden, het Woord van de Heere Jezus hoorden, beiden, Joden en Grieken” (Hand.19:10).

Hij moet een aanzienlijke gemeente bijeen vergaderd hebben, want, toen zijn bekeerlingen hun heidense magische boeken, waaruit ze gepraktiseerd hadden, bijéén brachten om ze te verbranden, was de geschatte waarde vijftig duizend zilveren penningen.

Efeze, dat dicht bij het moderne Seljuk lag, aan de Egeïsche kust in Turkije, was in de dagen van Paulus de hoofdstad van Azië. Gedurende de afgelopen eeuw hebben archeologen de ruïnes van deze vroegere stad ontdekt. Efeze was het centrum van de cultus aangaande het

aanbidden van Artemis, ook bekend als Diana. De tempel was een groot gebouw van 340 voet lang en 160 voet breed, versierd met 100 kolommen die ieder meer dan 50 voet hoog waren. (één voet is ca 30,5 centimeter). Men heeft geschat dat in de dagen van Paulus de stad ongeveer 250.000 inwoners moet hebben gehad.

Omdat Efeze dienst deed als centrum voor evangelisatie voor de regionen van Klein Azië, denkt men dat de brief aan de Efeziërs oorspronkelijk geadresseerd was als een rondzendbrief aan alle gemeenten in de regio. Het feit dat twee van de vroegste Griekse manuscripten de woorden “te Efeze” weglaten, suggereert dat dat waar is. Nadat de brief was gelezen in alle gemeenten in de regio werd de brief waarschijnlijk geretourneerd naar de gemeente te Efeze en werd de naam Efeze permanent met de brief verbonden.

Samenvatting

Leerstellig

- 1)-Begroeting - 1:1,2
- 2)-Geestelijke zegeningen – 1:3-14
 - A. Gezegend door de Vader – 1:3-6
 - B. Verlost door de Zoon – 1:7-12
 - C. Verzegeld door de Geest – 1:13,14
- 3)-Gebed voor kennis en verstand 1:15-23
- 4)-Kondities en verwantschap – 2:1-18
 - A. Vroegere konditie – 2:1-3
 - B. Nieuwe konditie – 2:4-10
 - C. Vroegere verwantschap – 2:11,12
 - D. Huidige verwantschap – 2:13-18
- 5)-Het fundament – 2:19-22
- 6)-De bedeling der genade Gods – 3:1-13
 - A. Openbaring van de verborgenheid – 3:1-6
 - B. Bediening van de verborgenheid – 3:7-13
- 7)-Gebed voor vervulling – 3:14-19
- 8)-Lofprijzing – 3:20,21

Praktisch gedeelte

- 9)-Wandel en bediening – 4:1 – 5:21
 - A. Waardig wandelen – 4:1,2
 - B. Eensgezinde wandel – 4:3-6
 - 1-Gaven voor de gemeente – 4:7-11
 - 2-Het doel van de gaven – 4:12-16

- C. Afwijkende wandel – 4:17-32
 - 1-Niet als de Heidenen – 4:17-19
 - 2-Uitdoen en aandoen – 4:20-24
 - 3-Wel doen en niet doen – 4:25-32
 - D. In liefde wandelen – 5:1-7
 - E. Wandelen als kinderen van het licht – 5:8-14
 - F. Voorzichtig wandelen – 5:15-17
 - G. Geestelijke wandel – 5:18-21
- 10)-Geest vervulde relaties – 5:22 – 6:9
- A. Mannen en vrouwen – 5:22-33
 - B. Ouders en kinderen – 6:1-4
 - C. Slaven en meesters – 6:5-9
- 11)-Geestelijke oorlogvoering – 6:10-20
- A. De vijand – 6:10-12
 - B. De uitrusting – 6:13-17
 - C. Mededelingen – 6:18-20
- 12)-Dankzegging – 6:21-24

Verklaring Leerstellige sectie hoofdstuk 1 - 3

1. Begroeting: 1:1-2.

“Paulus, een apostel van Jezus Christus, door de wil van God, aan de heiligen, die te Efeze zijn, en gelovigen in Christus Jezus” (Ef.1:1).

Paulus werd geen apostel door zijn eigen wil of keuze, ook niet doordat anderen hem daartoe hebben aangesteld, maar door de wil van God. Het is van het grootste belang dat we deze aanspraak op de apostel erkennen. Paulus werd de auteur van op zijn minst dertien van de Nieuw Testamentische boeken, en hij bracht in canon een kern van waarheid die nergens anders in de Bijbel wordt gevonden.

Ofschoon Paulus in eerste instantie een bittere vijand was van Jezus Christus en Zijn volgelingen, en hijzelf geen contact heeft gehad met Jezus toen Hij hier op de aarde was, geeft hij als bewijs van zijn goddelijke roeping het feit dat hij de laatste persoon is die Jezus Christus heeft gezien (1Kor.15:8), en heeft om die reden openbaringen ontvangen volgend op die van de andere apostelen. Hij, Paulus, bezat al de tekenen van een apostel (2Kor.12:12). De twaalf apostelen erkenden en beaamden zijn aanspraken, en gaven het evangeliseren van de Heidenen over aan hem (Gal.2:7-9).

Paulus adresseert de brief aan “de heiligen” en “gelovigen in Jezus Christus”. Dit betekent niet dat hij aan twee verschillende groepen schreef. Alle gelovigen zijn “heiligen”. Deze verklaring kan worden vertaald met; “aan de heiligen te Efeze, de gelovigen in Christus Jezus”.

“Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus” (Ef.1:2).

Deze begroeting is karakteristiek voor al de brieven van Paulus. Genade moet altijd vooraf gaan aan vrede. Rechtvaardiging geeft vrede met God (Rom.5:1). Overgave aan de wil van God geeft vrede in het hart (Fil.4:6,7). In deze begroeting zegt Paulus: “Moge u Gods genade ervaren opdat u vrij mag zijn van angst en bezorgdheid.

2)-Geestelijke zegeningen – 1:3-14

A. Gezegend door de Vader – 1:3-6).

“Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus” (Ef.1:3).

“Gezegend” is het Griekse woord “eulogeo” waar wij het woord “lofprijzing” van krijgen. Het betekent “het wél spreken van” en vandaar “loven en prijzen”. Of wij God nu al dan niet zegenen, Hij, de Schepper, is voor eeuwig gezegend (Rom.1:25). In Efeziërs geeft Paulus alle lof en glorie aan God de Vader en God de Zoon.

Binnen de Godheid is het het werk van de Heilige Geest om niet van Zichzelf te spreken, maar om de Zoon te verheerlijken (Joh.16:13-14). De Geest vervolgt dit werk door Paulus. De oude catechismus zei het korrek: “Het meest belangrijkste wat een mens kan doen is God te verheerlijken en zich voor altijd in Hem te verheugen”.

Het is niet zo dat alleen wij God zegenen, maar het is God:

“Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus” (Ef.1:3).

Onder de wet beloofde God Israël te zegenen met alle materiële zegeningen als ze gehoorzaamden (Deut.28), maar Hij heeft nergens alle materiële zegeningen beloofd aan de gelovigen in de huidige bedeling. Hij heeft beloofd om in het nodige te voorzien, maar als Hij ons materiële rijkdom had beloofd, waarom vermaant Paulus ons dan met:

“Maar als wij voedsel en deksel hebben, wij zullen daarmee vergenoegd zijn” (1Tim.6:8)?

Deze geestelijke zegeningen zijn allen “in Christus”, dit is een uitdrukking die zo’n veertig keer voorkomt in deze ene brief. Alle gelovigen zijn in Christus gedoopt door de Heilige Geest op het moment dat ze geregenereerd zijn (Rom.6:3). Deze zegeningen zijn niet in de hemel zelf, maar in de hemelse sfeer. De sfeer waarin onze zegeningen liggen wordt ook bewoond door Satanische machten die tegen ons strijden. Er kan een overeenkomst gemaakt worden tussen het land Kanaän, Israëls beloofde land, en de hemelse gewesten waar onze zegeningen liggen. Er waren vijanden in Kanaän, evenzo zijn er ook vijanden in de hemelse gewesten. In beide gevallen moeten de vijanden overwonnen worden zodat Gods mensen hun zegeningen kunnen bezitten. Paulus beschrijft deze geestelijke strijd in hoofdstuk 6.

Behalve ons te zegenen met alle geestelijke zegeningen:

“Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij heilig en onberispelijk zouden zijn voor Hem in de liefde” (Ef.1:4).

Het werkwoord “uitverkiezen” (exelexato) is de aantonnende werkwoordsvorm van “eklegomai”, wat het meest wordt vertaald met “uitverkoren”. Dus kunnen we het ook als volgt vertalen: “Hij heeft ons “uitverkoren” als “Hij heeft ons gekozen”. De Calvinisten

geloven dat God, door pure genade en zonder ook maar enige verdienste van de mens, gekozen heeft degenen die behouden zouden worden. Armeniërs geloven, terwijl God voorkennis heeft wie behouden zou worden, dat verkiezing gebaseerd is op de vrije wil van de mens. Met andere woorden, God verkoos diegenen van wie Hij wist dat ze zouden geloven, niet dat God ze koos opdat ze zouden geloven. Armeniërs zouden vers 4 waarschijnlijk eenvoudig interpreteren dat God er voor gekozen heeft dat wij heilig en onberispelijk zouden zijn nadat we geloofd hebben, maar niet dat we gekozen zijn om in Hem te zijn.

We zullen hoogstwaarschijnlijk nimmer in staat zijn om de Soevereiniteit van God te verzoenen met de vrije wil van de mens.

Aan de ene kant lijkt het onrechtvaardig van God om sommigen te redden en aan anderen voorbij te gaan. Aan de andere kant, als al het kiezen bij de mens zou liggen, hoe kan uitverkiezing dan worden toegeschreven aan God?

Ongeacht onze argumenten en redeneringen zegt Paulus duidelijk;

“...dat u God van de beginne verkoren heeft tot zaligheid, in heiligmaking des Geestes, en geloof der waarheid” (2Thess.2:13).

Omdat de heiligmaking van de Geest vooraf gaat aan ons geloven in de waarheid, is het duidelijk dat de Geest op de één of andere manier ons heiligt of apart zet als de inleidende handeling tot behoudenis. In de Bijbel is uitverkiezing altijd door genade; het is nimmer tot verdoemenis; het verandert op geen enkele wijze het vermogen van de mens om te geloven of zijn verantwoordelijkheid om dat te doen. Het is een soevereine daad van God, want het vond plaats voor de schepping van het heelal. Wat uitverkiezing ook is, Paulus zegende en preeks God er voor, en hij beschuldigde God niet van onrechtvaardigheid. Er zijn enige dingen aangaande de kennis en wijsheid van God die onnaspeurlijk zijn voor ons (Rom.11:33-36).

“...zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen....” (Hebr.11:6).

“...en de heiligmaking, zonder welke niemand de Heere zien zal” (Hebr.12:14).

Heiligmaking betekent heilig gemaakt worden. Zoals we voor God staan:

“.....geheilgd door de offerande van het lichaam van Jezus Christus, eenmaal geschied” (Hebr.10:10).

ook als ons dagelijks leven niet altijd even perfect is. Gods doel met de uitverkiezing is om ons heilig en onberispelijk te maken (vergelijk Kol.1:22 en Fil.2:15).

God heeft ons in liefde gekozen:

“Die ons tevoren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf...” (Ef.1:5).

“Verordineerd” of “Voorbestemming” betekent: “iets op voorhand voorbeschikken”. Het woord wordt gebruikt in Hand.4:28; Rom.8:29; 1Kor.2:7 en in Ef.1:5,11. De volgorde van uitvoering van Gods doel staat in Rom.8:29, 30.Hij heeft ons dus eerst van tevoren verordineerd, toen riep Hij ons, toen rechtvaardigde Hij ons, en tenslotte zal Hij ons verheerlijken.

Verder heeft God ons voorbestemd tot zoonchap. Zoonchap verwijst naar volwassenheid en gelijke rechten in de familie. De centrale passage aangaande zoonchap vinden we in Gal.4:1-7. Onze adoptie is door Jezus Christus tot de Vader, naar:

“het welbehagen van Zijn wil” (Ef.1:5).

Het woord dat vertaald is met “naar het welbehagen / in overeenstemming met” (kata) wordt zo’n zestig keer gebruikt in de drie brieven van deze studie. Het brengt het ene met het andere in balans. Hij verordeneerde ons in overeenstemming met Zijn wil omdat het Hem behaagde en het was Zijn goede bedoeling. En het was tot:

“Tot prijs der heerlijkheid van Zijn genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde” (Ef.1:6).

Paulus stapelt voortreffelijkheid op voortreffelijkheid in het prijzen van de genade van God waarmede Hij ons begenadigd in de Geliefde. De vertaling van “ons begenadigd heeft” is de vertaling van “echaritosen” hetwelk nog op één andere plaats in het Nieuwe Testament wordt genoemd:

“Wees gegroet gij begenadigde” (Lukas 1:28).

Hier wordt tegen de maagd Maria gesproken. Iedere gelovige in Christus Jezus is een begenadigde.

B. Verlost door de Zoon: 1:7-12.

“In Wie wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar de rijkdom van Zijn genade” (Ef.1:7).

Het is in Christus, de Geliefde (vergelijk Matth.12:18; 12:18; 17:5), dat we de verlossing hebben verkregen. Verlossing heeft het idee in zich van het vrijkopen van een slaaf door een prijs voor hem te betalen. De Vader heeft ons gekozen. De Zoon betaalde de prijs voor onze verlossing door Zijn bloed te storten. Paulus spreekt van verlossing in Rom.3:23; 8:23; 1Kor.1:30; Ef.1:7, 14; 4:30; Kol.1:14; Hebr.9:12,15. Het is interessant om op te merken dat in Rom.8:23 en in Ef.1:14 Paulus niet alleen spreekt van de verlossing van onze ziel maar ook van de toekomstige verlossing van ons lichaam. Verlossing wordt vergeleken met de vergeving van onze overtredingen (zonden). Paulus gebruikt het bijzondere woord “aphesis” voor vergeving slechts op één andere plaats (Kol.1:14), en de werkwoordsvorm slechts één keer (Rom.4:7), alhoewel deze woorden elders vele keren worden genoemd.

Paulus zijn favoriete woord voor vergeving komt van de wortel “genade”, om iemand genade te bewijzen zoals in 2Kor.2:7,10; Ef.4:32; Kol.3:13. Het is interessant dat Lukas, Paulus zijn medearbeider, de enige van de schrijvers van de evangelieën is die dit woord gebruikt (Luk.7:42,43).

Note: Als u verschillen constateert dan komt dat doordat de schrijver van dit Engelse boek de King James vertaling gebruikt.

Zonde (harmatia) is het doel missen, de verkeerde weg opgaan, maar hier is het woord “trespasses” (paraptomaton) met de betekenis van het afdwalen van de waarheid. Het verschilt van harmatia in vorm, niet in kracht. Er is nog een ander woord voor niet juist handelen

(parabasis), wat betekent de wet schenden, overtreding (Gal.3:19). Hier opnieuw verlossing en vergeving in overeenstemming met Zijn genade:

“Met welke Hij overvloedig is geweest over ons in alle wijsheid en voorzichtigheid” (Ef.1:8).

Wijsheid is een eigenschap om doelbewust om te gaan met kennis. Voorzichtigheid of inzicht is het praktische gebruik van wijsheid. Sommige commentatoren verwijzen deze wijsheid en voorzichtigheid naar God's activiteit; anderen naar de gelovigen toe als ontvangers van Zijn genade.

Beide kunnen waar zijn. Het betekent waarschijnlijk dat God ons inzicht heeft gegeven in Zijn goddelijk plan door de eeuwen heen:

“Ons bekend gemaakt hebbende de verborgenheid van Zijn wil” (Ef.1:9).

De verborgenheid, dat het nu geopenbaarde geheimenis is, van Zijn wil is groter dan de verborgenheid aangaande het Lichaam van Christus. Het is inclusief de verborgenheid van hoofdstuk 3, maar het omvat meer, want het is:

“...naar Zijn welbehagen, hetwelk Hij voorgenomen had in Zichzelf. Om in de bedeling van de volheid der tijden, wederom alles tot één te vergaderen in Christus, beide, wat in de hemel is, en wat op de aarde is” (Ef.1:9 en 10).

Het samenbrengen van alle dingen in de hemel en op de aarde, onder het leiderschap van Christus, wijst naar de voltooiing van niet alleen de huidige bedeling der genade Gods, maar ook inclusief het komende duizendjarig Koninkrijk. Het is niet eerder dan dat dat einde is bereikt dat alle dingen onder Zijn voeten gelegd zullen worden (1Kor.15:24-28). God heeft ons toegestaan om inzicht te hebben in Zijn meesterlijk plan. Dit plan omvat vele verschillende bedelingen (oikonomia). Paulus gebruikt dit woord vijf keer (1Kor.9:17; Ef.1:10; 3:2; Kol.1:25; 1Tim.1:4). Moderne vertalers vertalen dit woord gewoonlijk met “bestuur” of “rentmeesterschap”. Theologen, die de dispensationele principes in de Bijbel herkennen, onderverdelen het “verleden” – “heden” en “toekomst”, altijd in zeven bedelingen. De drie die het meest onderscheiden worden zijn Wet, Genade en Koninkrijk.

Paulus is zeer nadrukkelijk dat dit gehele plan samengevat is in Christus. In Hem, zeg ik;

“In Hem, in Wie wij ook een erfdeel geworden zijn, wij, die tevoren verordineerd waren naar het voornemen van Hem, Die alle dingen werkt naar de raad van Zijn wil; Opdat wij zouden zijn tot prijs van Zijn heerlijkheid” (Ef.1:11 en 12).

Paulus maakt het zeer duidelijk dat God niets willekeurig doet of impulsief. Verordining, met als doel alle dingen naar de raad van Zijn wil te doen, wijst er op dat God weet wat Hij doet, ook al begrijpen wij dat niet altijd.

We zijn Gods erfdeel geworden:

“opdat wij zouden zijn tot prijs van Zijn heerlijkheid; In Wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt” (Ef.1:12 en 13).

Het mag er op lijken dat God egoïstisch is omdat hij wil dat alle heerlijkheid naar Hemzelf en naar de Heere Jezus Christus gaat. Maar het is een feit dat Hij niet de soevereine God zou zijn als alle eer en heerlijkheid niet naar Hem zou uitgaan. Er komt een dag dat alle knie, in de hemel, op de aarde, en onder de aarde, zal buigen voor de naam van Jezus Christus tot heerlijkheid van God de Vader (Fil.2:10 en 11).

Over wie spreekt Paulus wanneer hij zegt:

“...wij, die eerst in Christus gehoopt hebben” (Ef.1:12).

Blijkbaar gebruikt Paulus “Christus” hier niet in een persoonlijke verwijzing naar Jezus, maar als verwijzing naar de Messias. De hoop van Israël was de Messias (Jer.14:8). Israël heeft gehoopt op de Messias. De Messias is gekomen als Jezus, in het vlees; een overblijfsel in Israël heeft Hem aangenomen en de rest werden verblind/verhard (Rom.11:7). Toen begon God een nieuwe bedeling onder het apostelschap van Paulus aangaande de Heidenen en het Lichaam van Christus.

“In Wie ook gij zijt, nadat gij het woord der waarheid, namelijk het Evangelie uwer zaligheid gehoord hebt” (Ef.1:13).

Aldus is de Hoop van Israël, het Hoofd van het Lichaam, de Gemeente, geworden.

C : Verzegeld door de Geest: Ef.1:13b - 14

“...in Wie gij ook, nadat gij geloofd hebt, zijt verzegeld geworden met de Heilige Geest der belofte” (Ef.1:13b).

Deze tekst geeft de indruk dat de verzegeling met de Heilige Geest een tweede werk van genade is die plaats vindt na het “geloven”. Het onvoltooide deelwoord betekent: “op het moment van geloven wordt je verzegeld”. In de wereldhandel worden vele soorten zegels gebruikt; verzegelde enveloppen, zegels van de notaris, zegels op certificaten, zegels op geregistreerde brieven, verzegeling van machines om het smeermiddel binnen te houden of het vuil buiten. Een zegel is een bewijs van echtheid, een garantie voor veilige levering of om veilig te bewaren. Het zegel van de Heilige Geest is:

“...het onderpand is van onze erfenis, tot de verkregen verlossing, tot prijs van Zijn heerlijkheid”. (Ef.1:14).

“Onderpand” (arrabon) is een vooruitbetaling op een aankoop als een pand dat de transactie bezegeld. Wanneer God de transactie van onze verlossing compleet maakt zullen we verlost zijn met zowel een verheerlijkt lichaam als geest. We zullen gelijkvormig worden aan het beeld van Zijn Zoon.

Aldus heeft de Vader ons uitverkoren, de Zoon ons verlost, en de Heilige Geest ons verzegeld. Alle drie de Personen van de Godheid zijn betrokken geweest bij onze redding. En opnieuw herinnert Paulus ons er aan: “tot prijs van Zijn heerlijkheid”.

3. Gebed voor kennis en verstand Ef.1:15-23.

“Daarom ook ik, gehoord hebbende het geloof in de Heere Jezus, dat onder u is, en de liefde tot al de heiligen, houd niet op voor u te danken, u gedenkende in mijn gebeden; Opdat de God van onze Heere Jezus Christus, de Vader der heerlijkheid, u geve de geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis; Namelijk verlichte ogen van uw verstand, opdat gij moogt weten, welke de hoop van Zijn roeping is, en welke de rijkdom der heerlijkheid van Zijn erfenis is in de heiligen; En welke de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht, Die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt; en heeft Hem gezet aan Zijn rechterhand in de hemel; Ver boven alle overheid, en macht, en kracht, en heerschappij, en allen naam, die genaamd wordt, niet alleen in deze wereld, maar ook in de toekomst; En heeft alle dingen Zijn voeten onderworpen, en heeft Hem de Gemeente gegeven tot een Hoofd boven alle dingen; Welke Zijn lichaam is, en de vervulling van Hem, Die alles in allen vervult”.

Paulus had het hart van een ware zielenherder. Hij was ten eerste bekommerd om zijn bekeerlingen en om de gemeenten die hij had gesticht. Hij sprak van zijn “zorg voor alle gemeenten”(2Kor.11:28). Wanneer hij vernam dat er een gemeente in gevaar was door hevige aanvallen van Satan, dan zond hij één van zijn medewerkers om ter plekke te helpen (1Thess.3:5). Wanneer hij hoorde van hun verdrukkingen, en hij zich niet langer kon inhouden, dan zond hij Timotheüs om er achter te komen of ze nog sterk in het geloof stonden.

In onze huidige kontekst is het gebed van Paulus dat God hun een geest van wijsheid en openbaring wou geven in de kennis van Christus. Zonde is een ziekte die geestelijke blindheid voortbrengt. De niet geredde persoon is in de duisternis. Petrus spreekt van degenen die blind zijn in die zin dat ze een geestelijke kortzichtigheid (muopazo) hebben; ze zijn bijziend; ze zien niet op afstand; ze leven voor het heden zonder aandacht te besteden aan de toekomst (2Petr.1:9). Daarom bidt Paulus dat de ogen van ons verstand verlicht mogen worden opdat we het volgende mogen begrijpen:

Ten eerste: “Wat is de hoop van Zijn roeping”. “Roeping” is in de brieven van Paulus altijd doeltreffend, het resulteert altijd in redding:

“En die Hij tevoren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen; en die Hij geroepen heeft, dezen heeft Hij ook gerechtvaardigd” (Rom.8:30).

In de Evangelieën wordt het woord gebruikt in de zin van een algemene oproep:

“...want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren”. (Matth.20:16).

Paulus spreekt hier van “Zijn” roeping en van “Uwer” roeping in Ef.4:4. God roept, dat is dus Zijn roeping, en Hij roept ons, zodat de roeping ons toebehoort. Maar in beide gevallen is het de hoop van de roeping dat in beeld is. “Hoop” is altijd iets dat in de toekomst ligt:

“....want hetgeen iemand ziet, waarom zal hij het ook hopen? (Rom.8:24).

En in werkelijkheid is de hoop van de gelovige Christus Zelf (1Tim.1:1). Maar de verschillende bedelingen van God hebben specifieke hoop vanwege de specifieke beloften.

God beloofde Israël een land, een Koning en een koninkrijk, en wij geloven dat deze hoop op enige dag gerealiseerd zal worden. God heeft niet zo'n belofte gedaan aan de leden van het Lichaam van Christus, maar Hij heeft beloofd dat op enige dag onze Heer Jezus Christus uit de hemel zal neerdalen:

“Want de Heere Zelf zal met een geroep, met de stem des archangels, en met de bazuin Gods neerdalen van de hemel; en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan; Daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Heere tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heere wezen” (1Thess.4:16 en 17).

Deze gebeurtenis wordt de “gezegende hoop” genoemd (Titus 2:13). Sinds we zijn geroepen, niet alleen om gered te zijn, maar om gered te zijn als leden van het Lichaam van Christus, heeft Paulus ongetwijfeld deze gebeurtenis in gedachten met betrekking tot onze roeping.

Op de tweede plaats, Paulus bidt opdat wij mochten verstaan de rijkdom van Zijn heerlijkheid van Zijn erfenis in de heiligen. Maar wat kan Hij vinden om ons te erven? We zouden het geen probleem vinden om te begrijpen hoe wij een erfenis in Christus zouden hebben, maar in welke zin kan Hij een erfenis in ons hebben? Wanneer we begrijpen dat Christus alles geïnvesteerd heeft wat Hij had, zelfs Zijn eigen leven, in ons, om ons gelijkvormig te maken aan Zijn beeld (Rom.8:29) en ons te vernieuwen zodat we volmaakt voor de Vader staan, dan kunnen we zien hoe Hij een erfenis heeft in ons. Eens zullen we aan Hem worden voorgesteld als een:

“...Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij heilig zou zijn en onberispelijk” (Ef. 5:27).

Tenslotte bidt Paulus dat we mogen ervaren wat de uitnemende grootheid van Zijn kracht is aan ons, die geloven, naar de werking van de sterkte Zijner macht, Die Hij gewerkt heeft in Christus, toen Hij Hem uit de doden heeft opgewekt. Jezus wekte op een wonderbaarlijke wijze mensen op uit de dood, maar die kracht was onbeduidend in vergelijking met de kracht die Hem opwekte uit de dood. Hij stierf onder de vloek en veroordeling van alle zonden der wereld. Iedere Satanische kracht van de onderwereld had zijn kracht willen aanwenden om Hem in het graf te houden, want er wordt gezegd dat de duivel het geweld des doods had (Hebr.2:14). Maar Christus, in Zijn grote kracht, zegevierde over de zonde, over Satan, over dood en graf en stond zegevierend op. De kracht die dit ontzagwekkende werk tot stand heeft gebracht is de kracht die beschikbaar is voor ieder lid van het Lichaam van Christus.

Deze overweldigende kracht die de onze is door Christus, wekte Hem niet alleen op uit de dood, maar onderwierp alles onder Zijn voeten, en gaf Hem, als Hoofd over alle dingen, aan de Gemeente, welke Zijn Lichaam is, de vervulling van Hem, Die alles in allen vervult. Ofschoon het Lichaam van Christus wordt genoemd in Romeinen en 1Korinthiërs, hebben we hier voor het eerst de volledige titel van de Gemeente: “De Gemeente welke Zijn Lichaam is”. In het beeld van de Gemeente, als lichaam met Christus als het hoofd, moeten we niet de fout maken door het hoofd te maken tot een doodshoofd met ogen, oren en een neus. (In het beeld zijn dezen allen leden van het lichaam, niet van het Hoofd, 1Kor.12:14-27). De werkelijke betekenis van “Hoofd” is datgene wat geopenbaard is in de brief aan de Filippenzen, waar Christus de Gevoelen is van het Lichaam. Het Hoofd of Gevoelen is in ieder lid, controlerende en regelende iedere functie, Fil.2:5:

“Want dat gevoelen (gezindheid) zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was”.

Het woord “gemeente” is een algemene uitdrukking en omschrijft vele verschillende groepen van mensen, beide, gelovigen en ongelovigen. De Gemeente waarvan Paulus spreekt wordt aangegeven als “de Gemeente welke Zijn Lichaam is”. Het is niet de één of andere bijeenkomst van mensen, maar een geestelijk Lichaam bestaande uit alle ware gelovigen in deze huidige bedeling, vanaf de dagen van Paulus tot op het heden.

4. Kondities en verwantschap.

A. Vroegere konditie.

Hoofdstuk 1 openbaarde Gods genadig doel om te voorzien in redding. Hoofdstuk 2 en 3 vertellen hoe God dat doel uitvoerde door geestelijk leven te geven aan geestelijk dode zondaren om ze tot leden van het Lichaam van Christus te maken. In het voorgaande gebed sprak Paulus van de alles teboven gaande machtige kracht die God werkte toen Hij Christus uit de doden opwekte. En zoals Hij Christus levend maakte, gaat Paulus verder met zijn lezers te vertellen:

“...u heeft Hij mede levend gemaakt...”(Ef.2:1).

De Griekse tekst laat de woorden “mede levend gemaakt” weg. We moeten naar vers vijf gaan om er achter te komen wat Hij aan hen deed, om vervolgens deze woorden toe te voegen aan vers één. Paulus onderbreekt dan voordat hij ons verteld wat God deed, om de eerdere geestelijke konditie van de mensheid te omschrijven, buiten Christus:

“...daar gij dood waart door de misdaden en de zonden” (Ef.2:1).

Geestelijk dood zijn betekent niet dat de geest van de mens er niet meer is, maar dat zijn geest in het geheel geen relatie met God heeft. “Dood” wordt in het Nieuwe Testament nooit uitgebeeld als een staat van het zich niet meer bewust zijn of het “niet meer bestaan”.

“Maar die haar wellust volgt, die is levende gestorven” (1Tim.5:6).

Een mens wordt “dood” door misdaden en zonden (vergelijk met het genoemde onder 1:7).

Paulus gaat verder met het omschrijven van de konditie van het geestelijk dood zijn:

“In welke gij eerstijds gewandeld hebt naar de eeuw dezer wereld, naar de overste van de macht der lucht, van de geest, die nu werkt in de kinderen der ongehoorzaamheid” (Ef.2:2).

Het “naar de eeuw dezer wereld” betekent letterlijk “de eeuw van deze Kosmos”. In Gal.1:4 noemt Paulus dat:

“...deze tegenwoordige boze wereld...”.

De levensstijl van de ongelovigen is die van de tegenwoordige boze wereld. Maar het gaat verder dan dit, want er is een geestelijk iemand die deze boze eeuw stuurt, de de overste van

de macht der lucht. Jezus noemde hem: “de overste dezer wereld” (Joh.12:31; 14:30; 16:11). Satan is de overste van de dood. Christus is de Vorst des levens (Hand.3:15). “De macht der lucht” zal wel een vreemde omschrijving blijken te zijn voor de huidige wetenschappelijke eeuw. Het Nieuwe Testament gebruikt twee Griekse woorden voor “lucht”. Eén is “ouranos” hetgeen letterlijk is “de lucht” of “de hemelen”. De andere is “aer” dat een verwijzing is aan hetgeen we inademen, datgene dat heden wordt bedoeld met het woord “lucht”. De lucht is een dunne laag atmosfeer rondom de aarde. Boven deze dunne laag kan natuurlijk leven niet bestaan. Wanneer astronauten de ruimte ingaan moeten ze lucht meenemen. Dus is de lucht de sfeer waarin mensen leven, en dat is de sfeer waarin Satan zijn overheden en machten verblijven. Aldus is de uitdrukking van Paulus niet onwetenschappelijk. Jezus komt terug in de lucht (1 Thess.4:17), hetgeen betekent dat Hij terugkomt in de atmosfeer van de aarde. De ongelovigen worden “kinderen der ongehoorzaamheid” genoemd, niet “zonen”. Zonen zijn tot volwassenheid gekomen. De ongelovigen zijn tot rijpheid in hun ongehoorzaamheid gekomen.

Het waren niet alleen de Heidenen die dood waren door hun misdaden en zonden, maar Paulus, als Jood, zegt:

“Onder welke ook wij allen eertijds verkeerd hebben in de begeerlijkheden van ons vlees, doende de wil des vleses en der gedachten; en wij waren van nature kinderen des toorns, gelijk ook de anderen” (Ef.2:3).

Ofschoon het volk Israël in een verbondsrelatie was met God, hadden individuele Israëlieten precies dezelfde soort ‘natuur’ als de Heidenen hadden. Toen God Israël onder de Wet bracht bewees Hij dat feit (Rom.3:19 en 20). Hoe vaak lezen we niet in het Oude Testament dat Israël vleselijke dingen na jaagde (Psalm 106:14; vergelijk 1Kor.10:6). Beide kanten van de mens, het vlees en de geest, zijn daarbij betrokken. De mens is van nature een kind des toorns, dat is een kind die bestemd is tot de toorn van God:

“Want de toorn Gods wordt geopenbaard van de hemel over alle goddeloosheid, en ongerechtigheid der mensen....”. (Rom.1:18).

In onze dagen is er een verdwazing in de voedsel-industrie door produkten als “natuurlijk” aan te prijzen, maar er is veel in de natuur wat giftig en dodelijk is. De “natuurlijke mens” hoort ook thuis in deze categorie (1Kor.2:14). Er is niets goeds in hem. Wat goed lijkt te zijn blijkt slecht te zijn, omdat de gezindheid van het vlees in vijandschap met God verkeert. Hoe kan God het werk van mensen aksepter en als zijnde goed, zolang als de mensen Zijn Zoon verwerpen en aldus de kant kiezen van degenen die Hem gekruisigd hebben?

B. Nieuwe konditie: Ef.2:4-10

De hopeloze konditie van de geestelijk dode en schuldige mens wordt verbroken door twee welkome woorden: “Maar God”. Als de verbinding was geweest: “en God”, hadden we kunnen verwachten dat het oordeel van God verkondigd zou worden zoals dat gebeurde ten tijde van de zondvloed. Zie het “en” in Genesis 6:1-7, en het “maar” in vers 8. De wereld werd in Gods oordeel door de vloed verwoest, maar Noach vond genade in de ogen des Heeren. En nu in onze situatie:

“Maar God, Die rijk is in barmhartigheid door Zijn grote liefde, waarmee Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt

met Christus; (uit genade zijt gij zalig geworden)” (Ef.2:4 en 5).

Overvloedige barmhartigheid, grote liefde, en weergaloze genade zijn hier samengevoegd om onze redding te bewerken. Barmhartigheid is de manifestatie van ontferming. Het is Gods houding naar degenen die in nood zijn. Het is een gevoel van mededogen met een verlangen om te helpen. Wij kunnen medelijden hebben met mensen die in moeilijkheden verkeren en toch niets doen om hen te helpen. Barmhartigheid zet gevoelens om in actie. God is rijk aan barmhartigheid. De genadetroon, boven op de ark in de tabernakel werd besprenkeld met bloed dat aangaf dat God barmhartigheid verleende aan de Israëlieten door hun schulden op een onschuldig slachtoffer te leggen. Wij hebben ook een genadetroon, besprenkeld met het bloed van Christus (Hebr.4:16). Hoe kunnen wij de grote liefde van God adequaat omschrijven? De mate van Gods liefde wordt gezien in het feit dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft om, aan het kruis, tot in de dood te lijden voor de zonde. En wij worden er hier aan herinnerd dat Hij dat deed:

“...toen wij dood waren door de misdaden....” (Ef.2:5).

Dit feit wordt in vergelijking nog veel krachtiger uitgedrukt in Rom.5:6-8:

“Want Christus, toen wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor de goede zal mogelijk iemand ook bestaan te sterven. Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren”.

Hij stierf voor ons toen wij nog zondaars waren, en door het Evangelie te geloven heeft Hij:

“...ons levend gemaakt met Christus....” (Ef.2:5).

Er zijn veertien verschillende Griekse woorden die vertaald worden als “met”. Degene die hier wordt gebruikt is het samengestelde woord, “samen levend gemaakt”, ‘samen’ in de zin van een volledige deelname, allen verenigd in één. Het drukt een gezamenlijk relatie uit, waar Christus en de gelovige in gelijke mate delen, zoals in Rom.8:17. Ellicot wordt geciteerd dat hij heeft gezegd: “Wat God gewrocht heeft in Christus dat heeft Hij ook gewrocht in allen die met Hem verenigd zijn”.

God.....heeft ons levend gemaakt:

“En heeft ons mede opgewekt, en heeft ons mede gezet in de hemel in Christus Jezus” (Ef.2:6).

Toen Stéfanus Jezus zag na Zijn opstanding, stond Hij ter rechterhand Gods (Hand.7:55), terwijl Hij met uitgestrekte armen smeekte, ten behoeve van Zijn uitverkoren volk Israël, om zich te bekeren en Hem te geloven, zodat Hij terug kon komen om het duizendjarig Koninkrijk op te richten. Maar in plaats van zich te bekeren lieten ze hun haat de vrije loop door Stéfanus te stenigen tot de dood. Christus stond daar tevens om de geest van Stéfanus te ontvangen. Alle andere verwijzingen naar Zijn positie in de hemel geven aan dat Hij zit of gezeten is aan Gods rechterhand. Hij zit zeker niet op de troon van David om te regeren over een vergeestelijkte Israëlitische Gemeente, zoals verbonds theologen leren. Zijn “zittende” positie is een aanduiding dat Zijn verlossingswerk is volbracht. De priesters van het Aäronitisch priesterschap “stonden” dagelijks vaak dezelfde offers te offeren welke nimmer

de zonden konden wegnemen, maar deze Man, nadat Hij één offer voor de zonden had gebracht:

“...is in eeuwigheid gezeten aan de rechterhand Gods” (Hebr.10:11 en 12).

Ook wij zitten daar samen met Hem, want wij zijn in Hem.

Er zijn mensen die de lichamelijke opstanding ontkennen, dezen leren dat het levend gemaakt zijn en het opgewekt zijn alles is aangaande de opstanding. Geen twijfel mogelijk dat dit hetgeen is wat Hymenaeus en Philetus leerden (2Tim.2:17 en 18). Het woord “opstanding” betekent “rechttop staan”, wijzende op het lichaam. In de dood is het lichaam in een liggende houding. Christus is opgestaan in een letterlijk lichaam. Onze lichamen zullen veranderd en gelijkvormig gemaakt worden aan Zijn heerlijk lichaam (Fil.3:21).

Gods doel met onze redding is:

“Opdat Hij zou betonen in de toekomstige eeuwen de uitnemende rijkdom van Zijn genade, door de goedertierenheid over ons in Christus Jezus” (Ef.2:7).

Door de eeuwigheid heen zullen de verlostten in beeld zijn om al de engelen de rijkdom van Zijn genade te laten zien. Christus stierf niet voor de gevallen engelen. Hun natuur als individuele schepsels, die zich niet voortplanten, maakt het blijkbaar onmogelijk voor Christus om voor hen te sterven. We weten ten minste, dat toen Lucifer en zijn engelen zondigden, dat God hen in de hel (Tartarus) wierp, en ze onder duisternis besloot, en hen daar houdt tot het oordeel. Satan kan verondersteld hebben dat God hetzelfde zou doen met de mensen, als deze zich eenmaal hebben overgeleverd aan de verleidingen van de slang, en dat hij daarom Gods doel kon verijdelen in deze nieuwe vorm van bestaan. De engelen wisten niets van de genade van God, en Satan was ongetwijfeld ten zeerste verbaast om deze genadige eigenschap in God te ontdekken, dat Hij Zijn eigen Zoon zou opofferen voor een ras dat inferieur was aan de engelen. We zullen hieromtrent meer leren in hoofdstuk zes vers 10.

Paulus verklaart nu geheel hetgeen waarop hij doelde in vers vijf:

“Want uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u, het is Gods gave; Niet uit de werken, opdat niemand roeme” (Ef.2:8 en 9).

Aangaande de verlossing zijn deze twee verzen, samen met Joh.3:16, waarschijnlijk de meest door Christenen geciteerde verzen. Genade is Gods voorziening, geloof is de reactie van de mensen. Maar de uitdrukking die volgt “en dat niet uit u”, roept vragen op. Betekent dat het uitgeoefende geloof niet van de mens is? Het zou dan lijken alsof verlossing nog veel genadiger is omdat dan het geloof aan God wordt toegeschreven en niet aan de mens, maar hierdoor komen er moeilijke vragen naar voren met betrekking tot de uitverkiezing en de verantwoordelijkheid van de mens. Als iemand gelooft, zonder dat hij dat heeft gewild, maar omdat het geloof hem is bijgebracht door een daad van God, los van zijn eigen instemming, dan lijkt het geloof zinloos. Maar aan de andere kant argumenteert men dat, als een mens dood is in zijn zonden, hoe kan hij dan ook maar iets doen? Deze vraag veronderstelt dat “dood in zonden” betekent dat die persoon zijn geest niet bestaat. Zo kun je eindeloos heen en weer redeneren zonder tot overéénstemming te komen. In deze zaak lijkt het het beste om deze betekenis te beslissen volgens de grammatica. Het woord “geloof” is vrouwelijk van geslacht, en het “dat” is onzijdig. Daarom kan, grammaticaal gezien, “geloof” niet het

antecedent zijn (woord of zinsdeel waarop het betrekkelijk voornaamwoord terugwijst) van “dat”. Het lijkt het beste om “dat” zodanig te beschouwen alsdat het verwijst naar volledige verlossing. Verlossing komt van de Heer, van begin tot eind. De mens had niets te doen met het bedenken er van, er in voorzien, of het in praktijk brengen. Alles wat we weten is dat de mens verantwoordelijk wordt gesteld voor het accepteren er van. De Heilige Geest is als de wind (Joh.3:8). We kunnen de wind niet zien, maar we kunnen de gevolgen van de wind zien en voelen. De dichter drukt onze onwetendheid uit hoe de Geest werk: “Ik weet niet hoe de Geest beweegt, de mens overtuigt van zonde, Jezus openbaart door het Woord, en geloof in Hem bewerkt”. We weten dat er een heilig makend werk van de Heilige Geest is voordat de mens geloof oefent (2Thess.2:13), maar de mens is er voor verantwoordelijk om dat ook daadwerkelijk te willen.

Verlossing is niet door werken van welke soort dan ook.

“....niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid.....” (Titus.3:5).

Al het roemen van de mens is uitgesloten (Rom.3:27). God heeft in verlossing voorzien door genade:

“Opdat geen vlees zou roemen voor Hem” (1Kor.1:29).

In de heerlijkheid zullen we slechts in één ding kunnen roemen en dat is in het kruis van onze Heere Jezus Christus.

Tenslotte wordt de gelovige gezegd om “Gods maaksel” te zijn.

“Want wij zijn Zijn maaksel, geschapen in Christus Jezus tot goede werken, welke God voorbereid heeft, opdat wij daarin zouden wandelen” (Ef.2:10).

Het woord “maaksel” is in het Grieks: “poiema”, om samen te stellen. Ons woord “gedicht” stamt daarvan af. Wij zijn Gods gedicht. Een geschoolde arbeider kan een stuk metalen schroot nemen uit de afvalbak, plaatst het in zijn draaibank en maakt er een vitaal onderdeel van voor een machine die hij aan het maken is. Evenzo kan God een zondaar nemen van de schroothoop van een gevallen mensheid en hem herscheppen in Christus Jezus om hem een lid te maken van het heerlijke Lichaam van Christus. *We worden niet gered door goede werken, maar we zijn gered om goede werken te doen welke God heeft voorbereid.* Hij deed dat “opdat” of “teneinde dat” wij daarin zouden wandelen. Als een persoon er aanspraak op maakt een artiest te zijn en hij heeft nog nimmer geschilderd; als een persoon er aanspraak op maakt een redenaar te zijn maar nog nooit een spreekbeurt heeft gehouden; of als iemand er aanspraak op maakt muzikant te zijn en nog nimmer muziek heeft gemaakt; dan hebben we goede redenen om te twijfelen aan die “aanspraken”. Als iemand er aanspraak op maakt een nieuwe schepping in Christus te zijn en dus geschapen is voor het doel om goede werken te doen, en nooit een goed werk doet, dan hebben we redenen om te twijfelen aan zijn behoudenis.

C. Vroegere verwantschap Ef.2:11 en 12.

Na de Heidenen verteld te hebben van hun vroegere geestelijke konditie van het dood zijn in misdaden en zonden, herinnert Paulus hen vervolgens aan hun vroegere relatie met de wereld.

“Daarom gedenkt, dat gij, die eertijds heidenen waart in het vlees, en die voorhuid genaamd werdt door hen, die genaamd zijn besnijdenis in het vlees, die met handen geschiedt; Dat gij in die tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israëls, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld” (Ef.2:11 en 12).

God heeft een ieder van ons bekleed met een ingebouwde komputer die in staat is miljoenen stukjes informatie op te slaan. Wat een prachtig en ontzagwekkende gave is het geheugen. Wat is het prachtig om gelukkige gebeurtenissen uit het verleden weer in herinnering te brengen, maar hoe ontzagwekkend is het om onze zonden in herinnering te brengen. Maar het goede en het slechte zijn voorgoed opgeslagen, en ofschoon we de slechte graag wilden wissen, ontdekken we dat zoveel temeer we dat proberen, zoveel te levendiger de herinnering wordt. Als we geen herinnering zouden hebben zouden we onbekwaam zijn om te weten en onbekwaam om te leren. God roept Zijn kinderen ontelbare malen op in de Bijbel om die gave te gebruiken.

In het Oude Testament riep God Israël op om zich te herinneren wie en wat ze waren voordat Hij ze verlostte uit Egypte (vergelijk Deut.5:15; 9:7; 15:15). De Israëlieten waren in Egypte slaven geweest onder hardvochtige opzichters voordat God ze in vrijheid bracht:

“...op vleugelen der arenden...” (Ex.19:4).

Nu roept Paulus de Heidenen op om zich te herinneren wat en wie zij waren voordat Christus hen los kocht met een veel grotere verlossing. Toen God Zijn genade aan de mensen openbaarde is er altijd de neiging voor de ontvangers geweest om te veronderstellen dat iets goeds in henzelf verantwoordelijk was voor hun rechtvaardig staan voor God. Dat was de houding die Israël ook had, en God moest hen, door Ezechiël, vertellen:

“Daarom zeg tot het huis Israëls: Zo zegt de Heere HEERE: Ik doe het niet om uwentwil, gij huis Israëls! maar om Mijn heilige Naam, die gij ontheiligd hebt onder de heidenen, waarheen gij gekomen zijt” (Ez.36:22).

En Paulus moest de gelovigen uit de Heidenen waarschuwen, nadat God Israël aan de kant had gezet:

“Gij zult dan zeggen: De takken zijn afgebroken, opdat ik zou ingeënt worden. Het is terecht; zij zijn door ongeloof afgebroken, en gij staat door het geloof. Wees niet hooggevoelende, maar vrees” (Rom.11:19 en 20).

Er waren een aantal dingen betreffende de vroegere relaties van de Heidenen die Paulus hen in herinnering wil brengen.

1)-Ze droegen niet het merk aan hun lichaam van Gods uitverkoren volk. De besnijdenis zette Israël apart van alle andere volken. De Joden noemden de Heidenen “akrobustia”, “de voorhuid” of de onbesnedenen. De besnijdenis was van geen betekenis tijdens de periode dat Paulus predikte (Gal.5:6), maar in de dispensatie daarvoor was het zeer belangrijk. Paulus noemt “besnedenen” en “onbesnedenen” zo’n zestig keer in zijn brieven.

2)-Ze waren zonder Christus. Dit verwijst opnieuw naar de voorbije bedeling. Christus, “de Messias” moest een Israëliet zijn, van de stam van Juda. Hij behoorde tot de Joden. Zelfs in Zijn aardse bediening verklaarde Hij Zelf, wanneer een heiden Hem om een gunst vroeg:

“Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls” (Matth.15:24).

Christus behoorde de Heidenen niet toe.

3)-Ze waren vervreemd van het burgerschap Israëls. “Burgerschap” is “politeias”, het recht en de voorrechten van een ingezetene. De Heidenen waren uitgesloten van zulke rechten in de goddelijk gevestigde regering op aarde.

4)-Ze waren vreemdelingen van de verbonden der belofte. God was vele verbonden met Israël aangegaan onder Zijn belofte aan Israël. Daar was het Mozaïsche verbond, het Palestijnse verbond, het verbond der besnijdenis, het Davidische verbond. De Heidenen waren vreemdelingen zover het deze verbonden betreft.

5)-Ze hadden geen hoop. Ze hadden geen basis voor hoop. Hun wereld werd geregeerd door brute kracht. Hun afgoden en beelden, die ze aanbaden, waren zonder kracht en konden hen niet verlossen. Ze hadden geen openbaring vanuit de hemel op een toekomstige hoop op verlossing.

6)-Ze waren zonder God in deze wereld. Ze waren “atheoi”. De letter “a” wordt “alpha privitive” genoemd als het geplaatst is voor een Grieks woord, zoals het hier voor “theos”- (god) staat, keert het de betekenis van het woord om. Een atheïst is iemand die God niet bezit, zo zijn in algemene zin alle ongelovigen atheïsten. Technisch wordt het woord “atheïst” gebruikt om militante propagandistische bewegingen te omschrijven, die zich tot doel gesteld hebben om iedere vorm van theïstisch geloof te vernietigen. De Heidenen, waar Paulus over sprak, hadden in voorbije tijden vele goden aanbeden, maar ze waren compleet gescheiden van de éne ware God. Deze oproep tot herinnering schijnt niet een negatief motief in zich te hebben om de Heidenen te waarschuwen tegen geestelijke trots; maar het is eerder een positieve benadering om te leren hoe groot een verandering is gewrocht door de genade van God, zoals we zullen zien in het volgende artikel.

D. Huidige verwantschap: 2:13-18.

“Maar nu” – vertegenwoordigt een radicale verandering. Er zijn vele belangrijke “Maar nu’s” in de brieven van Paulus (vergelijk Rom.3:21; 6:22; 16:26; 2Kor.5:16; Ef.5:8) – **in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus” (Ef.2:13).**

Zoals er een grote kloof was tussen Lazarus in de schoot van Abraham en de rijke man in de hel (Luk.16:26) zo was er ook een grote kloof tussen de Heidenen en God. Maar Christus overbrugde die kloof, en nu zijn de Heidenen nabij gebracht. Dat betekent niet dat alleen gelovige Heidenen nabij zijn gebracht, maar ook dat “de deur van het geloof” naar de Heidenen toe geopend is en dat hadden ze voordien nimmer (Hand.14:27). Paulus heeft reeds verwezen naar de verlossing door het bloed van Christus (Ef.1:7). Het is deze verlossing die ze nabij heeft gebracht.

“Want Hij is onze vrede, Die deze beiden één gemaakt heeft, en de middelmuur des

afscheidels gebroken hebbende” (Ef.2:14).

Individuele gelovigen hebben vrede met God, maar daar spreekt Paulus hier niet over. Hij praat over de vrede die Christus heeft gemaakt tussen Jood en Heiden, tussen dezen was er een van elkander scheidende muur van vijandigheid geweest, een scheidsmuur die ze van elkander scheidde. Door deze scheidsmuur af te breken heeft Christus vrede gemaakt tussen de twee door nu beiden, Jood en Heiden, één te maken in het Lichaam van Christus. Waaruit bestond die scheidsmuur? Voortgaande verklaart Paulus:

“Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzetten bestaande...” (Ef.2:15).

De scheidsmuur was opgericht toen Israël een natie werd onder de Wet van Mozes. De Wet verbood ten strengste dat de Joden betrekkingen zouden hebben met de onbesnedenen. Heidenen konden aanbidders van de God van Israël worden en deelnemen aan hun inzetten, echter kon dat alleen als ze zich eerst lieten besnijden (Ex.12:48 en 49). Christus vervulde volmaakt, door Zijn dood en door het storten van Zijn bloed, al de rechtvaardige eisen van dat wettelijk systeem en bracht zodoende een einde aan de Wet (Rom.10:4). Hij schafte de Wet af (2Kor.3:13). Hij deed dit:

“..opdat Hij die twee in Zichzelf tot een nieuwe mens zou scheppen, vrede makende; En opdat Hij die beiden met God in één lichaam zou verzoenen door het kruis, de vijandschap daaraan gedood hebbende” (Ef.2:15 en 16).

Het is duidelijk dat de vrede en de verzoening, waarvan hier wordt gesproken, is tussen Jood en Heiden. Het éne lichaam is de Gemeente, het Lichaam van Christus, dat nader omschreven wordt in hoofdstuk 3. Christus verzoende beide in één lichaam door het kruis. Omdat dit door het kruis is bewerkt redeneren sommigen dat het nieuwe Lichaam van Christus begonnen moet zijn bij het kruis. Maar dit zou, om vele redenen, onmogelijk zijn geweest. Christus was na het kruis drie dagen in de dood; de Heilige Geest, die de gelovige indoopt in het Lichaam, was nog niet uitgestort, en er zijn zeker geen aanwijzingen dat er ten tijde van het kruis, beide, Joden en Heidenen waren die geloofden dat Zijn dood de basis was voor hun verlossing. “Door“ en “op” zijn twee verscillende dingen. Het is door de dood van Christus dat God op enige dag, na het duizendjarig vrederijk, de Duivel zal “te niet doen” (Hebr.2:14). De Duivel was, potentieel gezien, “te niet gedaan” op het kruis maar zal in werkelijkheid “te niet gedaan” worden, op zijn minst drieduizend jaar, na het kruis. Evenzo werd het Lichaam van Christus, potentieel gezien, gevormd ten tijde van het kruis, maar werd, historisch gezien, werkelijkheid tot het werd geopenbaard door de apostel Paulus. Ook werden, historisch gezien, “de wet der geboden in inzetten bestaande”, niet afgeschaft op het kruis, want we zien de Geest-gevulde apostelen te Jeruzalem voortgaan in deze dingen door het gehele boek Handelingen.

Israël, als natie, was “nabij” God om reden van de verbonden der belofte. We lezen:

“En komende, heeft Hij door het Evangelie vrede verkondigd u, die verre waart, en hen die nabij waren. Want door Hem hebben wij beiden de toegang door één Geest tot de Vader” (Ef.2:17 en 18).

Toegankelijkheid is het middel of het recht om te naderen. In Oud Testamentische tijden was de toegang tot de tegenwoordigheid van God beperkt tot de hogepriester, en alleen hij kon

ingaan in het heilige der heiligen, eens per jaar, en dat niet zonder het bloed van een dier (Hebr.9:7-10). Maar nu, door Christus, hebben beide, de individuele Joden en Heidenen, het recht om, door één Geest, te naderen in de tegenwoordigheid van de Vader. We mogen nu met vrijmoedigheid toegaan tot de troon der genade (Hebr.4:16).

“Zo zijt gij dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers der heiligen, en huisgenoten Gods” (Ef.2:19).

Dat is het gevolg van onze nieuwe situatie. We zijn niet langer vreemdelingen (vergelijk vers 12) en gasten (paroikoi). Het woord betekent “wonen nabij het huis maar niet in het huis”. Het woord “Paroikoi” wordt gebruikt in de Septuaginta om iemand te beschrijven die als vreemdeling van huis is. Het wordt hier gebruikt in de zin van dat wij, in relatie tot God, niet langer vreemdelingen zijn, maar het wordt ook toegepast op gelovigen die vreemdelingen zijn in relatie tot deze wereld (1Petr.1:17; 2:11). Gelovigen zijn in deze boze wereld niet “thuis”. Op een dag zullen wij naar huis gaan, bij de Heer.

Overwegende de uniciteit van het Lichaam van Christus en zijn onderscheiden zijn van het Messiaanse Koninkrijk, moeten we er aan herinnerd worden dat de heiligen in het Lichaam een nauwe verwantschap hebben met alle leden van Gods familie, beide, van de voorbije en de komende bedelingen. Alle heiligen bezitten het burgerschap in Gods veelomvattend Koninkrijk. Wij, in het Lichaam, zijn medeburgers geworden met de heiligen en van het huishouden van God. Een huishouden sluit meer dan één persoon in. Het Lichaam van Christus is gewoon één van de vele leden van die huishouding.

5. HET FUNDAMENT – Ef.2:19-22.

Als het huishouden (oikeioi) van God zijn we:

“Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen” (Ef.2:20).

Omdat het apostelschap van Paulus gescheiden was van dat van de twaalven geloven sommige dispensationalisten dat Paulus hier verwees naar andere mannen die hij apostelen noemde en niet naar de twaalven. (vergelijk Rom.16:7; 2Kor.8:23; Fil.2:25, alwaar “apostolas” vertaald is met “boodschapper/afgezondene”). Dit lijkt echter onwaarschijnlijk, omdat al zijn andere verwijzingen naar apostelen, hij ongetwijfeld de twaalven bedoeld. Of Paulus nu de twaalven of zijn eigen metgezellen die hij apostelen noemt, één ding is zeker: Jezus Christus is de Hoeksteen van dit gebouw. Dit woord komt verder alleen nog voor in 1Petr.2:6, waar het ook naar Christus verwijst. De Hoeksteen in een oud gebouw werd geplaatst op de uiterste hoek van het voorgestelde gebouw, en ieder ander deel van het gebouw was er mee in lijn. Het woord is samengesteld van “akron”, hetgeen betekent het uiterste of het hoogste punt, en “gonia” hetgeen hoek betekent. Christus is het enige fundament in het verlossingsplan van God, of het nu in het Lichaam is of in de bedeling van het Koninkrijk. Er waren fundamentele waarheden aangaande Christus en Zijn werk die bekend waren bij zowel de twaalven als bij Paulus. De profeten in deze passage waren Nieuw Testamentische profeten, genoemd na de apostelen. Zie eveneens 1Kor.3:9-11 aangaande Gods gebouw en fundament. Paulus legde een speciaal deel van dat fundament voor wat betreft de heiligen in deze huidige bedeling, maar het gehele fundament is Jezus Christus.

“Op Welke het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heilige tempel in de Heere; Op welke ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”. (Ef.2:21 en 22).

“Opwassen” staat in de tegenwoordige tijd, dit geeft aan dat het gebouw “groeïende” is. Het wast op tot een heilige tempel in de Heere (Christus). Tempel (naos) is het inwendig heiligdom, het Heilige der heiligen, waar, in de Oud Testamentische tabernakel en tempel, de heerlijkheid van de Shekina woonde. Het Lichaam van Christus is de tempel van God, en onze individuele lichamen zijn tempels van God (1Kor.6:19). Als de “hemel der hemelen” God niet kan bevatten, dan kan een aardse tempel dat nog minder (1Kon.8:27), hoe kan Hij dan in onze lichamen wonen? Maar de Schrift zegt ons dat Hij in ons woont door Zijn Geest, en dat betekent dat onze lichamen gerespecteerd zouden moeten worden als zijnde heilig voor de Heer. Er zouden daarin geen kleine afgoden moeten zijn die wedijveren met Christus. We moesten Ezechiël 8 tot 12 gaan lezen om te zien hoe Israël de tempel van de Heer verontreinigde, en hoe de heerlijkheid van God vertrok en het gebouw tenslotte werd vernietigd. Paulus waarschuwde de Korinthiërs tegen sexuele immoraliteit (1Kor.3:16-18) door te verklaren dat iemand, die Gods tempel verontreinigt, door God geschonden zal worden. Paulus zou de incestueuze man hebben overgeleverd aan Satan tot verderf van het vlees (1Kor.5:5). Deze man was een gelovige, een behouden iemand, maar hij verontreinigde de tempel van God.

6. DE BEDELING DER GENADE GODS: Ef.3:1-13.

Hoofdstuk 1 geeft ons het Doel van God in Zichzelf aangaande Christus persoonlijk. Hoofdstuk 3 geeft ons het Doel van God in Christus betreffende de Christus (Ef.3:4 en 11). Er zijn twee aspecten aan het woord Christus: de persoonlijke Christus, en de mystieke Christus, het Hoofd en het Lichaam samen beschouwd. In hoofdstuk 1 is het de verborgenheid van God; in hoofdstuk 3 is het de verborgenheid van Christus. Achter iedere verklaring aangaande het Doel van God is een gebed, de eerste voor verlichting van de inwendige mens, en de tweede voor de versterking van de inwendige mens.

Degenen die geen onderscheid zien betreffende de openbaring van de verborgenheid aan Paulus gegeven, leggen dit gedeelte uit als dat de verborgenheid eenvoudig betekent dat de Heidenen toegelaten zijn tot het verbond. Ze leren dat de twaalf apostelen hun bediening begonnen met Pinksteren. Het is nodig om meer nadruk te leggen op de waarheid van de verborgenheid door het verschil te laten zien tussen het Evangelie der behoudenis en de Verborgenheid. Paulus predikte behoudenis volgens de Schriften (1Kor.15:3 en 4), maar hij predikte de Verborgenheid naar aanleiding van een speciale openbaring die hem persoonlijk gegeven is, vanuit de hemel, door Jezus Christus.

De Verborgenheid was niet een onderwerp in de Schrift waarover, vóór de brieven van Paulus, ook maar iets geschreven is. De brief aan de Romeinen begint met:

“...het Evangelie van God, Dat Hij tevoren beloofd had door Zijn profeten, in de heilige Schriften” (Rom.1:1 en 2).

En de brief aan de Romeinen eindigt met:

“...mijn Evangelie en de prediking van Jezus Christus, naar de openbaring der verborgenheid, die van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest” (Rom.16:25).

Het was geen verborgenheid of geheimenis dat God de Heidenen zou zegenen. Beginnende met de belofte aan Abraham (Gen.12:3) staat het Oude Testament vol met de belofte om ook de Heidenen te zegenen. Ze zouden gezegend worden door de volheid van Israël (Rom.11:12), en zouden zodoende gezegend worden in het duizendjarig Koninkrijk. Maar dit vers verteld ons dat de Heidenen nu worden gezegend buiten Israël om. Het onderwerp van de Verborgenheid is geen verlossing van de zonde alhoewel dat wel voorondersteld wordt: het onderwerp van de Verborgenheid handelt over hetgeen God gaat doen met de mensen die Hij verlost in de huidige bedeling. Zoals we leerden in het voorgaande hoofdstuk van Efeziërs maakt Hij uit gelovige Joden en Heidenen een Nieuwe Mens, de Gemeente die Zijn Lichaam is. Deze Gemeente is geheel verschillend van Israëls Koninkrijk dat in het Oude Testament is beloofd. Met deze feiten in gedachten gaan we de verzen in het nu volgende gedeelte overdenken.

A. De openbaring van de verborgenheid. Ef.3:1-6

“Om deze oorzaak (ziende dat u, Heidenen, samengevoegd zijn met gelovige Israëlieten om de ene Nieuwe Mens te vormen) ben ik, Paulus, de gevangene van Christus Jezus, voor u, die heidenen zijt” (Ef.3:1).

“Ik Paulus” is zeer nadrukkelijk. Dit komt rechtstreeks van degene die door Christus is aangewezen om de apostel van de Heidenen te zijn en aan wie deze nieuwe boodschap was toevertrouwd. Verder identificeert hij zichzelf als een gevangene van Jezus Christus. De oorzaak van zijn gevangenschap was zijn trouw aan de boodschap van God voor de Heidenen. Als hij de Joodse boodschap van de besnijdenis en de wet had gepredikt zou hij niet gearresteerd zijn en in de gevangenis geworpen (vergelijk Hand.22:21 en 22). Hoewel hij een gevangene van Rome was, beschouwde hij zichzelf als een gevangene van Jezus Christus.

Aan het einde van vers 1 moeten we een streepje zetten. In vers 2 begint hij een uitweiding die doorgaat als één lange zin tot vers 13. Dat is bijna net zo lang als die van Ef.1:3 tot 14.

“Indien gij maar (er van uitgaande dat u heeft gehoord van de bedeling, dat is het beheer of Rentmeesterschap) gehoord hebt van de bedeling der genade Gods, die mij gegeven is aan u” (Ef.3:2).

Paulus zegt hier niet dat deze nieuwe bedeling “aan mij gegeven is nadat het eerst gegeven is aan de andere apostelen”. “Ik Paulus.....die mij gegeven is”. Als we dit niet meekrijgen dan zullen we verward geraken in ons dispensationeel onderwijs. Zeer veel dispensationalisten leren dat deze bedeling gegeven was aan de twaalf Apostelen ten tijde van Pinksteren, maar is het dan niet vreemd dat niet één der Apostelen hierover ook maar iets heeft gezegd, niet in het boek Handelingen en ook niet in hun brieven?

“Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid....” (Ef.3:3).

Paulus bezat niet zelf, zoals hij dat noemt, de verborgenheid of geheimenis, door geestelijke verlichting, maar door directe, persoonlijke, openbaring van Jezus Christus. Paulus was de laatste die Jezus Christus zag (1Kor.15:8). Hij verscheen aan Paulus op verscheidene gelegenheden (Hand.22:11; 23:11; 26:16). Anderen ontvingen en begrepen deze waarheid door het onderwijs van Paulus en het verhelderende werk van de Heilige Geest. Er is niets mysterieus aan de Verborgenheid. Het woord komt van het werkwoord “muo” ~ de mond

dicht houden. Het was een waarheid waarover God Zijn mond hield totdat Hij het aan Paulus openbaarde.

“...gelijk ik met weinige woorden tevoren geschreven heb”.

Hij had deze waarheid in het kort genoemd in het vorige hoofdstuk.

“Waarom gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus”. (Ef.3:4).

Zijn inzicht in de verborgenheid was het resultaat van de openbaring die hij had ontvangen. Het was niet het gevolg van eigen super intelligentie. Oorspronkelijk is het bepalend lidwoord gebruikt voor Christus, zoals het is in 1Kor.12:12. Dit geeft aan dat het Lichaam van Christus, en niet Christus als persoon, het onderwerp is van de verborgenheid.

“Welke in andere eeuwen de kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door de Geest” (Ef.3:5).

De uitleg van dit vers hangt af van de betekenis van het kleine woordje “gelijk”. Bedoeld Paulus hier dat de verborgenheid nog niet in al zijn volheid was geopenbaard als dat het nu is geopenbaard? Of bedoelt hij dat het nog helemaal niet was geopenbaard zoals het nu is geopenbaard? Als we bijvoorbeeld zouden zeggen: “In de oudheid vlogen de mensen nog niet in de ruimte zoals ze dat vandaag de dag wel doen”, hier bedoelen we niet mee dat ze maar een beetje in de ruimte vlogen, maar niet zoveel als heden ten dage. Of als we zouden zeggen: “Paulus gebruikte niet de Statenvertaling zoals wij die heden gebruiken”, we bedoelen hier zeer zeker niet mee dat hij hem in zekere zin wel gebruikte. Het “gelijk” in dit vers wordt duidelijk gebruikt in tegenstelling, niet in de zin van vergelijkende mate. Er zijn voor de hand liggende redenen waarom dit waar is. Paulus verklaart elders dat de verborgenheid tevoren nooit eerder bekend is geweest (Kol.1:26). Zijn hier gedane verklaring zou onjuist zijn als het ook maar op enige wijze eerder bekend zou zijn geweest. Dan is er nog het feit dat geen enkele Bijbelschrijver, voor Paulus, ooit gewag heeft gemaakt van de verborgenheid, of het onderwerp daarvan, namelijk “het Lichaam van Christus”. Het feit dat Paulus het feit benadrukt dat het bekend werd aan hem door een bijzondere openbaring, en dat hij het niet uit één of andere menselijke bron of onderwijs verkregen heeft impliceert zeker dat het een karakteristieke waarheid was. Als de twaalfen de kennis van de verborgenheid ontvangen hadden nog voordat Paulus zelfs was behouden, wat was dan de noodzaak van een speciale openbaring aan Paulus. Waarom werd Paulus dan niet verteld om op te gaan naar Jeruzalem om instructies te ontvangen van de andere apostelen? Door dit scherpe contrast te maken aangaande de verborgenheid moeten we zorgvuldig acht nemen om de verborgenheid niet te verwarren met het evangelie voor onze behoudenis. We hebben er eerder op gewezen dat het evangelie van God hiervoor reeds beloofd was door de profeten (Rom.1:1 en 2), maar dat hetgeen Paulus noemt: “mijn Evangelie, en de prediking van Jezus Christus naar de openbaring der verborgenheid”, nimmer tevoren bekend was gemaakt, maar: “van de tijden der eeuwen verzwegen is geweest”. Paulus zijn evangelie omvatte niet alleen de boodschap van persoonlijke verlossing van zonden, maar ook het lidmaatschap in het Lichaam van Christus met al zijn geestelijk zegeningen in de hemel.

Het laatste deel van vers 5 geeft aan dat de verborgenheid nu geopenbaard is aan Zijn heilige apostelen en profeten, door de Geest. Op welke wijze kregen de apostelen en profeten de verborgenheid geopenbaard? Paulus ontving het door de persoonlijke verschijning van Jezus Christus uit de hemel. De anderen ontvingen het door verlichting van de Geest, vrijwel

hetzelfde als wij het heden ontvangen. Het enige verschil is dat Paulus het verbaal met hen communiceerde, terwijl wij het daarentegen heden uit zijn brieven verkrijgen. In ieder geval is het de Geest die het begrip geeft aangaande de verborgenheid.

Paulus legt uit, voortgaande in vers 6, wat de verborgenheid is:

“Namelijk dat de heidenen medeërfgenen zijn, en van hetzelfde lichaam, en mededeelgenoten van Zijn belofte in Christus, door het Evangelie” (Ef.3:6).

Deze gezamenlijke relatie van Joden en Heidenen als leden van het Lichaam van Christus, de Ene Nieuwe Mens, is uniek. Dit is in scherp contrast met de profetie en de beloften uit het Oude Testament. Het inpassen en herformuleren van zulke beloften, om ze toe te passen op de Gemeente van vandaag, is het noodzakelijk om te ontkennen dat ze ooit vervuld zullen worden aan Israël. Dat is hetgeen degenen doen die het duizendjarig vrederijk ontkennen. Let op het verschil tussen Israël en de Gemeente. Israël is een volk met Koning Messias op de troon van David hier op aarde, en met Jeruzalem als hoofdstad, regerende over alle andere volken op de aarde (Jer.31:36; Luk.1:32 en 33; Zach. 14:16-21). De Gemeente is een Lichaam met Christus als Hoofd, zittende aan de rechterhand van God, met geestelijke zegeningen, in de hemel, samengesteld uit alle nationaliteiten. Christus zal aan het einde van de grote verdrukking naar de aarde terugkeren om Israël te bevrijden en Zijn duizendjarig vrederijk op te richten. Voor de grote verdrukking zal Christus komen, in de lucht, om Zijn Gemeente van de aarde op te nemen in de hemel. Deze verschillen, en er kunnen er nog veel meer geciteerd worden, dienen om het unieke te laten zien van de Gemeente in deze huidige bedeling. Dat Joden en Heidenen samen deelachtig zouden worden aan de belofte in Christus, door het evangelie, was werkelijk een waar revolutionaire rangschikking voor de Joden. In de beloften betreffende het Koninkrijk is Israël altijd gescheiden en verschillend van de Heidenen.

B. Bediening van de Verborgenheid. Ef.3:7-13.

Wat Paulus “mijn Evangelie” noemt was niet verschillend van dat van de twaalfen met betrekking tot de persoonlijke behoudenis door het geloof in Christus, maar het was verschillend in zijn toediening geheel afzonderlijk van de Joodse ceremonieën en de beloften voor een aards Koninkrijk. Het was niet betrokken bij de Verborgenheid.

Paulus begint dit gedeelte door te spreken van de bediening van dat evangelie:

“Waarvan ik een dienaar geworden ben....” Ef.3:7).

Paulus maakte niet zichzelf een bedienaar van het evangelie. We verbazen ons soms over sommige bedienaars, of ze door God zijn aangesteld of dat ze zichzelf hebben aangesteld. In het geval van Paulus was dit geen vraag. God had hem vanaf zijn moeders schoot afgescheiden (Gal.1:15). Hij had grote vrijmoedigheid en vertrouwen omdat God hem een dienaar had gemaakt. En zijn bediening was:

“....naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is, naar de werking Zijner kracht” (Ef.3:7).

Als God een mens roept voor iets dat bij hem past dan geeft Hij daar ook de kracht voor om het te doen. Paulus zijn bediening als apostel der Heidenen werd hem gegeven als een genadegift en die bediening was naar de werking Zijner kracht. Paulus gaat verder met te spreken over de aan hem gegeven gave:

“Mij, de allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven....” (Ef.3:8).

“Want ik ben de minste van de apostelen, die niet waardig ben een apostel genaamd te worden, daarom dat ik de gemeente Gods vervolgd heb. Doch door de genade Gods ben ik, wat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is” (1Kor.15:9 en 10).

Paulus was als persoon een nederig man, maar als iemand zijn apostelschap ontkende, zoals sommige Korinthiërs deden, die vragen opwierpen betreffende de waarheid van de Verborgenschap, was hij snel om zichzelf te verdedigen. (vergelijk 1Kor.9:1-2; 2Kor.11:5). Aan mij, zegt Paulus, werd de genade gegeven om:

“...onder de heidenen,.....te verkondigen de onnaspeurlijke rijkdom van Christus” (Ef.3:8).

“Onnaspeurlijk” is een samengesteld woord dat letterlijk betekent: “Iets dat niet getraceerd kan worden”. Het verwijst niet naar onbegrensde rijkdom, maar naar de eerstijds verborgen rijkdommen van de Verborgenschap. De Verborgenschap liet geen voetafdrukken na in het Oude Testament, dus kan het daar niet getraceerd worden.

“En, (zegt Paulus) allen te verlichten, dat zij mogen verstaan, welke de gemeenschap der verborgenheid is, die van alle eeuwen verborgen is geweest in God, Die alle dingen geschapen heeft.....” (Ef.3:9).

Het was Paulus zijn grootste last om allen te verlichten, Joden en Heidenen, betreffende het grote geheim van God die van alle eeuwen verborgen is geweest in God (niet verborgen in de Schriften). Het is triest om in Paulus zijn laatste brief te lezen:

“Gij weet dit, dat allen, die in Azië zijn, zich van mij afgewend hebben,...” (2Tim.1:15).

Toen hij zijn executie afwachtte lieten allen hem in de steek; alleen Lukas was bij hem, maar de Heer was met hem en gaf hem kracht (2Tim.4:16 en 17). Vandaag de dag hebben ook velen zich afgewend van Paulus zijn “Verborgenschap van het evangelie” waarvoor hij in een keten was (Ef.6:19 en 20). *De traditie heeft zo lang dit aspekt van Paulus zijn prediking verwaarloosd dat het als ketterij wordt beschouwd als het weer tot leven wordt gebracht.*

Paulus voegt tot:

“.....God, Die alle dingen geschapen heeft” (Ef.3:9).

aangezien Hij de eeuwen schiep, en Hij, voordat hij de eeuwen schiep, het geheim van het Lichaam van Christus in Zijn plan had. Het vertaalde woord “wereld”, in Hebr.1:2 is “eeuw” in het originele handschrift. Als Hij de eeuwen maakte dan heeft Hij alles gemaakt wat in al die eeuwen is, en daarom vertalen moderne vertalers het met “heleal”. Dit alles deed God:

“Opdat nu, door de Gemeente, bekend gemaakt worde aan de overheden en de machten in de hemel de veelvuldige wijsheid Gods” (Ef.3:19).

De menigten engelen wisten niets van de verborgenheid omdat God het in Zichzelf verborgen had gehouden. Ze wisten dat het Zijn doel was om een Koninkrijk van rechtvaardigheid op te richten op de aarde, door het volk Israël, maar toen ze zagen dat Israël Gods Zoon verwierp en Hem kruisigden, en Hem wederom verwierpen na de uitstorting van de Heilige Geest met Pinksteren, kunnen ze gedacht hebben dat Gods plan gefaald had, of dat Hij de wereld zekerlijk zou vernietigen. Ze wisten zeer weinig, en misschien helemaal niet, van de genade van God. De engelen die zondigden werden zonder barmhartigheid geworpen in de put (2Petr.2:4). Daarom onderwijst God de engelen nu, aangaande Zijn genade, door de Gemeente van deze bedeling. In plaats van de mensen te veroordelen tot de poel des vuurs, waar God de mensheid rechtvaardiglijk naar had kunnen verwijzen, gebruikt God het kruis als middel om allen die geloven te behouden.

Dit alles is volbracht:

“Naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere” (Ef.3:11).

Letterlijk: “de bedoeling van de eeuwen”. Het woord “bedoeling” (prothesis) betekent het vermelden van, en het woord wordt in het Grieks gebruikt voor het “toonbrood” (Ex.25:30). Hier betekent het “Gods bedoeling met de eeuwen”. Het werkwoord “bedoelen” zou vertaald moeten worden met “gemaakt of volbracht”. Het is “naar het eeuwig voornemen dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onze Heere”.

“In Wie wij hebben de vrijmoedigheid, en de toegang met vertrouwen, door het geloof in Hem” (Ef.3:12).

Vrijmoedigheid betekent geen roekeloosheid of luchtigheid, maar vrijheid en moed, door Christus, om onze geest open te stellen voor God, en we hebben het voorrecht van toegang tot de tegenwoordigheid van God door Christus, onze Middelaar. *Religie verspert bijna altijd direkte toegang tot God.* Romeinse en Griekse religies hadden hun kleine goden, maar God was hun onbekend en onkenbaar. Het Romanisme verheerlijkt Maria, de moeder van Jezus, tot de dienst van Middelaar. Paulus kende slechts één Middelaar, en dat was Christus Zelf (1Tim.2:5). Onder het Mozaïsche systeem kon niemand tot de tegenwoordigheid van God naderen in het Heilige der heiligen, alleen de hogepriester kon dat en dan slechts één keer per jaar bij het sprenkelen van het offerbloed. Maar door Christus hebben wij het voorrecht van direkte nadering door Christus, met vrijmoedigheid, door het geloof in Hem (Hebr.9:6-8).

De gevangene van de Heer besluit dit gedeelte met:

“Daarom bid ik, dat gij niet vertraagt (de moed verliezen, ontmoedigd raken, vertrouwen verliezen) in mijn verdrukkingen voor u, (zijn lijden en gevangenschap ten behoeve van de Heidenen) hetwelk is uw heerlijkheid” (Ef.3:13).

Paulus schreef hetzelfde aan de Kolossenzen:

“Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn Lichaam, hetwelk is de gemeente” (Kol.1:24).

7. GEBED VOOR VERVULLING Ef.3:14-19.

Paulus begon dit gebed in vers één, onderbrak het de dan volgende twaalf verzen om de waarheid van de verborgenheid verder uit te werken. Hij begon met “om deze oorzaak” en nu komt hij terug op dit gebed.

“Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot de Vader van onze Heere Jezus Christus, Uit Wie al het geslacht in de hemelen en op de aarde genaamd wordt” (Ef.3:14 en 15).

Enkele oude manuscripten lezen: “Ik buig mijn knieën tot de Vader van onze Heere Jezus Christus”. Het buigen van de knieën kan letterlijk of figuurlijk beschouwd worden. Het is een teken van complete overgave en onderwerping. Wij mogen de knieën buigen in iedere fysieke positie van het lichaam. Zelfs een dwarslaespatiënt kan zijn knieën buigen. Vers 15 betekent niet dat God de geestelijke Vader is van elk geslacht in hemel en op aarde. Het Vaderschap is ontstaan in God. Hij is de eeuwige Vader van de eeuwige Zoon. Hier wordt naar God verwezen als de “Patera” van iedere “patria”. Het is enigszins moeilijk om de verbinding tussen deze beide woorden aan te geven.

Iedere “patria”, “familie of groep, die dezelfde “Patera” gemeenschappelijk hebben, worden zo genoemd. In Israël was de bevolking verdeeld in stammen “phulai”, families “patria”, en huizen “oikos”. Iedere patria op aarde wordt genoemd naar zijn gemeenschappelijke vader, maar God is het grote prototype van alle vaderlijke relaties.

Het is onzeker wat Paulus bedoelt met “al het geslacht in de hemelen”, of waarom hij zich op deze manier tot God richt. Omdat er geen huwelijken zijn tussen engelen planten ze zich niet voort om, zoals mensen, geslachten te vormen. Engelen zijn geesten, en God wordt de Vader der geesten genoemd, en er blijken ontelbare geslachten geesten te zijn. De naam waarmee Paulus zich tot God richt is er één die, over alle intelligente schepselen, Zijn Vaderschap verheft.

Paulus heeft slechts één verzoekschrift, die uitgesplitst kan worden in verschillende delen.

“Opdat Hij u geve, naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens” (Ef.3:16).

In hoofdstuk één bad Paulus:

“Opdat de Vader der heerlijkheid, u geve de Geest der wijsheid en der openbaring in Zijn kennis” (Ef.1:17).

Nu bidt hij dat naar de rijkdom van de heerlijkheid van de Vader dat ze versterkt mogen worden in hun eigen geest door Zijn Geest, om:

“Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt” (Ef.3:17).

Christus woont in de harten van alle gelovigen, maar het hier gebruikte woord betekent “thuis te zijn of zich thuis voelen”. Het woord “oikeo” (van oikos – huis) wordt gebruikt om te beschrijven hoe de Geest in ons woont (1Kor.3:16), maar hier is het woord “katoikeo”, hetgeen betekent “tot rust komen en permanente inwoning”. Een andere samenstelling van “oikeo” betekent “een bijwoner”, “een tijdelijke bewoner”, is “paroikeo”, dat wordt gebruikt

in Ef.2:19 en vertaald wordt met “vreemdelingen”. Het is Paulus zijn gebed dat Christus volledig bezit en toegang heeft tot elk deel van ons huis, dat Hij zich thuis kan voelen als hij, in welk deel en op welk tijdstip dan ook, binnenkomt. Dit verzoek is: dat gij in de liefde geworteld en gegrond zijt,

“Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte, en diepte, en hoogte is, En bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods” (Ef.3:18 en 19).

Paulus zijn zinnen zijn zo lang dat het moeilijk is om te weten waar je moet onderbreken om enig commentaar te geven. “geworteld en gegrond” is een gemengde metafoor: Diep geworteld als een boom, en stevig gebouwd als een huis op een hechte fundatie. Het gepresenteerde idee is dat van stabiliteit en duurzaamheid in de liefde van God. Dan geeft Paulus de afmetingen van datgene dat hij wil dat we goed moeten begrijpen, maar hij zegt niet specifiek wat het is. De meeste commentatoren nemen aan dat het de liefde van Christus betreft, alhoewel het lijkt op iets dat wordt toegevoegd aan de afmetingen – “En bekennen de liefde van Christus”. Het lijkt dat het de grootsheid is, de onmetelijkheid van Gods eeuwig doel, gebaseerd op de liefde van Christus, dat hij wil dat wij begrijpen.

Het lijkt onmogelijk dat een mens gevuld kan worden met de gehele volheid van God, en dat is niet exact wat Paulus zegt. Het Grieks leest: “opdat gij zult worden gevuld tot al de volheid van God”. Paulus legt grote nadruk op geestelijke kennis: “bekennen de liefde van Christus die de kennis teboven gaat”. In deze eerste drie hoofdstukken heeft Paulus uitéén gezet onze volmaakte positie in Christus:

“in Wie woont al de volheid der Godheid lichamelijk” (Kol.2:9).

En nu, aan het einde van dit gedeelte, bid hij dat wij deze volheid in ons dagelijks leven mogen ervaren.

8. LOFZANG Ef.3:20 en 21).

“Hem nu, Die machtig is meer dan overvloedig te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt” (Ef.3:20).

Het vertaalde woord “boven”, is “huper” (nederlands “hyper”) hetgeen betekent surplus, meer dan, meer dan normaal, buitensporig. Wij spreken van hyper-Calvinisten, hyper - dispensationalisten. Paulus verbindt dit voorvoegsel aan zo’n twintig verschillende woorden in zijn brieven. Hier gebruikt hij “huper” op zichzelf, en voegt dan het voorvoegsel er bij, samen met een ander voorvoegsel, tot het woord “perissou” – “overvloedig” en dat maakt het woord “huper-ek-perissou”. Wat een gerusstellend iets is het om te weten dat onze God meer dan overvloedig in staat is boven hetgeen te doen dan wij kunnen vragen of denken!

We moeten ons zeker aansluiten bij hetgeen Paulus zegt:

“Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid in de Gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot alle eeuwigheid. Amen” (Ef.3:21).

De genoemde Gemeente hier is niet de plaatselijke Gemeente te Efeze, maar de Gemeente die het Lichaam van Christus is, waarvan de lokale Gemeente een vertegenwoordiger behoort te zijn. Opnieuw stapelt Paulus woorden op woorden tot vergroting van deze heerlijkheid. Hij zegt: “in alle geslachten tot alle eeuwigheid”. Gewoonlijk staat het woord Eeuw of eeuwen

voor de eeuwigheid. Eeuwen bestaan uit geslachten, en de enige manier om de eeuwigheid te begrijpen is dat het is als een oneindige serie van eeuwen. Er zal nooit een tijd komen dat alles als het ware bevroren wordt in een eeuwig nu. Er zal altijd de mogelijkheid zijn om God voortdurend te prijzen.

Praktisch gedeelte

9. WANDEL EN BEDIENING: Ef.4:1 – 5:16.

A. Waardig wandelen – Ef.4:1 en 2.

“Zo bid ik u dan, de gevangene in de Heere, dat gij wandelt waardig de roeping, met welke gij geroepen zijt; Met alle ootmoedigheid en zachtmoedigheid, met lankmoedigheid, verdragende elkander in liefde” (Ef.4:1 en 2) .

Het woord “wandelen” zegt ons dat we gaan beginnen met het praktische gedeelte van de brief. De eerste drie hoofdstukken bevestigen wat God voor ons heeft gedaan, en de laatste drie hoofdstukken leggen uit wat wij moeten doen voor God. God geeft geen harde commando's, “gij zult waardig wandelen”. In genade smeekt hij ons. Hij doet dat door Paulus, de gevangene in de Heer, waardoor het beroep op ons nog wordt versterkt. Als Paulus zijn eigen vrijheid opgeofferd heeft om het goede nieuws van God aan ons over te brengen, hoe meer gewillig zouden wij moeten zijn om op een manier te leven die de hoge roeping van deze boodschap waardig is.

Het moet worden opgemerkt dat Paulus niet zegt dat hij een gevangene “van” de Heer is, maar eerder een gevangene “in” de Heer. Paulus was geen gevangene “van” de Heer, alsof de Heer hem gearresteerd heeft en achter de tralies gezet. In dat geval zouden de gelovigen zich geschaamd hebben voor Paulus en zouden hem schuldig bevonden hebben aan het afdwalen van de wil van God. Het was voor de zaak van Christus dat hij een gevangene was. Zijn gevangenschap was “in de Heer”, in zijn “beginsel en sfeer”, en als zodanig beschouwd als een verdere aansporing om te voldoen aan zijn smeekbede. We zien hoe zijn gevangenschap, in plaats van het evangelie te belemmeren, geresulteerd heeft in de voortgang er van:

“Alzo dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis, en aan alle anderen; En dat het merendeel der broeders in de Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken” (Fil.1:13 en 14).

Een waardige wandel vereist nederigheid, zachtmoedigheid, geduld en verdraagzaamheid met de standpunten van andere gelovigen. Maar al te vaak is er een dominante houding, en een hardheid en onbezonnenheid, en intolerantie. Bekeerlingen van “bullebakken” volgen hetzelfde pad. Ze vinden het moeilijk om te geloven dat God wil dat we de genade van God verspreiden door genadig te zijn.

B. Eensgezinde wandel – Ef.4:3-6.

“U benaarstigende te behouden de enigheid des Geestes door de band des vredes. Eén lichaam is het, en één Geest, gelijk gij ook geroepen zijt tot één hoop uwer roeping; Eén Heere, één geloof, één doop, Eén God en Vader van allen, Die daar is boven allen, en

door allen, en in u allen”. (Ef.4:3 – 6).

Dit gedeelte wordt vaak aangehaald om er de betekenis aan te geven dat christenen zich moeten verenigen, om een soort unie te vormen, om oecumenisch te worden. Maar God vraagt ons niet om een soort eenheid te vormen: Hij vraagt ons om de eenheid te erkennen die Hij Zelf heeft gevormd. Paulus vertelt ons in de twee voorgaande verzen hoe we ons moeten gedragen; nu vertelt hij ons het wezen van de eenheid die alle gelovigen gemeenschappelijk delen. Het is deze eenheid die de Heilige Geest heeft gevormd door ons in het Lichaam van Christus in te dopen. (1Kor.12:13). Van ons wordt verwacht dat we die eenheid veilig stellen in de zin van “bewaken” en “beschermen” en het te “behouden”.

Wat is de eenheid van de Geest? Als we de kontekst van de vorige hoofdstukken in gedachten houden zullen we begrijpen dat Paulus nog steeds over het feit praat dat God, door Zijn Geest, van de diversiteit van Joden en Heidenen, één nieuwe mens heeft gemaakt. Dit is de eenheid. Paulus zegt de christenen niet om net te doen alsof ze een eenheid zijn: hij strijdt voor de kern waarheid van de Verborgenheid, dat aan hem geopenbaard was, dat er niet langer enig verschil is tussen Jood en Heiden. Allen zijn één geworden in Christus. De waarheid van deze geopenbaarde Verborgenheid die hem was toevertrouwd, en waarvan hij wilde dat een ieder dat zag, was datgene waarvan hij wilde dat we die “bewaken” en “behouden”. Ongeacht ras of kleur, positie in de samenleving, graad van ontwikkeling, geslacht, ambt of rang binnen de christenheid, allen zijn tot één lichaam gemaakt en allen delen in die eenheid!

Deze eenheid wordt op een zeventvoudige manier tot uitdrukking gebracht. Zeven keer wordt “één” gebruikt die gelden voor alle gelovigen. In 1Korinthiërs 12:13-27 maakt Paulus duidelijk dat alle gelovigen door één Geest gedoopt zijn in het lichaam en wij zijn allen tot één Geest gedrenkt. Daarom is het fundamentele wezen van deze eenheid het Ene Lichaam. “Er is één Lichaam”. Dat éne Lichaam is samengesteld uit allen die het evangelie hebben geloofd dat Christus gestorven is voor onze zonden, begraven is, en is opgestaan uit de doden. Er zijn vele menselijke denominaties en organisaties, maar er is slechts één geestelijk organisme.

En verder: “er is één Geest”. Er is geen enkele twijfel mogelijk dat Paulus hier over de Heilige Geest spreekt. Hij vermeldt niet slechts het feit dat er één Heilige Geest is. Als de Heilige Geest niet in ons woont behoren we Christus niet toe (Rom.8:9). Het is onmogelijk een christen te zijn zonder de Heilige Geest te bezitten (Ef.1:13). Vermits de Heilige Geest een Persoon is, hebben wij Hem al dan niet. We kunnen niet een deel van Hem bezitten, want we kunnen een persoon niet splitsen in delen. We mogen zijn aanwezigheid in ons leven openbaren in verschillende mate, maar alle gelovigen ontvangen de Heilige Geest op het moment dat ze geloven. Het derde aspect van de eenheid van de Geest is de “ene hoop uwer roeping”. Er zijn verschillende wegen waarop men deze hoop bekijkt. Christus Zelf noemt het “onze hoop” (1Tim.1:1). Onze hoop van het eeuwige leven (Tit.3:7). De komst van Christus voor de Opname wordt genoemd “onze gezegende hoop” (Tit.2:13). En de heerlijkheid van God wordt onze hoop genoemd in Rom.5:2. Dit zijn niet vele “hopen”, maar verschillende aspecten van die éne hoop. Iedere gelovige zal deze hoop begrijpen ten tijde van de Opname, of hij nu een pré of post is, betreffende de grote verdrukking, of zelfs als hij geheel onwetend is aangaande de Opname. Dat is het moment waarop we Christus zullen zien en voor altijd bij Hem zullen zijn in de heerlijkheid.

Ten vierde: “er is één God”. Dat is de Heere Jezus Christus. Paulus zei dat al in 1Kor.8:5 en 6:

“Want hoewel er ook zijn, die goden genaamd worden, hetzij in de hemel, hetzij op de aarde (gelijk er vele goden en vele heren zijn), Nochtans hebben wij maar één God, de Vader, uit Wie alle dingen zijn, en wij tot Hem; en maar één Heere, Jezus Christus, door Wie alle dingen zijn, en wij door Hem”.

“Namelijk, indien gij met uw mond zult belijden de Heere Jezus, en met uw hart geloven dat God Hem uit de doden opgewekt heeft, zo zult gij zalig worden” (Rom.10:9).

Het volgende aspect is “één geloof”. Geloof verwijst hier naar datgene dat wordt geloofd, dat is het evangelie der behoudenis. We kunnen door verschillende ervaringen gaan om behouden te worden, en sommigen blijken een sterker geloof te hebben dan anderen maar we zijn niet gered op basis van onze ervaringen of de sterkte van ons geloof. We zijn behouden door het Evangelie te geloven, maar we moeten er zeker van zijn dat ons geloof niet vergeefs is of leeg, dat is: slechts verklaren dat Christus stierf voor onze zonden zonder het element van vertrouwen en zich er aan toevertrouwen (vergelijk 1Kor.15:2). Er is een groot verschil in het zeggen van “ik geloof dat er een God is” en “ik geloof in God” (vergelijk Jac.2:19 en Hebr.11:6).

Het zesde deel van de eenheid die alle gelovigen delen is “één doop”. Er zijn zeer vele, of verschillende, dopen in de Bijbel. Maar er is slechts één die door alle gereden gedeeld wordt. Niemand kan behouden worden zonder deze doop. De Geest voert deze doop uit op het moment dat we het Evangelie geloven. Deze éne doop: “plaatst ons in”, “verenigd ons met”, en maakt ons een lid van dat Ene Lichaam. Ongeacht of we nu geloven in veel, weinig, of geen water aangaande de ceremoniele doop, het feit blijft over dat er slechts één doop is voor elke gelovige in deze huidige bedeling. Dit is een goddelijke doop, die zonder handen geschied (Kol.2:11 en 12). Behalve sacramentalisten, die geloven dat de waterdoop werkelijk geestelijk doet wedergeboren worden, houden de meeste christenen het ervoor dat een mens eerst gered moet zijn alvorens hij een kandidaat voor de doop is. Christenen zijn ten eerste verdeeld over de betekenis en de manier van het met water dopen, maar er zou geen enkele vraag moeten zijn betreffende deze ene doop, die ieder lid van het Lichaam van Christus karakteriseert. Of een andere doop moet worden toegevoegd aan die ene doop is een zaak die iedere gelovige zelf moet beslissen. Eén ding is zeker, geen enkele door mensen uitgevoerde ceremonie heeft de kracht om ons leden van het Lichaam te maken.

Tenslotte wordt deze wonderlijke eenheid samengevoegd in de verklaring: ”Er is één God en Vader van allen (dat is: van alle gelovigen of leden van het Lichaam), Die daar is boven allen, en door allen, en in u allen”. Het is duidelijk dat God niet de Vader is van de ongelovigen, want Jezus vertelde de Schriftgeleerden en Farizeeërs dat zij van hun vader, de Duivel, waren (Joh.8:44). Zekerlijk is God ook niet de Vader van de Duivel en zijn engelen. De “allen” over wie Paulus spreekt zijn de “allen” van deze grote eenheid, het Lichaam van Christus. En Hij werkt door “allen” die lid zijn van het Lichaam van Christus, en Hij is in “alle” leden. Er is slechts één God, die Zichzelf heeft geopenbaard in drie personen, Vader, Zoon, en Heilige Geest. De Heilige Geest woont in de gelovige; Christus woont in de gelovige en de Vader woont in de gelovige. Dus alle gelovigen delen gezamenlijk deze zeven belangrijke aspecten van de enigheid des Geestes.

1. Gaven voor de Gemeente – Ef.4:7-11.

“Maar aan elk van ons is de genade gegeven, naar de maat van de gave van Christus.

Daarom zegt Hij: Als Hij opgevaren is in de hoogte, heeft Hij de gevangenis gevangen genomen, en heeft de mensen gaven gegeven. Nu dit: Hij is opgevaren; wat is het, dan dat Hij ook eerst is neergedaald in de nederste delen der aarde? Die neergedaald is, is Dezelfde ook, Die opgevaren is ver boven al de hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou. En Dezelfde heeft gegeven sommigen tot apostelen, en sommigen tot profeten, en sommigen tot evangelisten, en sommigen tot herders en leraars". (Ef.4:7-11).

We gaan nu van het gezamenlijke Lichaam van Christus naar het individuele lid daarvan. Aan een ieder is gegeven "de genade van God", die zichzelf in de eenheid manifesteert in een verscheidenheid van gaven. De mate waarin deze gaven gegeven worden is "naar de maat van de gave van Christus".

Note: In de KJV vertaling van de brief aan de Efeziërs gebruikt Paulus deze maatstaf "according to" zestien keer. (According to = volgens = naar de maat).

Vers 8, geciteert uit Psalm 68, kan klinken als niet geheel op zijn plaats zijnde als het om het spreken over de gaven gaat die Christus aan de Gemeente gaf, omdat de Gemeente toen nog een geheim was en dus niet geopenbaard is aan de Psalmist. Paulus, zoals hij wel vaker doet, past een Oud Testamentische gedeelte toe en verandert de formulering zodanig zodat het bij de waarheid past die hij uitéén zet. Psalm 68:18 en 19 leest:

"Gods wagens zijn tweemaal tien duizend, de duizenden verdubbeld. De Heere is onder hen, een Sinaï in heiligheid! Gij zijt opgevaren in de hoogte; Gij hebt de gevangenis gevankelijk gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorigen om bij u te wonen, o Heere God!"

Paulus verandert de formulering van: "Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen" naar "en heeft de mensen gaven gegeven". De Psalm is Messiaans en zal vervuld worden in het Koninkrijk. Er is een overeenkomst tussen hetgeen Israëls Messias voor hun zal doen in het verkrijgen van overwinning over hun vijanden, en wat Christus volbracht heeft voor de Gemeente. Opgevaren ver boven alle hemelen heeft Christus zekere gaven gegeven voor de bediening aan de Gemeente.

Deze gaven moeten onderscheiden worden van de tekengaven van Israël. De gaven aan de Gemeente zijn mensen die bekrachtigd zijn voor de verschillende bedieningen. De eerste gaven zijn die van Apostelen en Profeten. Als deze gaven gegeven zijn na de hemelvaart van Christus, dan zijn de Twaalven hier niet bij inbegrepen, omdat ze hun gaven waren minstens drie jaar voor Zijn hemelvaart. Er zijn acht andere mannen die Paulus apostelen noemt, die nauwer verwant blijken te zijn met het Lichaam van Christus dan de Twaalven. Paulus kan deze mannen in gedachten hebben gehad. Paulus was tenminste niet de enige apostel voor het Lichaam van Christus, maar hij was zeker de belangrijkste. We geloven niet dat de gaven van Apostelen en Profeten door zijn gegaan tot op heden, maar dat ze verdwenen zijn toen de canon van de Schrift compleet was. Hun bediening wordt voortgezet in het geschreven Woord. De gaven van evangelisten, herders en leraars zijn blijvende gaven voor de Gemeente. Evangelisten zijn, wat wij meestal noemen, missionarissen. De weglating van het woord "sommigen" voor "leraars" geeft aan dat herders en leraars tot dezelfde categorie behoren, lerende herders. Een leraar moet in staat zijn om te leren, en een leraar moet in staat zijn om herder te zijn over de kudde.

Vers 9 en 10 staan tussen haakjes (in de KJV vertaling, niet in de SV-'77). Paulus vraagt, wat betekent deze uitspraak: "dat Hij is opgevaren?". Het impliceert dat Hij ook is neergedaald in

de nederste delen der aarde. De nederste delen der aarde verwijzen naar Hades, de benedenwereld: niet Zijn incarnatie. Degene die aldus is neergedaald in de diepte is Dezelfde die opgevaren is ver boven alle hemelen, opdat Hij alle dingen vervullen zou. In hoofdstuk 1:23 wordt gezegd dat het Lichaam de vervulling is van Hem, Die alles in allen vervult. Het woord “pleroma”, vertaald met “vervulling”, betekent de aanvulling, dat wat het tot volheid opvuld, één van twee delen die het geheel compleet maken. Dit is een geliefkoosd woord in de brief aan de Efeziërs en aan de Kolossenzen. Verschijnende in de zelfstandige naamvoords vorm in Efeziërs 1:10,23; 3:19; 4:13; Kol.1:19; 2:9, en in de werkwoordsvorm in Efeziërs 1:23; 3:19; 4:10; 5:18; Kol.1:9,25; 2:10; 4:12,17.

2. Het doel van de gaven – Ef.4:12-16.

“12)-Tot de volmaking der heiligen, tot het werk der bediening, tot opbouwning van het lichaam van Christus; 13)-Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de maat van de grootte der volheid van Christus; 14)-Opdat wij niet meer kinderen zouden zijn, die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer, door de bedriegerij der mensen, door arglistigheid, om listig tot dwaling te brengen; 15)-Maar de waarheid betrachtende in liefde, alleszins zouden opwassen in Hem, Die het Hoofd is, namelijk Christus; 16)-Uit Wie het gehele lichaam, bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde, door alle voegselen der toebrengring, naar de werking van een ieder deel in zijn maat, de wasdom van het lichaam bekomt, tot opbouwning van zichzelf in de liefde”.

“Volmaking” (katarismon) is een woord dat gebruikt wordt voor het herstellen van netten, het ‘zetten’ van gebroken botten en het herstellen van een schip. Hier heeft het de gedachte om de heiligen toe te rusten voor het werk van hun bediening. Tengevolge van de verandering van bedeling was er nogal wat aanpassing nodig voor de Joodse gelovigen. Maar de gedachte gaat verder dan dat, en wel naar alle leden, ieder van hen had deel en een bediening om het Lichaam van Christus te laten groeien. Opbouwning of stichting heeft een tweevoudige betekenis. Ten eerste betekent het de ontwikkeling van het geestelijk leven. Ongetwijfeld is dit het primaire doel in alle twintig voorvallen in de brieven van Paulus. Echter lijkt in vers 16 het woord te worden gebruikt in de zin van een groeien in grootte van het Lichaam van Christus, want het Lichaam is een levend en groeiend organisme.

Feitelijk behoort het werk van bediening toe aan de leken, dat zijn de gemeenschappelijke leden van de Gemeente. De functie van wat wordt genoemd de professionele leraar-herder heeft tot doel om de leden goed af te stemmen om hun christelijke bediening uit te voeren. En het doel van deze leken bediening is om het Lichaam van Christus op te bouwen. Vers 13 vertelt ons hoe lang deze bediening duurt:

“Totdat wij allen zullen komen tot de enigheid des geloofs en der kennis van de Zoon Gods, tot een volkomen man, tot de maat van de grootte der volheid van Christus”.

Ongetwijfeld zullen we deze eenheid niet bereiken vóór de terugkomst van Christus, ofschoon dit wel het doel is wat we na moeten streven. Er worden drie fasen van deze bediening genoemd: 1. Zijn Schepping; het maken van de Ene Nieuwe Mens (vergelijk Ef.2:14-18); 2. De Voortzetting, Ef.4:3-6); en 3. De Voleinding, (Ef.4:13).

De eenheid van de Geest benadrukt onze manier van leven door waardig te wandelen. De eenheid van het geloof is meer verbonden met kennis, en wel spaciaal de volledige kennis van de Zoon van God. De kontekst heeft het idee van een leraar die de gelovigen opvoedt zodat ze zullen opgroeien in kennis en niet langer kinderen zijn, opgroeiende tot de volkomen of volwassen man, komende tot het volledige beeld van Christus.

De “Levende Bijbel” geeft een goed parafrase van vers 14:

“Dan zullen we niet langer zijn als de kinderen, steeds veranderende van mening aangaande hetgeen we geloven omdat iemand ons iets anders heeft verteld, of dat iemand ons listig heeft bedrogen om de leugen te laten klinken als zijnde waarheid”.

Paulus gebruikt een nautisch beeld van spreken: die als de vloed bewogen en omgevoerd worden met alle wind der leer. Zo iemand is een christen die niet onderwezen is. List, de bekwaamheid in het gebruik van de handen in magie of bedrog, is een vertaling van het Griekse woord “kubēia” van “kubos” een kubus of een dobbelsteen: letterlijk: Dobbelspel.

“Sprekende de waarheid in liefde”, is letterlijk: “liefde in waarheid”. Deze uitdrukking lijkt beide in te sluiten: spreken en handelen in liefde. Door op deze manier te spreken en te handelen zullen we in alle dingen opgroeien tot Hem Die het Hoofd is, Christus. Het is vanuit het Hoofd dat het gehele Lichaam voortgang maak in het zichzelf opbouwen in liefde”. “Bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijnde”, geeft het idee van harmonie en saamhorigheid. Een vergelijkbaar beeld, van het Lichaam, wordt aangegeven in Kol.2:19. Het is duidelijk, door deze overeenkomsten, dat wordt aangegeven de continue activiteit van het Lichaam van Christus als een levend en groeiend organisme, uiteraard in geestelijk zin.

D. Afwijkende wandel – Ef.4:17-32.

1. Niet als de Heidenen: Ef.4:17-19.

“17)-Ik zeg dan dit, en betuig het in de Heere, dat gij niet meer wandelt, zoals de andere heidenen wandelen in de ijdelheid van hun gemoed. 18)-Verduisterd in het verstand, vervreemd zijnde van het leven Gods, door de onwetendheid, die in hen is, door de verharding van hun hart; 19)-Die, ongevoelig geworden zijnde, zichzelf hebben overgegeven tot ontuchtigheid, om alle onreinheid begerig te bedrijven”.

Wat een beschrijving van een wereldse manier van leven! Een meer complete catalogus van de levensstijl van de natuurlijke mens leest u in Rom.1:21-32 en 3:9-18. Vroeger kende de Heidenwereld God, maar ze verheerlijkten Hem niet, maar in plaats daarvan maakten ze hun eigen goden en werden moreel bedorven. Om deze reden gaf God hun over aan onreinheid, aan sexuele immoraliteit, en een verdorven denken om niet te noemen daden te doen. Ze praktiseerden deze zondige feiten niet alleen, voor welke de toorn van God zal worden uitgestort, maar zij keuren het goed en moedigen anderen aan om dezelfde dingen te doen.

In het verleden had de Bijbel een groot effect op het morele leven in Nederland. Maar toen kwam de atheïstische evolutie, die de mens eenvoudig portretteerde als een beest zonder geestelijk leven. Toen kwam de uitbanning van de Bijbel uit de openbare scholen en wetten tegen het vermelden van God of religie of moraal, hetgeen geresulteerd heeft in toegeeflijkheid en een gebrek aan discipline. Pornografie is een miljarden industrie geworden, en ontzettend veel babies worden er per jaar geaborteerd. Kriminaliteit en internationaal

terrorisme is toenemende. Drugs en alcohol zijn neergedaald tot het nivo van de middelbare scholen. Als het zo doorgaat zal het niet lang meer duren of de samenleving kan zichzelf nauwkeurig zien uitgebeeld in de gedeelten van de brief aan de Romeinen waar we zojuist naar hebben verwezen.

Het eerste wat Paulus hier noemt aangaande de levensstijl van de Heidenen is: “de ijdelheid van hun gemoed”. Ijdelheid is leegheid, nutteloos. De Joden gebruikten dit woord als ze verwezen naar afgoderij (Hand.14:15):

“dat gij u van deze ijdele dingen zoudt bekeren tot de levende God”.

Als de levende God uit het gemoed wordt verbannen, wordt het gemoed gevuld met ijdelheid. Dit uitsluiten van God, Die licht is, laat de mens in duisterheid van verstand achter. Dit verwijst naar morele kennis, geen intellectuele kennis. Mensen mogen uitmunten in wetenschappelijke kennis, maar terzelfder tijd kan deze zelfde mens volledig blind zijn in morele en geestelijke kennis. Onwetendheid is de oorzaak van vervreemding en is het gevolg van de duisternis. Vervreemding wordt ook veroorzaakt door verharding van het hart. Een verhard hart geeft ongevoeligheid, apathie en een dichtgeschroeid geweten. In deze staat van morele bewusteloosheid geeft de mens zichzelf op en geeft zichzelf geheel over aan sensualiteit, ondeugd, en seksuele uitpattingen, zoals door het toegeven aan allerlei onreinheid zonder terughoudendheid. Het finere van de Christenheid heeft een groot deel van de vuile zonde bedekt dat in het hart van de natuurlijke mens aanwezig is, maar als het moreel van onze samenleving verslechtert, zien we meer en meer de openbaring van onfatsoenlijkheid.

2. Uitdoen en aandoen : Ef.4:20-24.

“20)-Doch gij hebt Christus alzo niet geleerd; 21)-Indien gij naar Hem gehoord hebt, en door Hem geleerd zijt, gelijk de waarheid in Jezus is; 22)-Te weten dat gij zoudt afleggen, aangaande de vorige wandeling, de oude mens, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; 23)-En dat gij zoudt vernieuwd worden in de geest van uw gemoed, 24)-En de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware rechtvaardigheid en heiligheid”.

“Leren” is een Griekse werkwoordsvorm die aangeeft dat het leren een definitief handelen was in het verleden, ten tijde van de verandering. Het is niet het leren betreffende Christus, maar Christus leren kennen, die het Onderwerp is van het evangelie.

Het “indien” van vers 21 is niet in de aanvoegende wijs maar de aantoonende wijs, om te laten zien dat de veronderstelling waar is: Indien gij naar Hem gehoord hebt, zoals u ongetwijfeld hebt gedaan. Behoudenis is niet slechts het ontvangen van een waarheid of een levensbeschouwing: het is het ontvangen van een Persoon. We leerden niet “door Hem”, zoals in de Statenvertaling, maar “in Hem”, in gemeenschap met Hem, zoals ook de waarheid in Jezus is. Hij is niet alleen waar; Hij is de Waarheid (Joh.14:6). Dit is één van de weinige keren dat Paulus verwijst naar Christus als “Jezus”. Jezus is de aardse, historische naam van de Zoon van God. Zijn officiële naam is “Christus”, de “Gezalfde”. Meestal noemt Paulus Hem bij Zijn volledige titel: “de Heere Jezus Christus”. Deze passage wordt soms verkeerd geciteerd als: “de waarheid zoals die in Jezus is”. Dit zou betekenen dat er waarheid is die niet in Jezus is. Door te zeggen dat alle waarheid in Jezus is betekent niet dat we de waarheid van wiskunde en wetenschap uitgedrukt vinden in Jezus, ofschoon Hij, als de Schepper, al deze

principes zekerlijk een plaats gegeven heeft in de natuurlijke wereld. De waarheid waarbij Paulus is betrokken is morele en geestelijke waarheid.

De werkwoorden “wegdoen of afleggen van de oude mens”, en “het aandoen van de nieuwe mens” zijn in een Griekse werkwoordsvorm, zowel hier als in Kol.3:9 en 10, waar soortgelijke uitspraken voorkomen. De Griekse werkwoordsvorm geeft aan dat dit voorbij en voltooide akties zijn, geen activiteiten die we nog steeds proberen te doen. Sinds wij (ons oude ik) met Christus werden gekruisigd, moet het op het moment van Zijn dood geweest zijn dat onze oude mens werd weggedaan. En aangezien Hij opstond in nieuwhed des levens, zijn wij met Hem opgestaan, het moet zijn gebeurd tijdens die grote transaktie dat wij de nieuwe mens aandeden. Dit alles werd werkelijkheid voor ons toen we het evangelie geloofden. Als we Christus aannemen, als we de kleine lettertjes gelezen hebben, weten we dat deze gehele identificatie, met Christus, is inbegrepen. Helaas zijn er vele Christenen die deze waarheid nimmer ontdekken en zij gaan al worstelend voort met de zonde en de oude mens, niet wetende dat God de oude mens gedood heeft op het kruis. Het tot behoudenis komen komt overeen met het aannemen van de huwelijks beloften. De geloften worden slechts één keer afgenomen en vanaf dat punt zijn de twee man en vrouw. De beloften worden niet herhaald. Het echtpaar gaan niet continu voort te worstelen met het probleem om te gaan trouwen. Maar ten tijde dat de beloften zijn afgenomen begrepen ze de rechten en plichten die ieder van hen aan is gegaan, en het zijn deze rechten en plichten die hun voor de rest van hun leven in beslag nemen.

Terwijl het afleggen van de oude mens een voorbijgebeurtenis is, staat de verdorvenheid van de oude mens in de tegenwoordige tijd, om te laten zien dat de verdorvenheid een proces is. Evenzo, nu reeds gered, is de vernieuwing in de geest van het gemoed in de tegenwoordige tijd, dit geeft aan dat ook dit een proces is. De nieuwe mens, die behouden is, is naar God geschapen in ware rechtvaardigheid en heiligheid. Het is niet de vernieuwing van het gemoed, maar de “vernieuwing van de geest van uw gemoed”. Echter staat de vernieuwing van het gemoed zelf in Rom.12:2. In het Grieks zijn er twee woorden voor “nieuw”. “Kainos”, is het woord dat wordt gebruikt voor de nieuwe mens, het betekent in hoofdzaak nieuw wat de kwaliteit aangaat, terwijl “neos” betekent nieuw met verwijzing naar de tijd, de jongere, van de laatste tijd. “Kainos” wordt in het Nieuwe Testament gebruikt, de Nieuwe Schepping, het Nieuwe Jeruzalem. Het is mogelijk dat iets beide kan zijn, kainos en neos. Een interessante combinatie komt voor in Kol.3:10:

“En aangedaan hebt de nieuwe (neos) mens, die vernieuwd (anakainoumenon) wordt tot kennis....”.

3. Wel doen en niet doen.....Ef.4:25-32.

“25)-Daarom legt af de leugen, en spreekt de waarheid, een ieder met zijn naaste; want wij zijn elkanders leden. 26)-Wordt toornig, en zondigt niet; de zon ga niet onder over uw toornigheid; 27)-En geeft de duivel geen plaats. 28)-Die gestolen heeft, stele niet meer, maar arbeide liever, werkende wat goed is met de handen, opdat hij hebbe mee te delen aan hem, die nood heeft. 29)-Geen vuile rede ga uit uw mond, maar zo er enige goede rede is tot nuttige stichting, opdat zij genade geve aan hen, die ze horen. 30)-En bedroeft de Heilige Geest Gods niet, door Welke gij verzegeld zijt tot de dag der verlossing. 31)-Alle bitterheid, en toornigheid, en gramschap, en geroep, en lastering zij van u geweerd, met alle boosheid; 32)-Maar weest jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijk ook God in Christus u vergeven heeft”.

Het feit dat onze oude mens met Christus werd gekruisigd is een voorbije, voltooide, eenmalige aktie en betekent niet dat we nu geen problemen meer hebben met de zonde. We zijn nog steeds in het vlees en het vlees is in ons. Voor we behouden waren bezaten we enkel het vlees, de gevallen menselijke natuur, die vijandschap tegen God was, en die niet onderworpen is aan de wet van God, en het ook niet kan, zo dat zij die in het vlees zijn Gode niet kunnen behagen (Rom.8:7 en 8). Wanneer we behouden worden, door het geloof in het Evangelie, ontvangen we de Heilige Geest die de kracht heeft om ons te verlossen van het vlees. *Echter verlangt het vlees konstant dingen die lijnrecht tegen het verlangen van de Heilige Geest ingaan, en dus moeten we wandelen of leven door de Geest (Gal.5:16 en 17), als we het vlees willen overwinnen.*

In dit gedeelte van Efeziërs gebruikt Paulus werkwoorden in de gebiedende wijs, welke daarom opdrachten zijn van wat we wel of niet moeten doen. Hij begint met te zeggen:

“25)-Daarom legt af de leugen, en spreekt de waarheid, een ieder met zijn naaste; want wij zijn elkanders leden. 26)-Wordt toornig, en zondigt niet; de zon ga niet onder over uw toornigheid; 27)-En geeft de duivel geen plaats. 28)-Die gestolen heeft, stele niet meer, maar arbeide liever, werkende wat goed is met de handen, opdat hij hebbe mee te delen aan hem, die nood heeft. 29)-Geen vuile rede ga uit uw mond, maar zo er enige goede rede is tot nuttige stichting, opdat zij genade geve aan hen, die ze horen. 30)-En bedroeft de Heilige Geest Gods niet”.
(Ef.4:25-29).
32)-Maar weest jegens elkander goedertieren.....”.

We hebben Bijbelleraren horen zeggen dat er, onder de genade, geen opdrachten, of kommando's, zijn, en het is waar dat God ons vaak smeekt, maar hier hebben we tien stuks in de gebiedende wijs binnen acht verzen van een brief die in het algemeen wordt beschouwd als de brief van genade “bij uitstek”. Deze zijn niet “gebiedend” voor de behoudenis. Dit is duidelijk uit het feit dat Paulus behouden mensen moest vertellen dat ze moesten stoppen met liegen en stelen en het spreken van vuile woorden. Ze zijn gebiedend voor een geestelijk leven om de Heilige Geest niet te bedroeven.

We zouden de waarheid moeten spreken, niet alleen omdat dat juist is, maar omdat we leden zijn van elkander. Wat als het oog liegt tegen de voet en het hele lichaam in de afgrond duikt?

“Wordt toornig en zondigt niet”. Dit is een aanhaling uit de Septuaginta van Psalm 4:5 In het Hebreeuws: “Heb ontzag en zondig niet”. Dit is geen opdracht om boos te zijn. Paulus wilde geen boze Christenen hebben om mee om te gaan. Er is zoiets als een rechtvaardige verontwaardiging. Gods verbolgenheid tegen de zonde wordt vele keren in de Bijbel genoemd. God is in alle opzichten rechtvaardig in zijn verbolgenheid, maar wij meestal niet. We zouden boos moeten zijn vanwege onrechtvaardigheid en misstanden, maar we moeten zeer voorzichtig zijn om boos te zijn op mensen. We hebben de opdracht om onze vijanden lief te hebben. Wanneer woede zich richt op mensen dan wordt het wraakzucht en daarom verkeerd. Het “en zondigt niet” moet nooit gescheiden worden van “wordt toornig”. Verder is er de opdracht: “de zon ga niet onder over uw toornigheid”. Het woord voor “toornigheid” is een samengesteld naamwoord dat slechts één keer voorkomt in het Nieuwe Testament, ofschoon de werkwoordsvorm gebruikt wordt in Rom.10:19 Efeziërs 6:4. Het woordenboek definieert het woord als “verontwaardiging, ergernis, toorn”. We moeten zo snel mogelijk af van gevoelens van toorn; anders kan de duivel ons gemakkelijk verstrikken.

“Neem uw wrok niet mee naar bed, want één keer uitgenodigd zullen ze permanente metgezellen worden in bed”.

Stelen, evenals gokken, is het proberen iets te verkrijgen zonder er voor te werken. Paulus zijn ethiek voor werken is: “zo iemand niet wil werken, hij ook niet zal eten” (2Thess.3:7-12). Paulus was een voorbeeld in alles wat hij van een ander verwachtte. We zouden niet alleen onszelf onderhouden, maar er zijn degenen die werkelijk iets nodig hebben en dat niet door fouten van henzelf, en wij zouden moeten delen met hen.

Een “vuile rede” komt overeen met: “verrot, bedorven, de stank van rottend vlees”. Redevoering is één van de grootste natuurlijke gaven van God. Hoe geweldig is het om in staat te zijn om begrijpelijk te communiceren met anderen en ook met God, en God met ons door Zijn Woord. En toch, hoezeer heeft de mens deze gave verlaagd. Als je naar de gemiddelde gesprek luistert in een winkel of op straat dan is het net alsof je in een open riool staat.

En zelfs de gezegende namen van Jezus Christus en van God worden de dupe van des mensen vuilpraterij. Als we niets kunnen zeggen ter bemoediging, ter versterking, of om anderen op te bouwen, doen we er beter aan om maar te zwijgen. Schrijvende aan de Kolossen vermaant Paulus hen:

“Uw woord zij te allen tijde in aangenaamheid, met zout besprengd, opdat gij moogt weten, hoe gij een ieder moet antwoorden” (Kol.4:6).

Wat uit de mond komt heeft zijn oorsprong in het hart en is daarom een barometer van de konditie van de ziel.

“En bedroeft de Heilige Geest Gods niet”. Dit woord wordt vaker vertaald door “treurig maken”. Het kan betekenen “beledigen”. Alleen personen kunnen bedroeft of beledigd worden: en daarom is de Heilige Geest een Persoon. Hij is degene die ons verzegeld heeft voor de toekomstige dag van verlossing van het lichaam, zoals we eerder hebben geleerd in Ef.1:13 en 14. Het is moeilijk te begrijpen hoe de oneindige heilige Eenheid in het menselijk hart kan wonen, zelfs de meest ingewijden kunnen dat niet begrijpen. Hoe bedroefd, hoe beledigd moet Hij zich voelen als Zijn tempel verontreinigt wordt. Geen wonder dat Paulus roept: “

“Alle bitterheid (Hand.8:23; Rom.3:14; Hebr.12:15), en toornigheid, en gramschap, en geroep, en lastering zij van u geweerd, met alle boosheid”.

Boosheid is persoonlijk en meestal egoïstisch. Het is hevig, plotseling en, als alle gewelddadige hartstochten, kortstondig. Toorn gaat dieper, meer doordringend en blijvende, en kan wraakzuchtig worden. Ieder van deze emoties kan resulteren in woede, als het gedrag buiten de grenzen van voorzichtigheid gaat, of razernij, die iemand meesleept in onkontroleerbaar geweld. Geroep betekent: “luid geschreeuw en lawaai”. Het woord vertaald met “lasteren” en elders “kwaad spreken” komt van het Griekse woord “blasphemia”. Blasphemia betekent “laster, beschimpen, achterklap, brengt schade toe aan de goede naam van een ander”. We denken meestal dat lasteren alleen een daad tegen God is, maar deze zonde kan ook worden begaan tegen onze medemens. Boosheid (kakia) betekent: “kwaadaardigheid, vijandigheid, verlangen om te verwonden”. Jacobus 1:21 gebruikt dit

woord, vertaald in de A.V. als: “overvloedige ondeugendheid” . De Statenvertaling vertaald het met:

“Daarom, afgelegd hebbende alle vuiligheid en overvloed van boosheid, ontvangt met zachtmoedigheid het Woord, dat in u geplant wordt, hetwelk uw zielen kan zaligmaken” (Jac.1:21).

Tenslotte keert Paulus van het negatieve naar het positieve: “Maar weest jegens elkander goedertieren, barmhartig, vergevende elkander, gelijk ook God in Christus u vergeven heeft”. In het Nieuwe Testament zijn er twee belangrijke woorden voor vergeving, “aphieme” – “Wegzending of kwijtschelding”, en “charizomai”, “vrijelijk vergeven”. Paulus gebruikt het eerste woord slechts één keer in relatie tot zonden (Rom.4:7). Zijn favoriete woord is het tweede, omdat het van het stamwoord is dat “genade” is. In de Bergrede zei Jezus:

“Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven” (Matth.6:14).

Dit was niet een vergeving om ze kinderen van God te maken, want ze hadden die relatie, met God als hun Vader, al. Maar sinds Christus vrijelijk heeft voorzien in vergeving door Zijn dood, is er een accentverschuiving. Wij moeten anderen vergeven, niet om zelf vergeven te worden, maar omdat we vergeven zijn (Ef.4:32). Echter, als wij, als kinderen van God, een onverzoenlijke geest hebben, is dat onwelgevallig voor onze Vader en dat moet beleden en gekorrigeerd worden. Onze motivatie om te vergeven, zoals in alles wat we doen, is de liefde van Christus (2Kor.5:14).

D. In liefde wandelen Ef.5:1-7.

“1)-Weest dan navolgers Gods, als geliefde kinderen; 2)-En wandelt in de liefde, gelijk ook Christus ons liefgehad heeft, en Zichzelf voor ons heeft overgegeven tot een offerande en een slachtoffer Gode tot een welriekende reuk. 3)-Maar laat ook onder u hoererij en alle onreinheid, of gierigheid niet genaamd worden, gelijk het de heiligen betaamt, 4)-Noch oneerbaarheid, noch zot geklap, of gekkerij, welke niet betamen; maar veelmeer dankzegging. 5)-Want dit weet gij, dat geen hoereerder, of onreine, of gierigaard, die een afgodendienaar is, erfenis heeft in het Koninkrijk van Christus en van God. 6)-Dat u niemand verleide met ijdele woorden; want om deze dingen komt de toorn Gods over de kinderen der ongehoorzaamheid. 7)-Zo weest dan hun medegenoten niet”. (Ef.5:1-7).

Wij moeten navolgers Gods zijn als geliefde kinderen. Het is een kenmerk van kinderen dat ze veel van hun gedragspatroon van hun ouders krijgen. “Zo vader, zo zoon”, alhoewel dat niet in de Schrift staat is het in het algemeen waar, en wel in het bijzonder als de vader liefdevol en zorgzaam is. Hoeveel te meer moeten we dan streven om te zijn als onze hemelse Vader! Het Griekse woord voor “navolgers” is “mimetai”, een machine die exacte kopieën maakt van het origineel. Wij worden navolgers van God, geen imitaties. Het moeten echte dingen zijn, niet een vervalsing.

Onze gehele manier van leven zou gekenmerkt moeten worden door liefde. Dat is de grootste van alle deugden. Ons voorbeeld van deze liefde is de Heere Jezus Christus die Zichzelf voor ons gegeven heeft (terwijl wij nog zondaars waren, Rom.5:8), als een offerande en een slachtoffer Gode tot een welriekende reuk. Er waren vijf grote offeranden in Leviticus. Drie

offeranden werden genoemd “tot een welriekende reuk” en twee waren “niet tot een welriekende reuk” (Lev.1:5), De laatste waren de offeranden voor de zonden en de offerande voor de overtredingen. De eerste waren brandoffers, het spijsoffer, en het vredeoffer. Deze waren vrijwillig: “hij zal het offeren uit zijn eigen vrije wil”. De betekenis van al deze offers zijn inbegrepen in het ‘eens voor altijd’ gebrachte offer van Jezus Christus. Het aspect van het Christus Zichzelf vrijwillig offeren in gehoorzaamheid aan God wordt hier benadrukt omdat Paulus wil dat wij Christus op deze manier navolgen.

Evenals in het voorgaande gedeelte somt Paulus hier een lijst van zonden op waar we niet eens over zouden moeten praten omdat ze zo weerzinwekkend zijn: ongeoorloofde sex, allerlei onreinheden, hebzucht welke is afgoderij, obsceniteit, dwaas gepraat, en ruwe en suggestieve grappen. Geen van deze dingen past bij de Christelijk manier van leven. Hoeveel te beter is het om God te danken voor het feit dat Hij ons daarvan gered heeft, omdat daarom, op een bepaalde dag, de toorn van God komen zal over de kinderen der ongehoorzaamheid. Paulus zegt hier dat we van één ding zeker kunnen zijn en dat is dat niet één persoon, die de eerder genoemde zonden doet, erfenis heeft in het Koninkrijk van Christus en van God.

Deze woorden doen de vraag rijzen aangaande de eeuwige zekerheid. Als een Christen vast komt te zitten in één of meer van deze zonden verbeurd hij dan zijn erfdeel in het Koninkrijk van Christus? Het is duidelijk, uit zowel de Schrift als uit de ervaring, dat ware geredde mensen soms één van deze zonden begaan, en dat niemand honderd procent gehoorzaam is in al deze zaken. Om te pleiten voor onzekerheid van het heil, zou er een gradering van deze zonden moeten worden gemaakt met daarin een omslagpunt, boven het omslagpunt komen zou betekenen dat men zijn behoudenis verliest. Niets van deze aard wordt door de Schrift gesuggereerd. De Schrift leert duidelijk rechtvaardiging door het geloof zonder werken; dit zou zonder betekenis zijn als de rechtvaardiging kan worden teruggedraaid.

De Schriften leren dat God, als Vader van de gelovige, Zijn kind corrigeert als hij in zonde valt, en als iemand geen korrektie wil ontvangen is dat een bewijs dat hij niet werkelijk een kind van God is (Hebr.12:5-11). Paulus leert dat indien iemand zondigt en zichzelf oordeelt hij niet door God geoordeeld zal worden. Maar als de gelovige zijn zonden niet oordeelt, dan zal God ze oordelen. Dit goddelijk oordeel komt in de vorm van kastijding of korrektie, opdat we ten leste niet met de wereld zouden veroordeeld worden (1Kor.11:31 en 32).

We moeten zeer voorzichtig zijn dat we niet te kennen geven dat de Bijbel de Christen toestemming geeft om te zondigen, of dat de Christen in allerlei zonde kan leven en nog steeds behouden is. Zonde is nimmer acceptabel voor God!

“Evenwel het vaste fundament Gods staat, hebbende dit zegel: De Heere kent degenen, die de Zijnen zijn; en: Een ieder, die de Naam van Christus noemt, sta af van ongerechtigheid” (2Tim.2:19).

Alleen God weet wie belijders zijn en wie bezitters zijn. Zekerheid in Christus is geen excuus om te zondigen. Het is alleen door de vruchten dat we hen kennen (Matth.7:20). Judas 12 zegt dat iemand die geen vruchten draagt als getuigenis, deze een ongelovige is, die is “tweemaal verstorven en ontworteld”.

Vers 7 moet worden vertaald: “wordt hun dan niet deelachtig”. Dit is een waarschuwing tegen de mogelijkheid dat de Christen terugvalt in oude wegen en gewoontes.

E. Wandelen als kinderen van het licht – Ef.5:8-14.

“8)-Want gij waart eertijds duisternis, maar nu zijt gij licht in de Heere, wandelt als kinderen des lichts. 9)-(Want de vrucht des Geestes is in alle goedheid, en rechtvaardigheid, en waarheid), 10)-Beproevende wat de Heere welbehagelijk is. 11) -En hebt geen gemeenschap met de onvruchtbare werken der duisternis, maar bestraft ze ook veeleer. 12)-Want hetgeen heimelijk door hen geschiedt, is schandelijk ook te zeggen. 13)-Maar al deze dingen, door het licht bestraft zijnde, worden openbaar; want al wat openbaar maakt, is licht. 14)-Daarom zegt Hij: Ontwaakt, gij die slaapt, en staat op uit de doden; Christus zal over u lichten” (Ef.5:8-14).

Het licht dat wij zien met onze ogen is geanalyseerd door de wetenschappers als zijnde een elektromagnetische stralings golf die trilt tussen 375 en 750 triljoen keer per seconde. Het licht zelf kunnen we niet zien. Wij kunnen lichtgevende ‘lichamen’ zien zoals de zon. Niet lichtgevende ‘lichamen’ kunnen we slechts dan zien als ze het ontvangen licht weerkaatsen. Duisternis is de afwezigheid van licht, of als er wel licht aanwezig is, dan is het de afwezigheid van iets om het licht te reflecteren naar onze ogen.

Van oude tijden af is het woord “licht” in figuurlijke zin gebruikt om intellectueel en geestelijke kennis te vertegenwoordigen. Iets dat er voor zorgt dat we waarheid zien is licht. Gods Woord, zegt de Psalmist:

“...is een lamp voor mijn voet, en een licht voor mijn pad” (Ps.119:105).

Vers 130 zegt:

“De opening van Uw woorden geeft licht, de onverstandigen verstandig makende”.

“....dat God een Licht is, en gans geen duisternis in Hem is” (1Joh.1:5).

Hij laat Zijn licht schijnen in ons verstand en in ons hart door Zijn Woord (Ef.1:18).

“Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, om te geven verlichting der kennis van de heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus” (2Kor.4:6).

Paulus wijst ons niet op de zichtbare dingen, zoals de grote tempels en de architectuur van de Griekse en Romeinse wereld.

“Daar wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig” (2Kor.4:18).

In het gedeelte dat we voor ons hebben vertelt Paulus ons dat, voordat God in onze harten scheen met de kennis van behoudenis, we niet alleen in de duisternis waren, we waren duisternis, maar nu zijn we licht, niet in onszelf, maar in de Heer. Daarom moeten we wandelen als kinderen van het licht. We vinden deze oproep vermeld op veel verschillende manieren. Bijvoorbeeld in Rom.13:11-14, zegt hij:

“11)-En dit zeg ik temeer, omdat wij de gelegenheid van de tijd weten, dat het de ure is, dat wij nu uit de slaap ontwaken; want de zaligheid is ons nu nader, dan toen wij eerst

geloofd hebben. 12)-De nacht is voorbij gegaan, en de dag is nabij gekomen. Laat ons dan afleggen de werken der duisternis, en aandoen de wapenen van het licht. 13)-Laat ons, als in de dag, eerbaar wandelen; niet in brasserijen en dronkenschappen, niet in slaapkamers en ontuchtigheden, niet in twist en nijdigheid; 14)-Maar doet aan de Heere Jezus Christus, en verzorgt het vlees niet tot begeerlijkheden”.

De tussen haakjes geplaatste verklaring in Ef.5:9 betekent dat de vrucht, oogst, of het resultaat van het licht bestaat in “alle goedheid, en rechtvaardigheid, en waarheid”.

Het onderwerp van “beproevende” (vers 10) is “wandel”. Wandelen als kinderen van het licht, beproevende (euareston) wat de Heere welbehagelijk is. *De definitieve test van iedere handeling is, is het de Heere welbehagelijk?* Vergelijk dit met Rom.12:2:

“En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is”.

Vergelijk de vrucht van het licht met de onvruchtbare werken van de duisternis. Er kan geen gemeenschap zijn met zulke werken. Paulus drukt deze waarheid uit, aan de gemeente te Korinthe, met deze woorden:

“Trekt niet een ander juk aan met de ongelovigen; want wat heeft de gerechtigheid gemeen met de ongerechtigheid, en wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis?” (2Kor.6:14).

De gelovige moet deze werken afkeuren, en aan het licht brengen opdat de mensen in staat zullen zijn om hun ware aard te zien.

Paulus beschrijft deze immorele en onreine handelingen der duisternis niet omdat het al een schande op zich zou zijn om ze op te schrijven. Vele, met name sexuele zonden, worden in het geheim gedaan, maar het schijnt in onze cultuur, die zich heden ten dage ontwikkelt in onze samenleving, dat er meer en meer openheid komt, en steeds minder afkeuring. *“Schaamte” is een vergeten woord geworden.* Wat vroeger een schande en onwettig was in de begintijden van de televisie, wordt nu openlijk besproken en uitgebeeld. Ons doel om deze immorele zonden bloot te leggen is om hun bedorven aard te openbaren, terwijl hun uitstalling in de media gedaan wordt om de lust van het vlees te bevredigen.

Ef.5:13 legt uit dat alles wat aan het licht wordt blootgesteld zichtbaar wordt, omdat het het licht is dat alles zichtbaar maakt.

Ef.5:14 is geen aanhaling uit de Schriften. Het kan zijn dat Paulus losjes Jesaja 60:1 en 2 aanhaalt, en dan toevoegt: “Christus zal over u lichten”. Omdat Paulus schreef onder de inspiratie van de Heilige Geest, zorgde de Geest er voor dat deze woorden los stonden van iedere heenwijzing naar een bron in het Oude Testament.

F. Voorzichtig wandelen – Ef.5:15 – 17.

“15)-Ziet dan, hoe gij voorzichtig wandelt, niet als onwijzen, maar als wijzen. 16)-De tijd uitkopende, daar de dagen boos zijn. 17)-Daarom, weest niet onverstandig, maar verstaat, welke de wil des Heeren is” (Ef.5:15-17).

Ziet dan, hoe gij voorzichtig wandelt. Het woord “voorzichtig” is afgeleid van “akron”, - het verste punt. Van dit woord komt de betekenis van “nauwkeurig”, “nauwgezet”. Als een soldaat door een mijnenveld loopt kan hij maar beter heel voorzichtig zijn hoe hij loopt. En ook wij moeten voorzichtig zijn, want Satan heeft vele mijnen geplaatst langs onze route.

Note van de vertaler: Attentie voor bermbommen! Je begeeft je dan op een weg waarvan je weet dat hij gevaarlijk is. Zo kan het ook met de Christen gaan.

Als we in het licht wandelen zullen we in staat zijn om deze gevaren te zien en ze te ontwijken. Echter moeten we strikte aandacht besteden aan: we moeten kijken, zoals Paulus dat zegt: onze ogen open houden zoals een automobilist dat moet doen in druk verkeer. De verstandige automobilist kijkt niet alleen naar de auto die voor hem rijdt, maar houdt ook een oog op het verkeer achter hem zodat hij kan anticiperen op een noodgeval. Zo kijkt ook de verstandige Christen vooruit om te anticiperen op wat er gaande is en hoe hij daar op moet reageren of wat de eventuele consequenties kunnen zijn. De meeste handelingen zijn onomkeerbaar. “Als ik maar voor me had gekeken” zeggen we vaak spijtig.

We moeten de tijd uitkopen. Wat betekent dat eigenlijk? Uitkopen betekent “opkopen” of “uitkopen”. We moeten de tijd uitkopen of de gelegenheid. De tijd biedt ons de gelegenheid om God te dienen, anderen te helpen, en om Jezus Christus te verheerlijken. Maar deze gelegenheden moeten gekocht worden. Dat betekent dat we iets moeten betalen. Iemand heeft gezegd: “De gunstigste gelegenheid wordt de onze tegen de prijs van eerbiedsbetuiging”.

Er zijn twee woorden voor “tijd” in het Nieuwe Testament. “Chronos” betekent “tijd als een opeenvolging van momenten, minuten, uren en dagen” - “de opeenvolging van gebeurtenissen”. “Kairos”, het woord dat hier wordt gebruikt, wordt meestal vertaald met “jaargetijde” en “gelegenheid” en betekent een bepaald gedeelte van de tijd waaraan iets toebehoort. Paulus gebruikt dit woord twee keer in Galaten 6:9 en 10:

“9)-Doch laat ons, goed doende, niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaïen, zo wij niet verslappen. 10)-Zo dan, terwijl wij tijd hebben, laat ons goed doen aan allen, maar meest aan de huisgenoten des geloofs”.

De twee woorden voor “tijd” verschijnen in de uitdrukking: “tijden en gelegenheden” (Hand.1:7; 1Thess.5:1).

De Prediker in het Oude Testament herinnert ons er aan: “

“1)-Alles heeft een bestemde tijd, en alle voornemen onder de hemel heeft zijn tijd. 2)-Er is een tijd om geboren te worden, en een tijd om te sterven; een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien (KJV ~”uit te rukken”).

En hij gaat acht verzen door om tijden op te noemen voor het doen van verschillende dingen (Prediker 3:1-8). Een gelegenheid om een bepaald iets te doen omvat tijd als een tijd met de betekenis van meer dan een opeenvolging van momenten. Uitkopen betekent: het beste gebruik maken van ieder moment: het betekent bijzondere betekenis geven aan het leven als geheel. Paulus zegt niet: “Koop de tijd”, maar “koop de tijd uit”. Het gehele leven is één grote gelegenheid die God ons gegeven heeft om Hem te verheerlijken. Ons leven is opgedeeld in vele speciale, van dag tot dag, gelegenheden, en we moeten voorzichtig zijn om ze uit te kopen, het egoïstische en verspillende gebruik van tijd uitwisselen tegen datgene dat de grootste eer en heerlijkheid brengt aan onze Verlosser. Paulus voegt er aan toe dat we dat

moeten doen omdat de dagen boos zijn. Deze tijd wordt genoemd: “deze tegenwoordige boze wereld (eeuw)” (Gal.1:4). Als al de dagen goed waren dan zou er geen noodzaak zijn om ze uit te kopen.

Iemand die niet begrijpt wat de wil van de Heer is die is dwaas. Hoe kunnen we weten wat de wil van de Heer is? In zulke passages als 1Thess.4:3; 5:18; Rom.12:2 vertelt de Bijbel ons duidelijk wat de wil van God is. We kunnen de Bijbel niet raadplegen of het Gods wil is om dit huis of dat andere huis te kopen, of andere gelijksoortige beslissingen, maar als we de gehele wil van God doen zoals het is geopenbaard in Zijn Woord, kunnen we er zeker van zijn dat, als we de dagelijkse beslissingen Hem in gebed toevertrouwen, Hij ons zal leiden om de juiste keuzes te maken.

G. Geestelijke wandel – Ef.5:18-21.

“18)-En wordt niet dronken in wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest; 19)-Sprekende onder elkander met psalmen, en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende en psalmende de Heere in uw hart; 20)-Dankende te allen tijd over alle dingen God en de Vader, in de Naam van onze Heere Jezus Christus; 21)-Elkander onderdanig zijnde in de vreze Gods”.

Paulus maakt een tegenstelling tussen het ontvangen van een prikkel door de wijn, en door de Heilige Geest. Gevuld zijn met wijn leidt tot dronkenschap en losbandigheid. Vervuld zijnde met de Heilige Geest resulteert in een God-verheerlijkend leven van rechtvaardigheid en vrede. Het vertaalde woord “oproerig worden” of “onmatigheid” is de negatieve vorm van Verlossing. Het is letterlijk “niet te redden”. De Bijbel verbiedt het drinken van wijn niet want Paulus vertelde Timotheüs om een weinig wijn te drinken: “om uw maag en uw menigvuldige zwakheden” (1Tim.5:23). Maar merk wel op dat hij zegt: “een weinig wijn”. Er staan in de Bijbel veel waarschuwingen tegen wijnverslaving:

“De wijn is een spotter, de sterke drank is woelig; al wie daarin dwaalt, zal niet wijs zijn” (Spreuken 20:1).

De eerste vermelding in de Bijbel over wijn is in Gen.9:21 waar Noach:

“En hij dronk van die wijn, en werd dronken”.

Dronkenschap wordt tezamen vermeld met overspel, ontucht, moord, en dergelijke, zoals werken van het vlees, en zij die deze dingen doen zullen het Koninkrijk van God niet beërven (Gal.5:19-21). Moderne sociale werkers noemen alcoholisme een ziekte. Als het een ziekte is dan is het een “zelf toegebrachte ziekte” waarvoor de alcoholist zelf verantwoordelijk is.

Iemand zou kunnen denken dat Paulus het resultaat zal gaan noemen aangaande het vervuld zijn met de Geest, door bijvoorbeeld machtige daden te doen of lijden als een martelaar. Maar in plaats daarvan:

“Sprekende onder elkander met psalmen, en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende en psalmende de Heere in uw hart”. Dankende te allen tijde over alle dingen”.

Het Geest vervulde leven lijkt datgene te zijn wat God bestemd heeft wat dat leven zijn moest: vreedzaam, vreugdevol, harmonieus, op God gericht; dit is voorzover het de relaties

betreft tussen Gods volk onderling. Konflikten komen uit de wereld, het vlees, en de Duivel, maar Christus heeft de overwinning behaald op deze vijanden.

Als iemand weet en gelooft dat God alle dingen doet meewerken ten goede voor hen die naar Zijn voornemen geroepen zijn, dan kan iemand danken voor alle dingen, zelfs als ze tegenspoed en pijn met zich meebrengen. Toen de mensen zich in het begin afwenden van God werden ze ondankbaar (Rom.1:21). Iemand is ondankbaar als hij niet dankbaar is als alles goed gaat. Zelfs de ongelovigen vieren een dag van dankbaarheid als hun tafels beladen zijn met kalkoen en alles er op en er aan. Maar alleen de werkelijk gelovige mensen kunnen dankbaar zijn als de dingen niet goed gaan. Dat is de ware test voor een dankbaar hart.

Maar hoe wordt iemand vervuld met de Geest? Er zijn charismatische groeperingen die leren, op basis van Lukas 24:49, dat iemand moet wachten en door allerlei kwellingen moet gaan en het opleggen van handen, totdat tenslotte de Geest hem neerwerpt waardoor hij dan in tongen spreekt en vervuld is met de Geest. Dit soort ervaringen is geheel onschriftuurlijk. De discipelen werd verteld om in Jeruzalem te wachten tot de tijd kwam dat de Heilige Geest uitgestort zou worden in de wereld. Ouders wachten voor de komst van de baby, maar het is ondenkbaar dat ze nog zouden wachten als het kind reeds is geboren. Het is, nadat we geloofd hebben, dat we de Heilige Geest ontvangen en verzegeld worden zoals we dat leren in het eerste hoofdstuk van deze brief. Bovendien is er geen schriftuurlijk bewijs dat de Heilige Geest gelovigen in bewusteloze toestand op de vloer werpt. De enige gelovigen die op de vloer werden geworpen zijn Ananias en Saffira voor het liegen tegen de Heilige Geest (Hand.5:1-10).

Het vervuld zijn met de Geest is niet een “eens voor altijd” ervaring. Het “wordt vervuld met de Geest” staat in de tegenwoordige tijd. Het is verwant aan eten: we moeten onze maaltijden regelmatig gebruiken. Jeremia zei:

“Toen Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten, en Uw woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten; want ik ben naar Uw Naam genoemd, o Heere, God der heerscharen” (Jer.15:16).

Eén ding is zeker: wat er ook vereist mag zijn om vervuld te worden met de Geest, het vervuld worden met het Woord van God staat voorop.

“Want het Woord Gods is levend en krachtig, en scherpzijdender dan enig tweeszijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling van de ziel, en van de geest, en van de samenvoegselen, en van het merg, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten” (Hebr.4:12).

Het is niet voldoende om het Woord alleen maar te lezen. Het moet gekauwd en herkauwd worden, doorgeslikt worden, en het moet worden toegestaan om een levend deel van ons bestaan te zijn.

Het gevuld zijn met de Geest resulteert in:

- (1) sprekende onder elkander als beschreven in vers 19,
- (2) dankende te allen tijde over alle dingen, vers 20,
- (3) elkander onderdanig zijnde in de vreze Gods.

Het woord “onderdanig” wordt opnieuw gebruikt in het volgende vers, waar vrouwen onderdanig moeten zijn aan hun eigen mannen, maar in vers 21 is de verwijzing naar alle

gelovigen in het algemeen. Allen moeten een geest van nederigheid aan de dag leggen, zoals Paulus dat zegt in Rom.12:10:

“Hebt elkander hartelijk lief, met broederlijke liefde, met eer de één de ander voorgaande”.

De vleeselijke natuur van de mens rebelleert tegen enig idee om nederig te zijn naar de ander toe. Zonde kan als volgt gedefiniëerd worden: “de weigering om zich te onderwerpen aan God en aan Zijn wil”. Rom.8:7 zegt:

“Daarom dat het bedenken van het vlees vijandschap is tegen God; want het onderwerpt zich aan de wet Gods niet; want het kan ook niet”.

Daarom is het ook zinloos om van ongelovigen te verwachten dat ze leven naar de standaard van het Christelijk leven.

Deze algemene vermaning om zich te onderwerpen wordt gevolgd door verschillende gebieden waar onderwerping nodig is: onderwerping van de Gemeente aan Christus, het Hoofd; onderwerping van de vrouw aan de man, het hoofd; en de onderwerping van de knecht aan de heer des huizes.

10. GEEST VERVULDE RELATIES – Ef.5:22 – Ef.6:9.

A. Mannen en vrouwen – Ef.5:22-33.

“22)-Gij vrouwen, weest aan uw eigen mannen onderdanig, gelijk aan de Heere; 23) -Want de man is het hoofd der vrouw, gelijk ook Christus het Hoofd der Gemeente is; en Hij is de behouder des lichaams. 24)-Daarom, gelijk de Gemeente aan Christus onderdanig is, alsoo ook de vrouwen aan hun eigen mannen in alles. 25)-Gij mannen, hebt uw eigen vrouwen lief, gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; 26)-Opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord; 27)-Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij heilig zou zijn en onberispelijk. 28)-Alzo zijn de mannen schuldig hun eigen vrouwen lief te hebben, gelijk hun eigen lichamen. Die zijn eigen vrouw liefheeft, die heeft zichzelf lief. 29)-Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, maar hij voedt het, en onderhoudt het, gelijk ook de Heere de Gemeente. 30)-Want wij zijn leden van Zijn lichaam, van Zijn vlees en van Zijn gebeente. 31)-Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en die twee zullen tot één vlees wezen. 32)-Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente. 33)-Zo dan ook gij, elk in het bijzonder, een ieder hebbe zijn eigen vrouw also lief als zichzelf; en de vrouw zie, dat zij de man vreze”.

Deze verlengde passage aangaande de man-vrouw relatie in het Christelijk huwelijk is geadresseerd aan gelovige mannen en gelovige vrouwen. Op een andere plaats behandelt Paulus gemengde huwelijken waar de ene partner een gelovige is en de andere partner een ongelovige (1Kor.7:12-17). Volgens Gods verordening moeten gelovige vrouwen onderdanig zijn aan hun eigen mannen “gelijk aan de Heere”. Het woord “onderdanig” wordt niet in de beste Griekse teksten gevonden, maar is duidelijk afgeleid van het vorige vers. Deze

vrijwillige onderdanigheid betekent dat de echtgenoot het hoofd van de vrouw wordt, evenals Christus het Hoofd is van de Gemeente. Het gemeenschappelijk resultaat van de huwelijkse relatie is het voortbrengen van kinderen, zodat de echtgenoot het hoofd van de familie wordt.

Het hoofdschap van de echtgenoot berooft de echtgenote geenszins van haar rechten. Geestelijk is de vrouw de gelijke van haar echtgenoot, “daarin is geen man en vrouw....in Christus Jezus” (Gal.3:28). Het is alleen op het gebied van autoriteit dat de echtgenoot het hoofd wordt. Elke bedrijfsorganisatie moet een hoofd hebben om naar behoren te functioneren, en de familieorganisatie vormt daar geen uitzondering op. Maar dat betekent niet dat ze niet samenwerken in het nemen van beslissingen. Petrus vertelt ons dat Sara onderdanig was aan Abraham en hem heer noemde, maar Petrus zegt ook dat mannen en vrouwen zijn: “medeërfgenen van de genade des levens” (1Petrus 3:1-7). In de moderne samenleving is er een “beweging” voor complete onafhankelijkheid van vrouwen van hun mannen. (emancipatiebeweging). Wat God vraagt is afhankelijkheid tussen man en vrouw, en complete afhankelijkheid, van beide, van Hem.

In de laatste zinsnede van vers 23 zegt Christus de Behouder des lichaams (van Christus) te zijn. De vergelijking tussen Christus en de man is alleen waar met betrekking tot het hoofdschap. Het blijkt nergens uit dat de man de behouder van de vrouw is. Een andere vertaling maakt dat duidelijker: “Hijzelf is de Behouder van het Lichaam” in plaats van: “en Hij is de Behouder des lichaams”, zoals in de Statenvertaling, en indien juist vertaald is het eerste woord van vers 24: “Maar” in plaats van “Daarom”, zoals in de Statenvertaling. *De onderdanigheid van de vrouw komt in balans door de liefde van de man: “Gelijk ook Christus de Gemeente liefgehad heeft, en Zichzelf voor haar heeft overgegeven”.*

Christus gaf Zichzelf voor de Gemeente, opdat Hij haar heiligen zou, haar gereinigd hebbende met het bad des waters door het Woord. De gemeenschappelijke verklaring van dit wassen met water is het ritueel van de waterdoop, maar de Statenvertaling is korrekt omdat er staat: “haar gereinigd hebbende”, het is dus iets wat al heeft plaatsgevonden. Daarom kan deze reiniging niet verwijzen naar een ceremonie die op een latere datum wordt uitgevoerd. Het woord “gewassen” (het bad des waters) is “wasbekken”. Het wasbekken was een vat dat water bevatte, het was geplaatst op de binnenplaats van de Joodse tabernakel en tempel, daar waste de priester zich voordat hij inging in de heilige plaats om te dienen. Paulus vertelt ons niet om terug te gaan naar de Joodse tempel om de ceremoniële dopen te praktiseren. Het wasbekken waarvan Paulus spreekt is het tegenbeeld van de Oud Testamentische reiniging met water. Paulus gebruikt het woord “wasbekken” opnieuw in Titus 3:5:

“Heeft Hij ons zalig gemaakt, niet uit de werken der rechtvaardigheid, die wij gedaan hadden, maar naar Zijn barmhartigheid, door het bad der wedergeboorte en vernieuwing van de Heilige Geest”.

Wij zijn niet gered door water uit het wasbekken; we zijn gered door het wasbekken van wedergeboorte. Wedergeboorte is het werk van de Geest door het Woord. Jezus zei:

“Gij zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb” (Joh.15:3).

De Heilige Geest werkt door het Woord.

Christus heeft de Gemeente geheiligd en gereinigd opdat hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij heilig

zou zijn en onberispelijk. Dit “voorstellen” zal plaats vinden wanneer het laatste lid aan het Lichaam van Christus is toegevoegd en Christus terug komt in de lucht om de heiligen op te nemen (1Thess.4:13-18).

In vers 28 tot 31 volgt een zeer interessante verklaring aangaande de eenheid, niet alleen van Christus en het Lichaam, maar ook van man en vrouw. Ten eerste moeten mannen hun vrouwen even lief hebben als hun eigen lichaam. Daarom, als iemand zijn eigen vrouw liefheeft, dan heeft hij ook zichzelf lief. Want niemand heeft ooit zijn eigen vlees gehaat, hij zal het voeden en onderhouden, niet alleen zijn eigen vlees, maar ook dat van zijn vrouw, want zij is nu een deel van hemzelf. Paulus citeert Genesis 2:24:

“Daarom zal de man zijn vader en zijn moeder verlaten, en zijn vrouw aanhangen; en zij zullen tot één vlees zijn”.

Aldus geeft hij Schriftuurlijk getuigenis voor zijn verklaring aangaande hun eenheid.

In een artikel met als titel: “Adam en Eva, genaamd: Adam” schreef J.C. O’Hair:
In Gen.5:2 lezen we:

“Man en vrouw schiep Hij hen, en zegende ze, en noemde hun naam Mens, ten dage als zij geschapen werden”. (Statenvertaling).

Note: In de KJV staat voor “Mens” – “Adam”. In de G.N.B staat ook “Adam”.

In Gen.5:1:

“Ten dage als God de mens schiep, maakte Hij hem naar de gelijkenis Gods”.

Wat schiep God, “zij” of “hem”? Laat ons nu lezen Gen.2:21-24.....Meer dan 4000 jaar later, nadat Paulus de brief aan de Efeziërs had geschreven, dat de Gemeente, welke is het Lichaam van Christus, uitgekozen was in Christus voor Adam, dat is, voor de grondlegging der wereld, en nadat hij dat Lichaam beschreven had, schreef hij in Efeziërs 5:31 en 32:

“Daarom zal een mens zijn vader en moeder verlaten, en zal zijn vrouw aanhangen; en die twee zullen tot één vlees wezen. Deze verborgenheid is groot; doch ik zeg dit, ziende op Christus en op de Gemeente”.

En laten we niet vergeten betreffende Christus en de Gemeente, dat God hun naam noemde CHRISTUS (1Kor.12:12). En God noemde hun naam Adam (Gen.5:2). Dus hebben we Adam zonder Eva, en beide, Adam en Eva als Adam. We hebben Christus zonder de Gemeente, en Christus met de Gemeente als Christus....Onthoudt, Christus hield van de Gemeente, en op het kruis was ook Hij in een diepe slaap toen Hij Zichzelf gaf voor de Gemeente, verlaten hebbende Zijn Vader en Zijn moeder opdat Hij verbonden zou worden met de Gemeente, en de twee tot één vlees zouden zijn. Zoals we lezen in Kol.1:24-26, betreffende de Verborgenheid van de Gemeente, dat deze wonderbaarlijke waarheid niet bekend was in alle eeuwen en van alle geslachten, mogen wij zeker zijn dat Adam niets wist van de Gemeente en Christus als één vlees.

Het woord “aanhangen” dat God voor de man gebruikt, naar zijn vrouw toe, is zeer krachtig. Het is een samengesteld woord gemaakt uit “pros”, dat aangeeft “in nabijheid van”, en “kollao”, met de betekenis van “lijmen”. De man en vrouw zijn aanéén gelijmd met een

verbinding die een levenslang duurt. Als we Gods niet geopenbaarde doel verstaan op het moment dat het huwelijk werd ingesteld, dat het een beeld zou zijn van de eeuwige verbinding tussen Christus en de Gemeente, dan begrijpen we waarom God overspel, en echtscheiding, en alle soorten van seksuele zonden, haat.

Vele kommentatoren gebruiken deze passage als een bewijs dat de Gemeente de Bruid van Christus is. Echter, Paulus beeldt de Gemeente niet uit als de Bruid, maar als het Lichaam. En hij beeldt Christus niet uit als de Bruidegom, maar als het Hoofd. Alle relaties van God in elke bedeling zijn gebaseerd op liefde, maar dat maakt de Gemeente niet de Bruid uit Openbaring 21:9. Het idee dat de Gemeente van de Verborgenheid een grote stad is met in het fundament de namen van de twaalf apostelen, en de namen van de Twaalf Stammen van Israël op de poorten is geheel vreemd aan de leringen van Paulus aangaande het Lichaam. Zo'n uitleg, door het aan de Gemeente te geven, berooft Israël van zijn uiteindelijke behoudenis en heerlijkheid, en het ontkent de leer van Paulus betreffende de Verborgenheid, en over het verschillend en gescheiden zijn van de Gemeente ten opzichte van Israël.

B. Kinderen en Ouders – Ef.6:1-4.

“1)-Gij kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in de Heere; want dat is recht. 2)-Eert uw vader en moeder (hetwelk het eerste gebod is met een belofte), 3)-Opdat het u welga, en dat gij lang leeft op de aarde. 4)-En gij vaders, verwekt uw kinderen niet tot toorn, maar voedt hen op in de lering en vermaning des Heeren” (Ef.6:1-4).

Het woord “kinderen” omvat een grote spanwijdte van leeftijd. Omdat deze woorden aan kinderen zijn gericht moeten ze wel oud genoeg zijn om de instructies te begrijpen. Er rijst een probleem bij het bepalen van de leeftijd waarbij het kind niet langer onder het gezag van de ouders staat. Omdat de Schrift niet een bepaalde leeftijd noemt is het zeker dat huwelijk het kind verwijdert van het ouderlijk gezag, en dan krijgen ze het gezag over hun eigen kinderen. Het lijkt logisch om de konklusie te trekken dat, zolang een zoon of een dochter in het huis van hun ouders wonen, ze verplicht zijn om de regels van het huis te gehoorzamen. In Bijbelse tijden was er de praktijk van “aannemen”, als het kind oud genoeg was en er klaar voor was om de volledige rechten van het zoonschap te ontvangen, die hem bevrijdde uit de discipline van zijn minderjarigheid. Maar in elk geval, ongeacht de leeftijd, moest het kind zijn ouders liefhebben, hen eren en hen behagen. Opgemerkt moet worden dat er een eis van bekwaamheid gesteld werd aan de ouders: “in de Heere”. Betekent dat dan dat het kind niet hoeft te gehoorzamen als zijn ouders niet “in de Heer” zijn, of dat ze zouden moeten gehoorzamen omdat de ouders “in de Heer” zijn? Het schijnt dat het laatste wordt bedoeld omdat deze woorden alleen gericht zijn aan Christelijke ouders. Als kinderen vragen waarom ze moeten gehoorzamen is het antwoord dat, door de aard van hun relatie tot hun ouders, gehoorzaamheid het juiste en korrekte is om te doen.

Om zijn eis te onderbouwen dat gehoorzaamheid juist is, citeert Paulus uit de Toen Geboden:

“Eert uw vader en uw moeder” (Ex.20:12).

“Eren” drukt een mentaliteit uit die gehoorzaamheid bevordert. Hetwelk het eerste gebod is met een belofte. De belofte, zoals het in Ex.20:12 staat is:

“...opdat uw dagen verlengd worden in het land, dat u de Heere uw God geeft”.

Het land was natuurlijk Kanaän en het beloofde land was Israël. Paulus verandert de woorden naar: “op de aarde”, omdat Kanaän niet is beloofd aan het Lichaam van Christus. Het principe is nog aanwezig: dat kinderen, die hun ouders eren en gehoorzamen, in het algemeen, een beter en langer leven genieten dan degenen die ongehoorzaam zijn. Ongehoorzaamheid aan de ouders resulteert vaak in ongehoorzaamheid aan de burgerlijke wet, dat in het algemeen uitloopt op criminaliteit, geweld, gevangenschap, en een voortijdige dood. Deze belofte, die verbonden is met het gebod, is, naast zijn juistheid, een andere reden voor gehoorzaamheid.

Vaders moeten voorzichtig zijn in het korrigeren van hun kinderen, dat ze het niet op de manier doen die angst, wrok, of ergernis in de kinderen opwekt. Het korrigeren moet zodanig geschieden dat het kind begrijpt dat het in liefde gedaan wordt; anders brengt het rebellie voort. Als de ouder zijn zelfkontrolle verliest en kwaad wordt, zal dat ook in het kind opkomen.

Daarom moeten ouders hun kinderen koesteren, dat is, ze niet alleen voeden wat het lichamelijke aangaat, maar ook emotioneel en geestelijk, zodat er een goed afgeronde groei zal zijn. Dit moet worden gedaan door “kastijding” (paideia) – korrigerend onderwijs en “vermaningen” (nouthesia) – korrektie door middel van mond tot mond. “Paideia” wordt meestal vertaald door kastijding. Het woord hoeft niet noodzakerlijkerwijs de betekenis te hebben van lichamelijke straf. Het woord wordt gebruikt in Hand.7:22:

“En Mozes werd onderwezen in alle wijsheid der Egyptenaren”.

Straf en tuchting verschillen hierin van elkaar dat straf is “een straf toedienen voor het overtreden van de wet”, terwijl tuchting is “Training die zelfbeheersing, of het karakter, ontwikkelt”. Hoewel het Engelse woord voor discipline van dezelfde wortel is als discipel, kunnen ze in het Grieks verschillen van wortels. Discipel is “mathetes” en dat betekent een student of een leerling.

C. Slaven en Meesters – Ef.6:5-9.

“6)-Gij dienstknechten, weest gehoorzaam aan uw heren naar het vlees, met vreze en beven, in eenvoudigheid uws harten, gelijk als aan Christus; 6)-Niet naar ogendienst, als mensenbehagers, maar als dienstknechten van Christus, doende de wil van God van harte; 7)-Dienende met goedwilligheid de Heere, en niet de mensen; 8)-Wetende, dat zo wat goed een ieder gedaan zal hebben, hij dat van de Heere zal ontvangen, hetzij dienstknecht, hetzij vrije. 9)-En gij heren, doet hetzelfde bij hen, nalatende de dreiging; als die weet, dat ook uw eigen Heere in de hemelen is, en dat geen aanneming des persoons bij Hem is”.

Het woord “dienstknechten” is “doulos”, van de wortel die “binden” betekent, in banden te zijn. “Slaaf” zou een betere vertaling zijn. Slavernij was in Bijbelse tijden een algemeen begrip. Overwinnende volken maakten hun gevangenen tot slaven. Zelfs onder de Wet van Mozes was slavernij toegestaan, maar dan alleen buitenlanders, geen Israëlieten. Zie Leviticus 25:45 en 46. Het kan zijn dat dit één van de manieren was waardoor God de Kanaänieten strafe, welks ongerechtigheid tot volheid was gekomen zodat God Israël de opdracht gaf om ze te verdelgen, evenals God had gedaan door de Noachitische vloed (vergelijk Gen.15:16). Echter moeten we opmerken dat de Wet het verkopen van Hebreeën, als dienaars, toestond, maar aan het einde van zeven jaren waren ze vrij om te gaan en werden ze rijkelijk voorzien van goederen door hun meesters (Deut.15: 12 – 15). Als de dienaar houden ging van zijn

meester en zijn huis en niet wou weggaan, kon hij een ceremonie ondergaan die van hem een eeuwige dienstknecht zou maken (Deut.15:16 en 17). Deze ceremonie is een prachtig beeld van de gelovige die een eeuwige dienstknecht wordt van de Heere Jezus Christus.

Paulus werd geen activist om protestmarsen te leiden tegen de slaven eigenaars. We leren wat hij deed toen een weggelopen slaaf één van zijn bekeerlingen werd. Hij zond de slaaf naar zijn Christelijke meester terug met deze woorden:

“Want wellicht is hij daarom voor een kleine tijd van u gescheiden geweest, opdat gij hem eeuwig weer zoudt hebben. Nu voortaan niet als een dienstknecht, maar meer dan een dienstknecht, namelijk een geliefde broeder, inzonderheid mij, hoeveel te meer dan u, beide, in het vlees en in de Heere”. (Fil.15 en 16).

Alhoewel Paulus het gezag had om Filémon dit bevel op te dragen, deed hij dat niet, want hij wilde dat Filémon het gewillig en vrijwillig deed, niet uit noodzaak. Als een slaaf zijn vleselijke meester zou dienen met dezelfde ijver en getrouwheid als dat hij zijn hemelse Meester dient, dan zouden er vele dingen gebeuren. Ten eerste zou dwangarbeid, waarin zoveel gezwoeg is, veranderen in een geestelijke dienst. Zijn gehele houding aangaande het leven zou veranderen en hij zou een gelukkig persoon worden. Ten tweede zou zijn meester ongetwijfeld de verandering van houding opmerken, en zou kunnen beginnen om zijn slaaf vriendelijker te behandelen. En ten derde: en als er meerdere, niet behouden, slaven zijn, dan zullen die hem waarschijnlijk gaan lasig vallen omdat hij ze aan de kaak stelt doordat hij gewillig meer werk verzet.

De slaaf moest zijn meester gehoorzamen: “met vreze en beven”. Er is een aanhaling van Wardlaw aangaande deze uitdrukking, geciteert door Vincent, dat de moeite waard is om te herhalen:

“Deze vreze is zichzelf wantrouwen; het is tederheid van geweten; het is waakzaamheid tegen verleiding; het is de vreze die inspireert om niet opgeblazen te worden in de vermaning, “wordt niet opgeblazen maar vrees”. Het is “er acht op geven dat we niet afvallen”, het is een konstante beduchtheid van de bedrieglijkheid van het hart, en van de verraderlijkheid en kracht van innerlijke bedorvenheid. Het is de voorzichtigheid en omzichtigheid die onttrekt aan alles dat God en de Behouder beledigt en onteert. En deze zal het kind van God aanvoelen en uitoefenen zoveel te meer hij uitstijgt boven het verzwakken, ontmoedigen, en de verontrustende invloed van de angst die kwelling met zich meebrengt. Salomo zegt van de vreze:

“Welgelukzalig is de mens, die gedurig vreest” (Spreuken 28:14).

“eenvoudigheid des harten” betekent een hart dat niet verdeeld is in zijn aanhankelijkheid. Deze uitdrukking wordt verder gebruikt in Kol.3:22 en in Hand.2:46, alwaar een ander Grieks woord wordt gebruikt. “Ogendienst” betekent goed bezig zijn als de meester toekijkt, maar niets doen zodra hij afwezig is.

Dienstknechten moeten geen “mensenbehagers” zijn. Het lijkt alsof Paulus zichzelf tegenspreek als hij in Gal.1:10 zegt:

“Want indien ik nog mensen behaagde, zo ware ik geen dienstknecht van Christus”.

En in 1Kor.10:33:

“Gelijk ik ook in alles allen behaag”.

In Galaten spreekt hij over het behagen van mensen en daardoor het Evangelie in gevaar te brengen. In de brief aan de Korinthiërs spreekt hij dat hij geen aanstoot wil geven door zijn eigen voordeel te zoeken en hen aldus van het aannemen van het Evangelie af te houden. De belangrijkste vraag, na de behoudenis, is: “Wat kan ik doen om God te behagen?”.

Onze motivatie om God te dienen moet niet zijn om beloning te ontvangen, maar vers 8, samen met vele andere passages, informeert ons dat we God niets kunnen opleggen.

“Want God is niet onrechtvaardig dat Hij uw werk zou vergeten, en de arbeid der liefde, die gij aan Zijn Naam bewezen hebt, daar gij de heiligen gediend hebt en nog dient” (Hebr.6:10).

Paulus heeft ook een woord voor de meesters aangaande deze zaak, en voor een ieder die in de positie is van gezag over anderen. Ze worden er aan herinnerd dat ook zij een Meester hebben in de hemel, en dat geen aanneming des persoons bij Hem is. Hij heeft geen favorieten. Het enige wat meesters hebben en dat degenen onder hen niet hebben is een veel grotere verantwoordelijkheid ten opzichte van degenen die ondergeschikt zijn. Degenen die begunstigd zijn met rijkdom en macht zullen voor God een grotere verantwoordelijkheid hebben. De slaaf is verantwoordelijk voor zijn gering werk; de meester is verantwoordelijk voor het leven van allen die onder zijn gezag staan. Jacobus geeft een waarschuwing aan de meesters:

“1)-Welaan nu, gij rijken, weent en huilt over uw ellendigheden, die over u komen. 2) -Uw rijkdom is verrot, en uw klederen zijn door de motten gegeten worden; 3)-Uw goud en zilver is verroest; en hun roest zal u zijn tot een getuigenis, en zal uw vlees als een vuur verteren; gij hebt schatten vergaderd in de laatste dagen. 4)-Ziet, het loon der werklieden, die uw landen gemaaid hebben, dat door u verkort is, roept; en het geschrei van hen, die geogst hebben, is gekomen tot in de oren van de Heere Sebaôth. 5)-Gij hebt weelderig geleefd op de aarde, en wellusten gevolgd; gij hebt uw harten gevoed als in een dag der slachting. 6)-Gij hebt veroordeeld, gij hebt gedood de rechvaardige, en hij weerstaat u iet” (Jacobus 5:1-6).

9. GEESTELIJKE OORLOGVOERING – Ef.6:10-20.

A. De vijand – Ef.6:10-12.

“10)-Voorts, mijn broeders, wordt krachtig in de Heere, en in de sterkte Zijner macht. 11)-Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen van de duivel. 12)-Want wij hebben de strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers van deze wereld, van de duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht”.

Paulus zijn laatste instructies zijn om sterk te zijn, omdat we verwickeld zijn in een geestelijke strijd. Deze strijd begint op het moment dat we Christen worden. Maar hoe kan een zwak persoon, speciaal vergeleken met de sterkte van de vijand, zichzelf sterk maken?

We kunnen onszelf niet sterk maken, maar we kunnen staan in de kracht (dynamite) van de Heer en in de sterkte Zijner macht. Paulus heeft drie van de sterkste Griekse woorden gebruikt voor kracht en macht, dat van de Almachtige God, als de sterkte die beschikbaar is voor de gelovige. Wij worden begiftigd met kracht.

Om deze machtige kracht te realiseren moeten we de gehele wapenrusting Gods aandoen. Deze kracht komt niet automatisch. En let op: het is de “gehele” wapenrusting Gods. Als we falen om de gehele ter beschikking gestelde wapenrusting aan te doen, zal onze vijand de zwakke plek opzoeken waar hij ons kan verslaan. En als we de gehele wapenrusting aandoen zijn we er van verzekerd dat we stand kunnen houden tegen de “listen” van de duivel. Het Griekse woord is “methodia”, en werd ook in Hoofdstuk 4:14 gebruikt. Het woord betekent bedriegerij, krijgslust. Ergens anders zegt Paulus:

“Want zijn (Satan’s) gedachten zijn ons niet onbekend” (2Kor.2:11).

De duivel verschijnt niet als een vijand, maar als “een engel des lichts” (2Kor.11:14). Hij wil dat wij denken dat mensen de oorzaak zijn van al onze moeilijkheden, en wil ons strijd laten voeren met onze medemens in het koninkrijk van het vlees. Maar Paulus zegt: “Nee”. Onze strijd is in het geestelijk koninkrijk en onze vijanden worden omschreven als de “wereldbeheersers” (cosmocrats) van deze wereld, geestelijke boosheden in de lucht.

Note: Statenvert. ’77: “geweldhebbers” – NBG vert.’51: “wereldbeheersers”(worldrulers).
Statenvert. ’77: “in de lucht” – NBG vert.’51: “in de hemelse gewesten”. (heavenly places).

De hemelse gewesten zijn de plaatsen waar al onze geestelijke zegeningen liggen, en dat is het gebied waar onze vijand zich verschanst. Er is hier een parallel tussen de materiële zegeningen van Israël en hun natuurlijke vijanden. God gaf hun het land der belofte, een land vloeiende van melk en honig, maar het was een land met ommuurde steden en reuzen als vijanden. Israël moest op God vertrouwen voor sterkte en in Zijn sterkte het land bezitten. Kanaän is niet een type van de hemel waar de heiligen heen zullen gaan zoals vele gospelliederen dat suggereren. Als het al iets is dan is het een type van de huidige geestelijk sfeer waarin de Christen leeft en zijn zijn conflicten voert met de vijand.

B. De wapenrusting – Ef.6:13-17.

“13)-Daarom neemt aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt weerstaan in de boze dag, en alles verricht hebbende, staande blijven. 14)-Staat dan, uw lendenen omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid; 15)-En de voeten geschoeid hebbende met bereidheid van het Evangelie des vredes; 16)-Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, waarmee gij al de vurige pijlen van de boze zult kunnen uitblussen. 17)-En neemt de helm der zaligheid, en het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord”.

Alvorens we de wapenrusting aan kunnen doen moeten we het nemen. Paulus, als een Romeins gevangene, geketend aan een Romeinse legioensoldaat, schilderde zijn woorden, in het beeld van de deugden van het geestelijk leven, met de soldaat als model. Hoe vaak had hij deze wapens, voor lichamelijke bescherming en hun potentieële vernietiging, al niet opgemerkt als de bewakers wisselden. In zijn voorstellingsvermogen vertaalde hij de gordel of riem met “waarheid”, de borstplaat met “gerechtigheid”, de schoenen met “de bediening

van het Evangelie”, het schild met “geloof” de helm met “zaligheid”, en het zwaard met “het Woord van God”.

De gordel was geen wapen. Het was een riem die al de andere delen van de uitrusting van een soldaat op zijn plaats hield. Statenvert. ’77: “Uw lendenen omgord hebbende” kan de indruk wekken dat iemand anders de soldaat de riem omdeed. De NBG-’51 vertaling geeft: “uw lendenen omgord” en dat geeft aan dat het de verantwoordelijkheid van de soldaat zelf was.

De gordel der waarheid is zonder twijfel inclusief de waarheid van het Evangelie, maar het gaat verder tot de waarachtigheid op elk gebied. Als onze levens niet omgord zijn met oprechte waarachtigheid, dan hebben de andere delen van de wapenrusting geen nut, ze glijden weg. (omdat de gordel niet aanwezig is).

Van de borstplaat, die de vitale organen van het lichaam beschermt, wordt gezegd dat hij de gerechtigheid vertegenwoordigt. Alle Christenen hebben een status van perfecte rechtvaardigheid voor God als resultaat van de daad van rechtvaardiging, maar dat is niet de rechtvaardiging waarover Paulus hier spreekt. Hij spreekt niet van toegerekende, maar van verleende rechtvaardiging, van een rechtvaardig leven. Als de borstplaat wegzakt wordt het hart blootgesteld aan de vurige pijlen van Satan.

De voeten van de gelovige spreken natuurlijk van de wandel. Waar brengen onze voeten ons heen en wat dragen we mee als we gaan. De voeten die het Evangelie dragen zijn prachtige voeten.

“Hoe liefelijk zijn de voeten van hen, die vrede verkondigen, van hen, die het goede verkondigen” (Rom.10:15).

Het is opvallend dat dit deel, van het arsenaal voor oorlog, is: “het Evangelie des vredes”. We moeten vrede met God hebben. *Als we vrede met God hebben, dan hebben we oorlog met Satan.*

Er waren twee soorten schilden. De ene was een smal schild dat aan de arm werd gedragen, die aldus bewogen kon worden om de verschillende delen van het lichaam te beschermen. Het schild waarnaar wordt verwezen was een grote langwerpige waarachter de soldaat zijn gehele lichaam kon beschermen. Het woord “thureon” komt van “thura”hetgeen “deur” betekent. Het schild had de vorm van een deur. In antieke oorlogen werden brandende pijlen afgeschoten naar het kamp van de vijanden om brandbaar materiaal te ontsteken. Vertrouwen in het vlees is brandbaar materiaal. Het schild van geloof zet het zelfvertrouwen aan de kant en vernietigd aldus de brandstof voor de pijlen van Satan.

Het woord voor “neem” de helm der zaligheid is een ander woord dan dat gebruikt is in de verzen 13 en 16. Het betekent: “te ontvangen”. Paulus maakt hier een toepassing van Jesaja 59:16 en 17:

“16)-Omdat Hij zag, dat er niemand was, zo ontzette Hij Zich, omdat er geen voorbidder was; daarom bracht Hem Zijn arm heil aan, en Zijn gerechtigheid ondersteunde Hem. 17)-Want Hij trok gerechtigheid aan als een pantser, en de helm des heils zette Hij op Zijn hoofd, en de klederen der wraak trok Hij aan tot kleding, en Hij deed de ijver aan als een mantel”.

Deze passage verwijst naar Christus, en de kleding der wrake doet Hij aan wanneer Hij terugkomt om te oordelen, maar Paulus past de borstplaat en de helm toe op de gelovige.

Het zwaard van de Geest is het enige verdedigingswapen in de wapenuitrusting. Het zwaard is: “Het Woord van God”.

“Want het Woord van God is levend en krachtig, en scherpsnijdender dan enig tweesnijdend zwaard, en gaat door tot de verdeling van de ziel, en van de geest, en van de samenvoegselen, en van het merg, en is een oordeler der gedachten en der overleggingen des harten” (Hebr.4:12).

C. Mededelingen – Ef.6:18-20.

“18)-Met alle bidding en smeking, biddende te allen tijd in de Geest, en daartoe wakende met alle volharding en smeking voor al de heiligen; 19)-En voor mij, opdat mij het woord gegeven worde in de opening van mijn mond met vrijmoedigheid, om de verborgenheid van het Evangelie bekend te maken; 20)-Waarvoor ik een gezant ben in een keten, opdat ik daarin vrijmoedig moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken”.

In de oorlog zijn de communicatielijnen zeer belangrijk. Het is noodzakelijk dat de troepen in nauw contact staan met de opperbevelhebber. Het communicatiesysteem van de Christen is dat van het gebed. En het wonderbaarlijke van dit systeem is dat iedere individuele soldaat directe toegang heeft tot de Opperbevelhebber.

Paulus gebruikt het woord “alle” vier keer in vers 18: “alle bidding, allen tijd, met alle volharding, voor al de heiligen”. Bidden is een algemene uitdrukking; smeken is meer in het bijzonder. “Met” betekent “door middel van” bidden. Er zijn verschillende soorten van gebed: in het geheim, stil, publiekelijk, voorbeden, groepsgebeden. Wij bidden op alle tijden door middel van alle soorten van gebed, in de Geest. Het werk van de Heilige Geest is belangrijk in ons gebedsleven.

“26)-En evenzo komt ook de Geest onze zwakheden mede te hulp; want wij weten niet, wat wij bidden zullen, gelijk het behoort, maar de Geest Zelf bidt voor ons met onuitsprekelijke zuchtingen. 27)-En Die de harten doorzoekt, weet welke de mening van de Geest is, omdat Hij naar (de wil van) God voor de heiligen bidt” (Rom.8:26 en 27).

“Waken” wordt verbonden met gebed (vergelijk Mk.13:37; Lk.21:36; Kol.4:2; 1Petr.4:7). Waken voor gelegenheden om te bidden, waken voor zaken waarvoor onze gebeden nodig zijn, waken om te blijven bidden, en waken voor en het herkennen van de antwoorden op het gebed. Het woord “waken” is de negatieve vorm van hypnos, “diepe slaap” of “turpor” (hypnose). Het betekent “zeer wakker zijn”. “Volharding” betekent “voortgaan”, “konstant ijverig zijn”, “volhardend zijn”.

Gebed wordt gevraagd voor alle heiligen. Er is een band die alle Christenen samenbindt, zelfs al hebben we ze ook niet persoonlijk gekend. We kunnen bidden voor onze broeders en zusters in Christus die leven onder de atheïstische, totalitaire regeringen. Een deel van de waakzaamheid zou kunnen zijn om achter de noden van zulke mensen te komen. Het is nodig om te bidden dat het gehele volk van God hun geestelijke ogen worden geopend voor de waarheid van de Verborgenheid om zich aan te passen aan Gods programma voor het Lichaam van Christus. Er zijn onnoemelijk veel dingen waarvoor we kunnen bidden.

Maar Paulus vraagt speciaal gebed voor zichzelf. Waar vraagt hij voor? Om te worden bevrijd uit de gevangenis? Om meer geld te ontvangen van de kerken? Nee, zijn enige vraag is dat hem het woord gegeven wordt in de opening van zijn mond om met vrijmoedigheid het Evangelie der Verborgenis bekend te maken, dat is, de openbaring van de geheime waarheid die nu verbonden is met het Evangelie van behoudenis. Het is vanwege zijn verkondiging van de Verborgenis dat hij nu een gezant in een keten is. Het woord "keten" verwijst naar de ketting waarmee hij verbonden was aan de hand van de bewaker. Gezanten worden verondersteld ontheffing (immunititeit) te hebben. In Amerika kunnen buitenlandse gezanten beroven, stelen, en zelfs moorden zonder ook maar ergens bang voor te zijn, dan alleen om uitgewezen (gedepoteerd) te worden. Maar wie weet hoeveel hemelse gezanten gevangenschap, slagen en zelfs de dood hebben ondergaan door wereldse regeringen.

12. Dankzegging – Ef.6:21-24.

“21)-En opdat ook gij moogt weten hetgeen mij aangaat, en wat ik doe, dat alles zal u Tychikus, de geliefde broeder en getrouwe dienaar in de Heere, bekend maken; 22)-Die ik tot dat einde tot u gezonden heb, opdat gij onze zaken zoudt weten, en hij uw harten zou vertroosten. 23)-Vrede zij de broeders, en liefde met geloof, van God de Vader, en de Heere Jezus Christus. 24)-De genade zij met allen, die onze Heere Jezus Christus liefhebben in onverderfelijkheid. Amen”.

Paulus wil zijn vrienden informeren over zijn stand van zaken zodat ze meer gericht voor hem kunnen bidden. In de voorgaande verzen heeft hij een algemeen verzoek gedaan dat hij zijn mond mocht openen om vrijmoedig de Verborgenis van het Evangelie te verkondigen. Nu zendt hij Tychicus, niet alleen als boodschapper die de brief brengt, maar ook om alle details van Paulus zijn bediening en ontberingen, als gevangene van de Romeinen, over te brengen. Paulus verwijst naar Tychicus als **de** geliefde broeder, het lidwoord benadrukt het feit dat hij een bekende en getrouw broeder was. Tychicus had ook een brief bij zich voor de Gemeente te Kolosse en een persoonlijke noot aan één van de leden te Kolosse, Filémon, want hij bracht een weggelopen slaaf terug naar zijn meester, nadat Paulus hem tot de Heer had geleid in Rome (Kol.4:7-9). De naam van de slaaf, Onesimus, betekent nuttig of winstgevend. Hij was een nutteloze dienaar geweest, maar nu hij behouden is, is Paulus er zeker van dat hij zeer nuttig zal worden voor zowel Paulus als Filémon.

Tychicus ging niet alleen om nieuws aangaande Paulus over te brengen maar ook om hun harten te vertroosten. Paulus bedoelde: “dat hij u kan aanmoedigen” of: “dat hij uw harten mag bemoedigen door het nieuws van de voortgang en de kracht van het Evangelie”.

Paulus besluit deze brief, die ons heeft opgeheven in het hemelse, in Christus, met een dankzegging van vrede en liefde met Geloof van God de Vader en de Heere Jezus Christus. En hij wenst Genade aan allen die onze Heere Jezus Christus liefhebben met: “een onverderfelijke liefde”.

Concluderend: opgemerkt moet worden wat voor een belangrijke plaats de Heilige Geest inneemt in deze bedeling van de Verborgenis. De gelovige wordt, zodra hij gelooft, verzegeld door de Geest; hij heeft toegang om te aanbidden door de Geest; hij wordt een tempel van de Geest; hij wordt onderwezen door de Geest; hij ontvangt de macht van de Geest in de inwendige mens; hem is gegeven om de eenheid des Geestes te bewaren; hij

wordt gewaarschuwd om de Heilige Geest niet te bedroeven; hij wordt vervuld met de Geest; zijn wapen is het zwaard van de Geest; en hij kan bidden in de Geest.

Filippenzen

NADRUK OP DE GEZINDHEID VAN CHRISTUS

Introductie

De Romeinse republiek viel en het Romeinse Keizerrijk was geboren als resultaat van een veldslag die gevoerd werd in de velden van Filippie in 42 na Christus, waarin Octavius en Antony, Brutus en Cassius versloegen. Zijn oorspronkelijke naam was Crenides, maar werd omgedoopt naar Filippie ter ere van Filippus de tweede van Macedonië, die het versterkte om de nabijgelegen goudmijnen te beschermen. Door Augustus werd het verklaard tot een Romeinse kolonie. Zijn inwoners kregen zodoende de rechten van Romeins burgerschap. Dit feit moeten we in gedachten houden als we van het hemels burgerschap lezen in hoofdstuk 3:20.

De Gemeente te Filippie was de eerste door Paulus gestichte Gemeenten in Europa. De Gemeente was gevestigd als resultaat van een goddelijke visie (Hand.16:6-11). Het blijkt één van de meest geestelijke gemeenten van Paulus te zijn geweest. Het schijnt dat Lukas, de schrijver van het gelijknamige Evangelie en van Handelingen, een ingezetene van Filippie was. Hij sloot zich bij Paulus zijn gezelschap aan te Troas toen Paulus naar Filippie voer, en hij bleef daar toen Paulus en Silas hun reis vervolgden op hun zendingsreis. Dit is duidelijk doordat Lukas “zij” gebruikte en “wij” in het relaas in Handelingen (vergelijk Hand.16:7 en 11; en 17:1). Lukas kan met de Gemeente te Filippie gebleven zijn tot Hand.20:6 toen hij zich opnieuw aansloot bij Paulus, en zijn gezelschap, te Filippie.

De meeste commentaren over Paulus zijn brief aan de Filippensen benadrukken het onderwerp van vreugde en vreugdebetoon, en terecht is dat zo omdat deze uitdrukkingen regelmatig in de brief gebruikt worden. Maar er is echter een onderwerp dat dieper gaat dan deze uitdrukkingen, en dat onderwerp is het gevoelen (gezindheid) van Christus die in ieder lid van het Lichaam van Christus woont en de bron is van vreugde en vreugdebetoon hetgeen overvloedig in deze brief voorkomt.

Terwijl beide brieven, aan de Efeziërs en aan de Kolossenzen spreken over het Lichaam van Christus en van Zijn Hoofdschap over het Lichaam, lijkt in Efeziërs de nadruk te liggen op het Lichaam, en de nadruk in de brief aan de Kolossenzen op het Hoofdschap. De brief aan de Efeziërs geeft de fundamentele leer van de Gemeente; de brief aan de Filippensen bevat berisping voor het falen van het niet naleven van de waarheid van het Lichaam; terwijl de brief aan de Kolossenzen diegenen corrigeert die zich niet naar behoren houden aan het Hoofdschap van Christus.

Hoewel deze drie gevangenisbrieven niet in de volgorde zijn geschreven zoals ze in onze Bijbels staan, zoals dat ook het geval is met de meeste andere Bijbelboeken, blijkt dat God in het behouden van Zijn geschreven Woord ook de man geleide in het in volgorde plaatsen van de verschillende boeken. De drie gevangenisbrieven zijn allen geschreven in Rome gedurende Paulus zijn eerste Romeinse gevangenschap van ongeveer twee jaar, en alle drie handelen ze

over wat wij noemen “Waarheid aangaande het Lichaam”. De Overgangs Periode is voorbij en de normale gang van zaken en het programma voor de Gemeente, het Lichaam van Christus, wordt hier geopenbaard. De gebeurtenissen van de overgangperiode zijn over en uit en hetgeen dat tot volwassenheid is gekomen, is volmaakt, of volkomen, blijft over (1Kor.13:10).

Het Hoofdschap van Christus, zo op de voorgrond tredend in Efeziërs en Kolossenzen, beschrijft Zijn superioriteit en autoriteit over het universum en in het bijzonder over de Gemeente, het Lichaam. (neem notitie van Ef.1:20-23 en Kol.1:18 en 2:10). Maar in de brief aan de Filippiërs wordt het Hoofdschap van Christus niet genoemd. In plaats daarvan wordt het gevoelen (of gezindheid) van Christus benadrukt

Paulus vergelijkt het Lichaam van Christus met het menselijk lichaam (1Kor.12), en individuele gelovigen als leden van het lichaam, zoals handen, voeten, oren en ogen. Niet één van deze leden kan tegen de andere zeggen: “ik heb jou niet nodig”. Dat is een andere manier om te zeggen dat niet één lid van het lichaam zijn eigen ‘gevoelen’ heeft. Er is slechts één gevoel in een persoon, welke, door de medewerking van de hersenen en het zenuwstelsel, aanwezig is in ieder lid van het lichaam. Door deze waarheid toe te passen op de brief aan de Filippiërs zien we de belangrijkheid van “het gevoelen van Christus” welke is in ieder lid van het Lichaam van Christus. “Het bedenken van het vlees” (Rom.8:6 en 7) is nog aanwezig in de gelovige, maar dit ‘bedenken’ wordt verondersteld te zijn gekruisigd met Christus, en de gelovige wordt nu verondersteld geheel onder controle te zijn van het gevoelen van Christus. De Filippenzenbrief verteld ons wat er bedoeld wordt met het gevoelen van Christus en toont ons het soort leven, dat wordt voortgebracht in de gelovige, als hij onder de controle van dat Gevoelen staat.

Christus steekt boven alles uit in deze brief. De voortgang van gedachten wordt gezien in de onderwerpen van zijn vier hoofdstukken.

Hoofdstuk 1 – Christus ons leven : “Want het leven is mij Christus”.

Hoofdstuk 2 – Christus ons Gevoelen: “Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was”.

Hoofdstuk 3 – Christus ons Doel : “Opdat ik Hem kenne”.

Hoofdstuk 4 – Christus onze Sterkte : “Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft”.

DE HOOFDLIJNEN.

1. CHRISTUS ONS LEVEN – Hoofdstuk 1 (sleutelvers: 21).
 - A. Begroeting – 1:1-2.
 - B. Gemeenschap in het Evangelie – 1:3-8.
 - C. Gebed voor overvloedige liefde – 1:9-11.
 - D. Voortgang van het Evangelie – 1:12-18.
 - E. Christus verheerlijkt in leven of dood – 1:19 en 20.
 - F. Paulus in tweestrijd – 1:21-26.
 - G. Genade gegeven om te geloven en te lijden – 1:27-30.
2. CHRISTUS ONS GEVOELEN – Hoofdstuk 2 (sleutelvers: 5).
 - A. Gelijk gevoelen 2:1-4.

- B. Gevoelen van Christus – 2:5-18.
 - 1. Vernedering van Christus – 2:5-8.
 - 2. Verheerlijking van Christus – 2:9-11.
 - 3. Vermaning: uitwerken van de zaligheid – 2:12-18.
 - C. Voorbeelden van de gevoelens van Christus – 2:19-30.
 - 1. Timotheüs – 2:19-24.
 - 2. Epafroditus – 2:25-30.
3. CHRISTUS ONS DOEL – Hoofdstuk 3 (sleutelvers: 14).
- A. Waarschuwing tegen wetticisme – 3:1-6.
 - B. Verlies en gewin – 3:7-9.
 - C. Richten op het doel – 3:10-14.
 - D. Wandelen volgens dezelfde regels – 3:15 en 16.
 - E. Paulus volgen – 3:17-19.
 - F. Hemels burgerschap – 3:20 en 21.
4. CHRISTUS ONZE STERKTE – Hoofdstuk 4 (sleutelvers: 13).
- A. Vast staan in de Heere – 4:1-3.
 - B. Recept voor vrede – 4:4-7.
 - C. Dingen waaraan gedacht moet worden – 4:8 en 9.
 - D. Het geheimenis leren – 4:10-13.
 - E. Geven en ontvangen – 4:14-20.
 - F. Laatste groet – 4:21-23.

VERKLARING

1. CHRISTUS ONS LEVEN – hoofdstuk 1 (sleutelvers: 21).

A. Begroeting – Fil.1:1-2.

“1)-Paulus en Timôtheüs, dienstknechten van Jezus Christus, aan al de heiligen in Christus Jezus, die te Filippi zijn, met de opzieners en diakenen: 2)-Genade zij u en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus”.

Timôtheüs was met Paulus toen de Gemeente te Filippi voor het eerst gesticht werd (Hand.16:1, 12-15). In Rome was hij nog steeds bij Paulus en daarom lijkt het passend dat Paulus zijn naam heeft meegenomen in de begroeting. Het woord voor “dienstknechten” is letterlijk “verbonds-slaven”. Een verbondsslaaf, in het Oude Testament, was een slaaf die zijn vrijheid herkregen had, maar omdat hij zijn meester liefhad ging hij door een bepaalde ceremonie waardoor hij een vrijwillige slaaf werd voor zijn meester voor de rest van zijn leven (Deut.15:16 en 17). In het woord “verbondsslaaf” zien we, reeds aan het begin van deze brief, een voorbeeld van “de gezindheid, of het gevoelen, van Christus”. Paulus en Timôtheüs waren mannen die beheerst werden door het gevoelen/gezindheid van Christus. Hun gevoelen/ gezindheid was in overeenstemming met die van Christus.

Ware gelovigen zijn heiligen; ze zijn afgezonderd van zonde en de wereld tot de dienst voor Christus. Ze zijn geroepen heiligen: (Rom.1:7). Ze zijn niet geroepen om heiligen te zijn. Vele belijdende Christenen hebben het idee dat ze geen heiligen kunnen zijn totdat ze in de hemel

zijn. In de tussentijd leven ze onheilige levens. Heiligen is de favoriete Bijbelse naam voor Christenen.

Het woord “opzieners” is “episcopus”, en betekent “opziener”. Het is synoniem met “oudste” in andere geschriften van Paulus. Paulus geeft de vereiste eigenschappen voor zulke dienaren in de Gemeente in 1Tim.3:1-13. De Bisschoppelijke vorm van Gemeentebestuur plaatst de dienst van opzieners ver boven dat van oudsten of zielverzorgers, en geven de opziener rechtsbevoegdheid over al de Gemeenten in een bepaald ressort. De Presbiteriaanse vorm van Gemeentebestuur gebeurt volgens de regels der oudsten, iedere Gemeente is gelijkkelijk vertegenwoordigd in een Algemene Vergadering. De Congregationele vorm van Gemeentebestuur is puur democratisch, elke Gemeente bestuurt geheel zijn eigen congregatie.

B. Gemeenschap in het Evangelie – Fil.1:3-8.

“3)-Ik dank mijn God, zo dikwijls als ik aan u denk. 4)-(Te allen tijd in al mijn gebed voor u allen met blijdschap het gebed doende) 5)-Over uw gemeenschap aan het Evangelie, van de eerste dag af tot nu toe; 6)-Vertrouwende dit, dat Hij, die in u een goed werk begonnen heeft, dat voleindigen zal tot op de dag van Jezus Christus; 7) -Gelijk het bij mij recht is, dat ik van u allen dit gevoel, omdat ik in mijn hart houd, dat gij, beide in mijn banden, en in mijn verantwoording en bevestiging van het Evangelie, gij allen, zeg ik, mijn genade mede deelachtig zijt. 8)-Want God is mijn Getuige, hoezeer ik begerig ben naar u allen, met innerlijke bewegingen van Jezus Christus”.

Hoe geweldig is het als een voorganger naar waarheid van sommige mensen kan zeggen: “Ik dank mijn God, zo dikwijls als ik aan u denk”. Er zijn blijkbaar veel Christenen die de voorganger verdriet bezorgen. Ze hebben een kritische, ze zijn er op gespitst om fouten te vinden; ze staan iedere verandering tegen, in het programma, dat de voorganger voorstelt. De Filippiërs waren niet zo. Ze hielden van Paulus; ze stelden zijn lijden en arbeid op prijs omdat hij hun de blijde boodschap bracht, en vanaf de eerste dag dat Paulus voet zette in Filippi, ongeveer tien jaar geleden, hebben ze Paulus en zijn bediening, in de voortgang van het Evangelie, getrouw ondersteund. Zoals we zullen zien in Fil.4:15 was de Gemeente te Filippi de enige Gemeente die gemeenschap had met Paulus in de zaak van geven en ontvangen. Vaak hadden ze giften gezonden om aan zijn noden te voldoen. Het is dan ook geen wonder dat Paulus God dankte als hij aan hen dacht. En hij moet vaak aan ze hebben gedacht, want het altijd in ieder gebed dat hij melding maakte van hen voor de troon der genade. Zijn smeekbede voor hen was er één van vreugde. Vaak is het door groot verdriet en zorgen voor mensen omdat ze, vanwege hun koppigheid, falen om vrucht van de Geest openbaren. Hun gemeenschap met Paulus was niet voor een sociale bijeenkomst met thee, koekjes en spelletjes zoals veel dat onder gemeenschap verstaan. Het was het met Paulus delen van hun financiële middelen en hun voorbeden voor hem zodat ze het Evangelie iets verder in de wereld konden verspreiden. Gemeenschap, (koinonia) betekent de dingen samen delen. We kunnen uiteraard thee en koekjes samen delen, en daar kan plaats voor zijn, maar dat was niet het idee van Paulus aangaande koinonia.

De verwijzing van Paulus naar “van de eerste dag af tot nu toe” is belangrijk omdat het aangeeft dat er, vanaf Hand.16 tot aan het eind van dat boek, geen verandering van bedeling is geweest. Er zijn enige dispensationalisten die het extreme beeld hebben dat het Lichaam van Christus uit de gevangenisbrieven een nieuw verschillend Lichaam is dan die van periode in Handelingen. Maar voor Paulus was de Gemeente te Filippi aan het einde van Handelingen

exact dezelfde Gemeente als hij had gesticht in Hand.16. Het nu volgende vers versterkt dat feit.

Hier hebben we dat het woord ‘gevoel’ voor de eerste keer voorkomt: “Gelijk het bij mij recht is, dat ik van u allen dit gevoel”. Paulus toont hier de waarheid van Gal.2:20:

“ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij”.

Hij openbaarde het gevoelen van Christus in zijn houding naar deze Filippiërs. Iemand anders zei het zo: “De apostel is zo dicht aan het hart van de Heer gekomen dat hij het kon horen kloppen, de kloppen tellen; het was als het ware dat hij de barmhartigheid van Jezus voor deze Filippiërs voelde kloppen in zijn eigen hart”. Wat een groot hart had deze man, Paulus. Hij had ze allen in zijn hart en ongetwijfeld vele anderen van zijn bekeerlingen in andere plaatsen. Paulus was niet sentimenteel, ook overdreef hij zijn toewijding aan hen niet, want hij zegt: “Want God is mijn getuige, hoezeer ik begerig ben naar u allen, met innerlijke bewegingen van Jezus Christus”. Wij zijn geneigd om mensen te schrijven dat we ze in onze gebeden gedenken, terwijl we in werkelijkheid niet meer aan ze hebben gedacht sinds we hen zes maanden geleden geschreven hebben. De barmhartigheden van Christus Jezus (vertaald met “ingewanden”) is het woord “splangchnois” en betekent in letterlijke zin “ingewanden” (vergelijk Hand.1:18). Zoals het hart gedacht wordt te zijn de plaats van des mensen gehele geestelijke en morele activiteiten, beide, verstandelijk en emotioneel, zo worden de ingewanden gedacht te zijn de plaats van de gevoelens van genegenheid en mededogen. Verschillende emoties produceren fysieke sensaties in de verschillende organen van het lichaam. Paulus had de Filippiërs in zijn hart en verlangde naar hen in het ingewand van Christus. Een studie van de veel voorkomende uitdrukkingen in de Bijbel, aangaande hart en ingewand, zal het grote bereik aangeven van de zinnebeeldige betekenis van deze woorden.

Het werk dat God begon in deze mensen, toen ze tien jaar hiervoor werden behouden, gaat nog steeds voort en Paulus is er van overtuigd dat God dat werk voleindigen zal tot op de dag van Christus, dat is de dag wanneer Jezus Christus terugkomt om de leden van het Lichaam van Christus weg te nemen van de aarde naar de heerlijkheid. God begint nooit ergens aan dat niet zou kunnen afmaken. Hij zegt niet, Ik ben het werk begonnen; nu is het aan jou om het tot een einde te brengen. Hij die begon zal het ook voleindigen.

C. Gebed voor overvloedige liefde – Fil.1:9-11.

“9)-En dit bid ik God, dat uw liefde nog meer en meer overvloedig worde in erkenenis (kennis) en alle gevoelens (onderscheidingsvermogen); 10)-Opdat gij beproeft de dingen, die daarvan verschillen, opdat gij oprecht zijt, en zonder aanstoot te geven, tot de dag van Christus; 11)-Vervuld met vruchten der gerechtigheid, die door Jezus Christus zijn tot heerlijkheid en prijs van God”.

Hoewel Paulus vol vertrouwen is dat God het was die het werk van behoudenis in de Filippiërs was begonnen, vanwege hun doorzettingsvermogen in het verdedigen en bevestiging en voortgang van het Evangelie, voelt hij toch de noodzaak om voor hen te bidden. Ofschoon hij er zeker van is dat God dit werk voleindigen zal tot op de dag van Christus, waakt hij zorgvuldig over hen door voortdurend voor hen te bidden. Vertrouwen in onze eeuwige zekerheid kan zorgeloosheid voortbrengen, en dat kan op zijn beurt gebedloosheid voortbrengen.

Paulus wil niet alleen dat hun liefde meer en meer overvloedig worde: hij wil het overvloedig hebben in erkenning en alle gevoelens. In de liefde is het mogelijk om onwetend en dwaas te handelen, evenals het voor ouders mogelijk is om hun kind lief te hebben en toch het kind te bederven door het allerlei soorten luxe te geven. Kennis en onderscheidingsvermogen naar de wil van God wordt door Paulus benadrukt (vergelijk 1Kor.2:14; Hebr.5:14; Ef.1:17 en 18; Kol.1:9-11). Onderscheidingsvermogen resulteert in het goedkeuren van de dingen die voortreffelijk zijn, of, zoals sommigen dit gedeelte vertalen, beproeft de dingen die daarvan verschillen. Dezelfde uitdrukking komt voor in Rom.2:18. De Christen moet onderscheid kunnen maken tussen kwaad en goed. En soms tussen 'beter' en het 'beste'. Hij moet eveneens onderscheid kunnen maken tussen God's dispensationeel handelen met Israël en de Gemeente. Het woord 'oprecht' is "heile" (zonnestralen) – "krines" (getest en beoordeeld door). Het wordt gezegd dat handelaren in aardewerk de scheuren in een onvolkomen vaas vaak vulden met was en dat een verstandige koper de vaas in het zonlicht zal houden waardoor het zonlicht de was doordringt en de scheur openbaar wordt. We kunnen vaak de fouten in ons karakter verborgen houden voor anderen, maar niet voor God's doordringend licht. Paulus wilde al zijn bekeerlingen perfect voorstellen in de dag van Christus (Kol.1:28), en daarom bad hij vurig voor hen tot het einde.

D. Voortgang van het Evangelie – Fil.1:12-18.

“12)-En ik wil, dat gij weet, broeders, dat hetgeen aan mij is geschied, meer tot bevordering van het Evangelie gekomen is; 13)-Alzo dat mijn banden in Christus openbaar geworden zijn in het ganse rechthuis, en aan alle anderen; 14)-En dat het merendeel der broeders in de Heere, door mijn banden vertrouwen gekregen hebbende, overvloediger het Woord onbevreesd durven spreken. 15)-Sommigen prediken ook wel Christus door nijd en twist, maar sommigen ook door goedwilligheid. 16)-Genen verkondigen wel Christus uit twisting, niet zuiver, menende aan mijn banden verdrukking toe te brengen; 17)-Doch dezen uit liefde, omdat zij weten, dat ik tot verantwoording van het Evangelie gezet ben. 18)-Wat dan? Nochtans wordt Christus op allerlei wijze, hetzij onder een bedekking, hetzij in waarheid, verkondigd; en daarin verblijd ik mij, ja, ik zal mij ook verblijden”.

Hier is een andere illustratie van Rom.8:28: God doet alle dingen meewerken ten goede. Er zijn sommigen die beweren dat Paulus ongehoorzaam was toen hij, in Hand.21, naar Jeruzalem ging, en dat God hem uit de roulatie nam door hem te laten arresteren en in gevangenschap te plaatsen. Zij menen dat Paulus belemmerd werd in zijn zendingswerk omdat hij gevangen werd gezet, maar Paulus ontdekte dat dit alles meewerkte in de voortgang of vooruitgang van het Evangelie. Dit is op verscheidene manieren duidelijk geworden. Ten eerste had het gehele rechthuis, en al de anderen, het Evangelie gehoord. In zijn eerste gevangenschap te Rome had Paulus een zekere mate van vrijheid. Het was hem toegestaan om in een door hemzelf gehuurd huis te wonen, maar hij was geketend aan een Romeinse bewaker. We hebben er geen idee van hoeveel honderden bewakers er in die twee jaar van gevangenschap toegewezen zijn geweest aan Paulus. Zij waren een 'gevangenschap' gehoor, geketend aan Paulus, en we kunnen er vrij zeker van zijn dat Paulus aan een ieder van hen getuigde, en ongetwijfeld werden sommigen van hen ware gelovigen. Het was Paulus ook toegestaan om bezoekers te ontvangen en allen die onder zijn dak kwamen hoorden het blijde nieuws aangaande Jezus Christus. Ten tweede was van de meeste gelovigen te Rome hun vertrouwen gesterkt door het getuigenis van Paulus aan de Romeinse bewakers, en werden daardoor zeer vrijmoedig, en zonder angst, in het spreken van het Woord van God.

Gevangenisstraf voor een prediker zou gewoonlijk angst veroorzaken in de harten van de Gemeente en zou ze terughoudend maken om hun mond te openen aangaande hun geloof. Maar de vrijmoedigheid van Paulus, in het spreken van het woord, werkte aanstekelijk, met het gevolg dat ook de anderen vrijmoedig werden. Het was alleen door zijn gevangenschap dat Paulus de gelegenheid kreeg om, niet alleen te getuigen voor het gehele rechthuis, maar uiteindelijk ook voor Caesar zelf. Bij zijn bekering was Paulus verteld dat hij niet alleen zou getuigen voor de kinderen Israëls en de Heidenen, maar ook voor koningen (Hand.9:15). Paulus zou nimmer in staat zijn geweest om op audiëntie te gaan bij koning Agrippa, Felix, Festus, of Nero, maar door zijn gevangenneming werden alle afspraken voor hem geregeld en de Romeinse overheid betaalde zelfs voor zijn vervoer.

Alhoewel Paulus vele getrouwe vrienden had in Rome (Hand.28:15; Rom.16), waren sommigen zeer vijandig. Er was een anti-Paulus partij, evenals die er was te Jeruzalem en op andere plaatsen. Zijn tegenstanders zijn wellicht Judaïsten geweest die oordeelden dat Paulus te ver was afgeweken van de Wet van Mozes en de daarbij behorende gewoonten. Het kan zijn dat ze zich schaamden te erkennen dat één van hun leiders een gevangene was. Het kan zijn dat sommigen, terwijl ze Jezus erkenden als de ware Messias en Verlosser, het niet met Paulus zijn bewering eens waren van een onderscheidende nieuwe openbaring van de waarheid van de opgevaren Christus.

We hebben vandaag de dag gelijksoortige situaties. Er zijn mensen die werkelijk behouden zijn en die niet de Paulinische bedeling verstaan en in hun prediking over Christus doen ze alles wat maar mogelijk is om het getuigenis van degenen die zich letterlijk houden aan de bedelingen principes van Paulus, te kleineren.

Zo'n tegenstand is moeilijk te aanvaarden en de natuurlijke neiging is zich daartegen te verzetten. Maar Paulus verheugde zich er in dat Christus werd gepredikt, of het nu in aanmatiging of in waarheid was. Hier is een ander voorbeeld van de gezindheid van Christus die in Paulus was.

“Want ook Christus heeft Zichzelf niet behaagd, maar gelijk geschreven is: De smadingen van hen, die U smaden, zijn Mij gevallen” (Rom.15:3).

Paulus zou zich zeer zeker niet hebben verheugd in het prediken van valse leer, maar zolang Christus werd gepredikt als de Verlosser, ongeacht bijkomende motieven, kon hij zich verheugen.

E. Christus verheerlijkt in leven en dood – Fil.1:19 en 20.

“19)-Want ik weet, dat dit mij ter zaligheid gedijen zal, door uw gebed en toebrenging des Geestes van Jezus Christus, 20)-Volgens mijn ernstige verwachting en hoop, dat ik in geen zaak zal beschaamd worden; maar dat in alle vrijmoedigheid, gelijk te allen tijd, alzo ook nu, Christus zal groot gemaakt worden in mijn lichaam, hetzij door het leven, hetzij door de dood”.

Zij er aan herinnerd dat Paulus een gevangene was in afwachting van een proces in de tegenwoordigheid van Ceasar. Is de redding (ter zaligheid “Stat.vert”.) waarvan hij spreekt een redding of bevrijding uit zijn gevangenschap of de redding van zijn ziel? Het is zeker dat de redding van de ziel van Paulus niet afhing van de gebeden van de Filippiërs; daarom lijkt het zeker dat Paulus verwijst naar zijn bevrijding uit de gevangenis.

Wat bedoelt Paulus wanneer hij zegt dat hij weet dat "dit" mij ter zaligheid gedijen zal? Blijkbaar bedoelt hij al de omstandigheden die hem omringden, inclusief de zorg en de gebeden van de Filippiërs voor hem. Hij spreekt niet uitsluitend over zijn bevrijding uit de gevangenis, alhoewel hij dat ook bedoelde, want hij gaat in de volgende verzen voort over de mogelijke uitkomst van zijn proces voor Ceasar.

We herinneren ons hoe Paulus de discipelen berispte te Cesaréa toen ze probeerden hem tegen te houden om naar Jeruzalem te gaan:

“Maar Paulus antwoordde: Wat doet gij, dat gij weent, en mijn hart week maakt. Want ik ben bereid niet alleen gebonden te worden, maar ook te sterven te Jeruzalem voor de Naam van de heere Jezus” (Hand.21:13).

Hier drukt hij zijn verlangen uit dat boven alle dingen Christus verheerlijkt zal worden in zijn lichaam, hetzij door het leven hetzij door de dood. Hij wou in niets beschaamd staan. Johannes vermaande zijn lezers:

“En nu, kinderkens, blijft in Hem; opdat, wanneer Hij zal geopenbaard zijn, wij vrijmoedigheid hebben, en wij door Hem niet beschaamd gemaakt worden in Zijn toekomst” (1Joh.2:28).

Alzo moeten ook wij arbeiders zijn die niet beschaamd worden, door het woord der Waarheid recht te snijden.

F. Paulus in tweestrijd – Fil.1:21-26.

“21)-Want het leven is mij Christus, en het sterven is mij gewin. 22)-Maar te leven in het vlees, of mij dat vruchtbaar zij, en wat ik verkiezen zal, weet ik niet. 23)-Want ik wordt van deze twee gedrongen, hebbende begeerte, om ontbonden te worden en met Christus te zijn; want dat is zeer verre het beste, 24)-Maar in het vlees te blijven, is nodiger om uwentwil. 25)-En dit vertrouw en weet ik, dat ik zal blijven, en met u allen zal verblijven tot uw toenemen en blijdschap des geloofs; 26)-Opdat uw roem in Christus Jezus overvloedig zij aan mij, door mijn tegenwoordigheid weer bij u”.

Het is alsof iemand Paulus heeft gevraagd: “Wat betekent het voor jou om in het lichaam te leven? Zijn antwoord is: “het leven is mij Christus”. De voornaamste reden voor Paulus om te leven was Christus. Christus nam de centrale positie in beslag in iedere activiteit van zijn leven. Christus leefde in hem, Christus was zijn leven (Kol.3:4). Dan wordt Paulus gevraagd: “Wat betekent de dood voor jou?”. En zijn antwoord is: “het sterven is mij gewin”. Gewin, omdat de dood betekent: met Christus te zijn en dat is zeer verre het beste;

“...uit het lichaam uit te wonen, en bij de Heere in te wonen” (2Kor.5:8).

Dit waren de vergezichten van een man die volledig onderworpen was aan Christus. Maar hoe is onze houding aangaande leven en dood? Waarom willen wij leven? En waarom zouden we enig verlangen hebben om te sterven? Het lijkt er op dat de meeste mensen leven willen om alle genoegens van het leven te genieten die de wereld te bieden heeft, inclusief rijkdom en beroemdheid. Als ze falen om deze doelstellingen te bereiken, als hun gezondheid achteruit gaat, als de beurs instort, als er tegenspoed komt, dan hebben ze niets meer om voor te leven. Velen trachten hieraan te ontsnappen door zelfmoord. We spreken hier dan van

ongelovige mensen. Het is echter ook waar dat vele behouden mensen hoofdzakelijk leven voor de tijdelijke geneugten van deze wereld. Ze willen tenslotte wel naar de hemel gaan, maar ze hebben liever dat die dag wordt uitgesteld zodat ze in de tussentijd van alles kunnen genieten wat de wereld te bieden heeft.

Leven is een heilig en kostbaar bezit. Maar het leven bestaat niet uit dingen die een mens bezit (Lukas 12:15). Satan was juist toen hij zei:

“..al wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven” (Job 2:4).

Zelfs in Bijbelse tijden geeft een vrouw al haar gespaarde geld uit aan de doktoren om haar leven te verlengen, en vandaag de dag hebben vele rijken hun fortuin uitgegeven aan het betalen van medische rekeningen om enige dagen langer te kunnen leven. Uit zulke passages als 2Kor.1:8-10 krijgen we de indruk dat Paulus een intens verlangen had om te leven en niet om te sterven, maar zijn enig motief om te leven was om het Evangelie te prediken en daardoor de Heere Jezus Christus te verheerlijken. Hij werd bijna dagelijks blootgesteld aan de dood, maar toen de dood kwam, moest het voor de verheerlijking van God zijn, en niet om te ontsnappen aan lijden en problemen.

Het is mijn persoonlijke overtuiging dat de grootste crises in het Christelijk leven is wanneer we op het punt komen dat we ons oprecht aan Hem toevertrouwen en Hem vertellen dat we alleen Zijn heerlijkheid verlangen, of het nu is door het leven of door de dood.

In het huidige geval van Paulus als gevangene in Rome, stond Paulus in tweestrijd; hij werd verscheurd door tussen hetgeen de grootste vreugde voor hem zelf zou zijn, te vertrekken en met Christus in de heerlijkheid te zijn, en datgene wat goed zou zijn voor anderen, te blijven leven om het Evangelie te kunnen prediken en zaligheid en zegeningen te brengen aan anderen. Feitelijk had hij niet de macht om te beslissen wat er met hem zou gebeuren toen hij voor Nero terechtstond. Nero zou daar over beslissen, maar Paulus wist dat Nero niets kon beslissen dat in zou gaan tegen de wil van God voor hem. Het lijkt dat Paulus in dezen er op vertrouwde dat hij gespaard zou worden om opnieuw de Filippiërs te dienen. In zijn brief aan Filémon, ongeveer ter zelfder tijd geschreven, vraagt hij in onderdak voor hem te voorzien, want hij vertrouwde er op dat door de gebeden der heiligen hij terug zou worden gegeven aan hen. (Filémon 22).

G. Genade, gegeven om te geloven en te lijden – Fil.1:27-30.

“27)-Alleen wandelt waardig het Evangelie van Christus, opdat, hetzij ik kom en u zie, hetzij ik afwezig ben, ik van uw zaken moge horen, dat gij staat in één geest, met één gemoed gezamenlijk strijdende door het geloof van het Evangelie; 28)-En dat gij in geen ding verschrikt wordt door hen, die tegenstaan; hetwelk hun wel een bewijs is van het verderf, maar u van de zaligheid, en dat van God. 29)-Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden; 30)-Dezelfde strijd hebbende, hoedanige gij in mij gezien hebt, en nu in mij hoort”.

Het woord vertaald met “manier van leven” (Stat.vert. “waardige wandel”) is het woord voor burgerschap. “Wees burgers het Evangelie waardig”, is wat Paulus werkelijk zegt. Filippi was een Romeinse kolonie (Hand.16:12). Dat betekent dat de Filippiërs het Romeins burgerschap was verleend met al zijn voorrechten en rechten; het was dus alsof ze zelf in Rome woonden, Romeins burgerschap was iets dat fel werd begeerd. Zie Hand.22:26-29 voor de waarde van

dat burgerschap. De opperbevelhebber had veel geld betaald voor dat burgerschap maar Paulus was het van geboorte af. Het burgerschap bracht niet alleen voorrechten maar ook verantwoordelijkheden. Paulus vertelde deze Filippiërs dat ze niet alleen het Romeinse burgerschap bezaten maar ook het Hemels Burgerschap. Het woord “alleen” aan het begin van deze passage is zeer krachtig. Deze ene zaak, en alleen deze, is nodig. Als burgers van de hemel moet je waardig aan deze positie wandelen, of ik nu wel of niet bij jullie ben. Als iemand de voorrechten van het Evangelie opeist die moet dan ook de verantwoordelijkheden van het Evangelie aannemen.

Er worden drie vermaningen gegeven: leef waardig, sta vast, weest één van gemoed. Vergelijk deze passage met Ef.4:1-6. ‘Waardig’ heeft temaken met het morele en geestelijke leven. Wij moeten wandelen en spreken als ambassadeurs die Jezus Christus vertegenwoordigen in de wereld. “Sta vast” betekent onze positie vasthouden tegenover de vijand. Wijk niet terug; geef niet toe; ga geen compromissen aan. Paulus heeft vervolging en gevangenschap geleden in Filippi en heeft zo het voorbeeld gegeven van “sta vast”. Maar het “sta vast” is niet alleen een individuele verantwoordelijkheid, maar is een algemene verantwoordelijkheid van de gehele Gemeente. En om dat te doen plaatsvinden moet er “eenheid” zijn. Een verdeelde Gemeente kan nimmer “vast staan”. Zo’n Gemeente wordt in beslag genomen door conflicten tussen de leden onderling inplaats dat ze gericht is op de wereld. “Vast staan” in één geest betekent nog niet direkt dat er eenheid is. Een Gemeente kan een eenheid zijn in iets dat tegen de wil van God is. Het moet zijn: “vast staan in één Geest”: het moet de eenheid van de Geest zijn (Ef.4:3). “Eén van ziel” is het woord “psuche”. Dit woord beschrijft de samenstelling van hart, geest en de wil. Eén kommentator beweert dat dit woord beter wordt uitgedrukt door “eensgezindheid”, een eenheid van emotie, beslistheid, en vurig verlangen. Deze eenheid is niet zomaar een koude en formele overeenkomst, maar volgens hetgeen de Geest onderwijst in het Woord: een onverdeelde, warme, interactieve type van eenheid. Zo’n eenheid zal een eenheid in daden voortbrengen, een gezamenlijk streven voor het geloof van het evangelie.

Hoe kan het dat veelvuldig prediken van het evangelie zo weinig geestelijke overtuiging voortbrengt onder de ongelovigen? Daar zullen vele redenen voor zijn, maar Paulus geeft hier aan dat, wanneer een Gemeente als eenheid staat, en onbevreesd is voor zijn tegenstanders, als het gedrag van zijn leden in overeenstemming is met de boodschap verkondigd vanaf de preekstoel, als Christus werkelijk wordt geëerd en verheerlijkt als Heer, dan zal dat een duidelijk teken van verderf zijn voor de ongelovigen. Wanneer de ongelovigen zien dat leden van de Gemeente tegenstrijdige levens leiden, en onderlinge gevechten hebben, en weinig bezorgdheid tonen voor degenen waarvan ze zeggen dat die zich op de weg naar het verderf bevinden, dan zal de boodschap van de preekstoel weinig effect hebben en zal zeer geringe overtuiging voortbrengen aan de ongelovigen.

Niet alleen het getuigenis van een eensgezinde, consequent Christus erende Gemeente, is een teken van verderf voor de ongelovigen, het zal een teken zijn voor de leden van de Gemeente van hun eigen behoudenis, een teken van God. Zo’n Gemeente heeft een volledige en complete zekerheid.

Maar al te vaak denken Christenen dat de gave van God’s genade alleen bestaat uit het in Hem geloven, maar Paulus zegt dat het ons ook is verleend om voor Zijntwil te lijden. Het woord “verleend” is de elementaire uitdrukking voor de gave van genade. Een deel van de gave der genade, toen we gered werden, was om te lijden om Zijntwil. Aan Paulus zijn opdracht werden de woorden toegevoegd:

“Want Ik zal hem tonen, hoeveel hij lijden moet om Mijn Naam” (Hand.9:16).

En Paulus verteld ons:

“En ook allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden” (2Tim.3:12).

De nadruk in de hedendaagse zogenaamde evangelische prediking is dat als iemand Christen wordt, God hem zal bevrijden van lichamelijk ziektes en lijden; God zijn financiële problemen zal oplossen en hem succes schenken in de financiële wereld. God beloofde zulke materiële zegeningen aan Israël in Deut.28, maar Christus heeft Zijn volgelingen de gemeenschap met Zijn lijden beloofd. Het kan ironisch klinken om het idee aan te dragen van lijden in een brief die overvloedig van vreugde en verheuging, maar lijden om Zijntentwil is een bron van diepe vreugde. Petrus zegt:

“Maar indien gij ook lijdt om de gerechtigheid, zo zijt gij zalig” (1Petrus 3:14).

En de tweede helft van hoofdstuk vier geeft veel licht op de betekenis en doel van het lijden van de Christen.

HOOFDSTUK 2

2. Christus, ons gevoelen – hoofdstuk 2 (sleutelvers: Fil.2:5).

A. Gelijkgestemdheid – Fil.2:1-4.

“1)-Indien er dan enige vertroosting is in Christus, indien er enige troost is der liefde, indien er enige gemeenschap is des Geestes, indien er enige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn; 2)-Zo vervult mijn blijdschap, dat gij moogt eensgezind zijn, dezelfde liefde hebbende, van één gemoed en van één gevoelen zijnde. 3)-Doet geen ding door twisting of ijdele eer, maar door ootmoedigheid achte de één de ander uitnemender dan zichzelf. 4)-Een ieder zie niet op het zijne, maar een ieder zie ook op hetgeen van de anderen is”.

Het “indien” hier is niet het “indien” van de twijfel, maar het “indien” van argumenteren. Er was geen twijfel in de gedachten van Paulus dat de vier genoemde zaken in Christus waren. Het gebruik is overeenkomstig met dat in Kol.3:1. Paulus maakte duidelijk dat de gelovigen te Kolosse vereenzelvigd waren met Christus in Zijn dood, begrafenis, en opstanding, en toch zegt hij tot hen: “Indien gij dan met Christus opgewekt zijt”. We kunnen beter zeggen: “Omdat u met Christus bent opgestaan, zo zoekt de dingen die boven zijn”. Omdat deze vier door Paulus genoemde zaken worden gevonden in Christus, breng ze dan ook volledig tot uitdrukking in uw eigen leven.

Hij hervat nu dit onderwerp na zijn uitweiding betreffende hun stand houden tegen de vijanden van het evangelie. In een eerder deel deed hij een beroep op eenheid: hier beschrijft hij wat die eenheid is. De eenheid, het zijn van één geest, bestaat in het hebben van de gezindheid (gevoelen) van Christus. Later in dit hoofdstuk geeft hij voorbeelden van die

gezindheid (gevoelen), eerst het hoogste voorbeeld van Christus, en dan dat in Timotheüs en Epafrodites.

De eerste twee items zijn individueel van karakter, ze hebben vergelijkbare betekenissen. “Paraklesis” wordt op andere plaatsen vertaald met: troosten, vertroosting, en vermaningen. Het tweede woord “paramuthion”: troosten en vertroosting. Het eerste woord betekent iemand bij je roepen om hem te troosten of te vermanen. Het is hetzelfde stamwoord van de Heilige Geest als onze vertrooster of bemiddelaar (Joh.14:16; 16:7). Het tweede woord wijst op het spreken tot iemand om te bemoedigen en te vertroosten, en dan met een grotere mate van zachtmoedigheid dan het eerste woord.

De laatste twee items zijn gemeenschappelijk: gemeenschap des Geestes en innerlijke bewegingen en ontfermingen. De heiligen hebben gemeenschap met elkaar, maar zoals Johannes het aangeeft is onze belangrijkste gemeenschap met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus (1Joh.1:3). De ouden noemden het ingewand de zetel van gevoelens van barmhartigheid en mededogen. De moderne mens gebruikt een ietwat grovere uitdrukking, namelijk: “onderbuikgevoelens”. Meestal schrijven we zulke emoties toe aan het hart. Omdat al deze vier items worden gevonden in Christus, zou het de grootste vreugde voor Paulus zijn om de komplette manifestatie van deze deugden in de gelovigen van Filippi te zien. Paulus vermaant ze om gelijkgezind te zijn of hetzelfde te bedenken. Deze algemene pleidooi voor eendracht wordt gedefiniëerd in de volgende zinsnede: eenheid van genegenheid, “dezelfde liefde hebbende”, en eenheid van gevoel, “een van gevoelen”. Dan wordt het algemene pleidooi herhaald in een sterkere vorm “van één gevoelen zijnde”, hetzelfde denken.

Paulus beveelt dat niets moet worden gedaan door twisting of ijdele eer. De vertaling “twisting” is onnauwkeurig. Het woord betekent “zichzelf zoeken”, rivaliteit, eerezucht”. Het is voor een Gemeente mogelijk opgesplitst te zijn in groepen zonder dat er een belangrijk meningsverschil is over de leer. Groepen, of partijen, ontstaan door jaloezie en problemen met persoonlijkheden. Het resulteert vaak in het volgen van een mens in plaats van het volgen van Christus. In Korinthe waren enigen die Paulus volgden, sommigen volgden Apollos, en weer anderen volgden Céfas (vergelijk 1Kor.1:10-13).

Het Griekse woord vertaald door “ijdelheid (ijdele eer)” komt alleen in deze passage van het Nieuwe Testament voor. Een bijvoeglijk naamwoord hieraan verwant komt voor in Gal.5:26 en wordt vertaald met “ijdele eer” en in een andere vertaling met “ijdel”. Het woord betekent lof of glorie die leeg, hol en ondiep is. Als een mens glorie voor zichzelf zoekt is het als een luchtbel of een lege dop. Des mensen kleine luchtbel van glorie zal openbarsten als hij in de tegenwoordigheid van God komt, want God heeft verordend dat:

“Opdat geen vlees zou roemen voor Hem” (1Kor.1:29).

We moeten voorzichtig zijn hoe we woorden interpreteren: “maar door ootmoedigheid achte de één de ander uitnemender als zichzelf”. Dit betekent niet dat we een minderwaardigheids complex zouden moeten hebben; angstig om een taak aan te nemen omdat we denken dat een ander het beter kan. Paulus zegt verderop in deze brief:

“Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft” (Fil.4:13).

Paulus spreekt over een ware houding van ootmoed die voortkomt uit het erkennen van het feit dat we zijn wat we zijn, we dat alleen zijn door de genade van God (1Kor.15:10); we hebben niets anders dan hetgeen we ontvangen hebben (1Kor.4:7); en daarom hebben we van onszelf niets waarin we kunnen roemen. We zouden meer bereid moeten zijn om anderen te prijzen dan onszelf. En wanneer hij zegt: “Een ieder zie niet op het zijne, maar een ieder zie ook op hetgeen van de anderen is”, dan bedoelt hij niet dat we geen zorg behoeven te dragen voor onze eigen zaken; of onze verantwoordelijkheden naar onze eigen familie, of zakelijke aangelegenheden, verwaarlozen, en in plaats daarvan de zaken van anderen behandelen. Het woord “ook”, in het tweede gedeelte van de zin, geeft aan dat hij bedoeld dat we niet ALLEEN bezorgd moeten zijn om onze eigen zaken, maar ook met het welzijn van anderen. We moeten op praktische manieren aangeven dat we ook zorgen voor de noden van anderen.

B. Gevoelen van Christus – Fil.2:5-18.

1. Vernedering van Christus: Fil.2:5-8.

“5)-Want dat gevoelen zij in u, hetwelk ook in Christus Jezus was; 6)-Die in de gestaltenis Gods zijnde, geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn; 7)-Maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis van een dienstknecht aangenomen hebbende, en is de mensen gelijk geworden; 8)-En in de gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot de dood, ja, de dood des kruises”.

In gebruiksaanwijzingen is het altijd nuttig als de schrijver zegt: “bijvoorbeeld”, en dan verder gaat met een concrete toelichting. Paulus heeft ons vele vermaningen gegeven hoe we het Christelijk leven moeten leven, hoe we liefdevol en zorgzaam moeten zijn, hetzelfde gevoelens hebbende, en gaat hij voort met het geven van concrete voorbeelden van wat hij bedoelt. Het eerste voorbeeld is dat van Jezus Christus Zelf.

Het is niet de bedoeling van Paulus om af te dwalen van het onderhavige onderwerp en in een diepzinnige discussie te gaan aangaande de leer van de eeuwige godheid van Christus. Deze passage wordt vaak los beschouwd van zijn kontekst en wordt dan alleen gebruikt als een bewijstekst voor de godheid van Christus. Het is inderdaad zo'n bewijstekst, maar de bedoeling van Paulus is hier niet om de godheid van Christus te bewijzen, maar om ons te vertellen wat het gevoelen van Christus kenmerkte: hoe Hij dacht als het om God's verlossend doel ging in de incarnatie (=vleeswording). Hoe hij dacht is het grootste voorbeeld van hoe wij moeten denken.

Een voorbeeld wordt krachtiger naarmate de betrokken persoon van grotere belangrijkheid is. Als we naar een voorbeeld uitzien van grote genadigheid, nederigheid, zelfvernietiging, zelfverloochening, zoekende het beste voor anderen en daarbij zijn eigen welzijn opofferende, welk beter voorbeeld kunnen we dan vinden dan dat van de Zoon van God? Voor de incarnatie, bestond Hij in de gedaante van God. Het werkwoord “bestaan” is niet het gebruikelijke koppelwoord “zijn” maar het woord “huparchoo”. “Arche” is het woord voor begin (vergelijk Joh.1:1: In den beginne was het Woord”). In het begin bestond het Woord alreeds. In het begin bestond Christus alreeds in de gedaante van God. Bij “gedaante” (morphe) moeten we niet denken dat het model betekent. Morphe wordt geïdentificeerd met het wezen van een ding of een persoon. Aldus was Christus, voor de incarnatie, gelijk aan God: Hij was in wezen, in Zijn aard, God.

Er is veel verschil van mening met betrekking tot de betekenis van de woorden: “geen roof geacht heeft Gode evengelijk te zijn”. Paulus zegt dat Christus het niet overwoog om het beeld vast te houden van Zijn goddelijke eigenschappen, als bestaande in de gedaante van God, als een voordeel om te grijpen en vast te houden tegen elke prijs. Maar in plaats daarvan: “maar heeft Zichzelf vernietigd (NBG: ontledigd)” – “maakte Zichzelf geen naam”. Het woord “ontledigen” (kenosis) wordt door sommige leraren gebruikt om te leren dat Christus Zichzelf Zijn Goddelijkheid ontnam toen Hij mens werd.

Terwijl er een ware leer van Kenosis in de Bijbel is, is er een beschouwing van sommige theologen dat de Kenosis Theorie wordt genoemd. Het houdt in dat, voor de Incarnatie, de Zoon van God bestond als gevolg van het mededelen van goddelijk leven van de Vader. Op het moment van de Incarnatie werd het mededelen van goddelijk leven opgeschort en werd de Zoon niet langer God was maar een zuiver menselijke zuigeling in wie het Woord de plaats innam van de menselijke ziel. Deze theorie leert dus dat de Zoon van God Zichzelf ontledigde van Zijn Goddelijkheid, en dat het kind Jezus als persoon geen kennis had van zijn speciale relatie tot God.

Het was eerst toen God de Vader deze kennis geleidelijk aan hem meedeelde dat hij zich er tenslotte van bewust werd dat hij de Messias was, en het eerst toen de Vader hem kracht toebedeelde dat hij in staat werd gesteld om wonderen te doen. Tenslotte, na Zijn dood, begraving, opstanding, en hemelvaart, zegt men, dat Hij waarlijk en voor eeuwig goddelijk werd, bestaand als een oneindig man, in bezit van alle volmaaktheden van de Godheid.

De Bijbelse kijk op de Kenosis is dat de Zoon van God Zichzelf ontledigde van de onafhankelijke uitoefening van Zijn goddelijke eigenschappen, die Zijn gelijkheid aan God vormden. Hij legde de gedaante van God af en nam Zelf de gedaante van een dienstknecht aan. Hij gaf Zijn onafhankelijkheid op en werd afhankelijk. Hij voorzag nimmer in Zijn eigen behoefte door Zijn goddelijke macht, alleen voor de noden van anderen. Hij was volmaakt onderworpen aan de wil van de Vader. Het enige dat de Gemeente algemeen heeft aanvaard is dat Jezus de God-mens is, in het bezit van de volmaakte Goddelijke natuur en van een volmaakt menselijke natuur. Hij is en is altijd geweest één Persoon, maar sinds de incarnatie heeft Hij twee naturen. Het universele getuigenis van de Schrift is dat Zijn Persoon niet veranderde. Hij was steeds God. Hij was: “God geopenbaard in het vlees”(1Tim.3:16). Hij was en is: “de God-mens”.

Christus wisselde de gedaante van God voor dat van een dienstknecht of slaaf, en in de gedaante gevonden van een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd. Het woord “gedaante” (schema) beschrijft: “dat wat de manier van leven omvat, gedrag, taal, etc., van de mensheid in het algemeen”.

Deze woorden, “morphe” en “schema” verschijnen samen opnieuw in deze brief in hoofdstuk 3:21:

“Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam ”.

We moeten niet de bedoeling van Paulus vergeten waarom hij deze feiten, betreffende de incarnatie, noemt. Het is om de wijze van het denken van Christus te openbaren. Wij moeten denken zoals Christus dacht. Als we verzocht worden om voor onze rechten op te komen of om onze reputatie te verdedigen (waarin we niets hebben om in te roemen), hoeveel temeer

kon Christus zijn goddelijke eigenschappen gebruikt hebben om Zijn eigen belangen te bevorderen? Maar door mens te worden legde Hij dat alles terzijde.

Maar Paulus neemt ons een stap verder mee. De diepte van Zijn zelfverloochening wordt gezien in het feit dat Hij gehoorzaam werd tot de dood, ja, de dood des kruises. De dood aan het kruis brengt niet alleen het meest ondraaglijke lichamelijk lijden met zich mee, maar de afschuw van het dragen van de straf voor de zonde der gehele wereld, van uitgesloten te zijn uit de tegenwoordigheid van de Vader, van het verlaten zijn door de Vader, van het naakt hangen in schande voor de menigten, van een vloek te worden gemaakt door aan een boom te hangen. Als slechts een beetje dat soort gevoelens ons leven als Christenen beheerste, wat zou dat dan een geheel andere indruk geven aan de wereld om ons heen.

2. Verheerlijking van Christus – Fil.2:9-11.

“9)-Daarom heeft God Hem ook uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven alle naam is; 10)-Opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie van hen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. 11)-En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader”.

We hebben eerder Christus's verhoging gezien ver boven alle hemelen als Hoofd van alle overheid en macht, en vooral als Hoofd van de Gemeente die Zijn Lichaam is (Ef.1:20-23). Hier wordt de naam van Jezus verhoogd boven alle naam, zodat in de Naam van Jezus zich zou buigen alle knie van hen, die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn. Dit is een favoriete tekst van de “Alverzoeners” die beweren dat dit buigen van alle knie in het universum betekent dat iedereen uiteindelijk behouden zal worden, want ze zullen allen belijden dat Jezus Christus de Heere is tot heerlijkheid van God de Vader. Deze passage zegt echter niets over het feit dat iedereen behouden zal worden. Het zegt dat iedereen zal belijden dat Jezus Christus de Heere is. Degenen die dat heden zeggen zijn ware gelovigen, maar dan zullen zelfs de vijanden van God moeten toegeven dat Jezus de Heer van het Universum is. De in de strijd verslagen vijanden moeten de superioriteit van hun gijzelnemers toegeven, maar zo'n bekentenis verleent ze geen gratie om ze te herstellen tot eerste klas burgers.

Behalve het onderwijs, dat als gevolg van Christus zijn vernedering Hij nu verheven is, het nu zo is dat degenen die zichzelf, in Zijn dienst, vernederen ook op een bepaalde dag verheven zullen worden.

“...indien wij met Hem lijden, wij ook met Hem verheerlijkt worden” (Rom.8:17).

Waar het om gaat in Christus's onderwerping, vernedering, en lijden is dat het 'zelfopgelegd' was. Lijden en vernedering tengevolge van onze fouten en zonden zijn geen garantie voor toekomstige beloning. Het is alleen dat soort van lijden dat komt als resultaat van het hebben van het gevoel van Christus en dat zal resulteren in toekomstige verhoging.

3. Vermaning: uitwerken van de zaligheid – Fil.2:12-18.

“12)-Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veelmeer nu in mijn afwezigheid, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven; 13)-Want het is God, Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen. 14)-Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken; 15)-Opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods

zijnde, onbestraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als lichten in de wereld; 16)-Voorhoudende het woord des levens, mij tot een roem tegen de dag van Christus, dat ik niet tevergeefs heb gelopen, noch tevergeefs gearbeid. 17)-Ja, indien ik ook tot een drankoffer geofferd wordt over de offerande en bediening van uw geloof, zo verblijd ik mij, en verblijd mij met u allen. 18)-En om datzelfde verblijdt gij u ook, en verblijdt ook u met mij”.

Het is een prijzenswaardig iets als kinderen zichzelf gedragen in de tegenwoordigheid van de ouders, maar het is meer prijzenswaardig als ze zich goed gedragen als hun ouders niet bij hen zijn. Als de apostel Paulus onze gemeente zou bezoeken zou ieder lid aanwezig zijn in alle samenkomsten en zou zich voortreffelijk gedragen. Paulus zou dat op prijs stellen, maar hij zou zonder twijfel geloven dat sommigen van hen toneel speelden om een goede indruk te maken. Maar als het Paulus bekend zou worden dat iedereen gehoorzaam was bij zijn afwezigheid, dan zou hij met vreugde vervuld zijn. Het is waarschijnlijk de grootste bron van vreugde voor een voorganger of zendeling om te vernemen dat zijn bekeerlingen werkelijk een Christelijk leven leiden in de wereld, ook als hij niet in hun tegenwoordigheid is. Op de manier waarop Paulus aan de Thessalonicenzen schreef zou het hem letterlijk gedood hebben als hij gehoord zou hebben dat ze van het geloof waren afgevallen door de vervolgingen, want hij zegt:

“Want nu leven wij, indien gij vast staat in de Heere” (1Thess.3:8).

Als Paulus spreekt van uw eigen zaligheid uitwerken, zegt hij gewoon, uw Christelijk leven ten volle ontwikkelen. Er is niets in deze uitspraak aangaande het zelf werken voor de behoudenis. God werkt de behoudenis in ons en het is onze verantwoordelijkheid om het uit te werken, het te ontwikkelen, het in actie te zetten, en het uit te voeren tot zijn bestemming. Merk op dat Paulus dit tot een zeer persoonlijke aangelegenheid maakt: “werkt uws zelfs zaligheid”. Dit is een individuele verantwoordelijkheid. Niemand anders kan het voor u doen. God verleent nieuwe morele kracht om in ons te werken op het moment dat Hij ons door genade red. We beginnen het Christelijk leven als “nieuwgeboren kinderkens” (1Petrus 2:2); dan moeten we voortgaan tot volwassenheid. Aangezien Paulus ons vermaand heeft om dezelfde houding te openbaren die het gemoed van Christus karakteriseerde, heeft hij zonder twijfel speciaal deze uitwerking in gedachten betreffende de ontwikkeling van onze zaligheid.

Paulus benadrukt het werken uws zelfs zaligheid: “met vreze en beven”. Paulus gebruikt deze uitdrukking ook in 1Kor.2:3; 2Kor.7:15; en Ef.6:5. Paulus vat het Christelijk leven niet licht op. Hij spreekt er nooit lichtvaardig over. Voor God werken is een serieuze aangelegenheid. Vreze wordt op twee manieren in de Schrift gebruikt. Het kan betekenen schrik, terreur, of “bezwijken van vrees” zoals in Lukas 21:26:

“En de mensen het hart zal bezwijken van vrees en verwachting der dingen, die het aardrijk zullen overkomen”.

Of het kan een eerbiedige vrees betekenen die inspireert tot zorgvuldigheid en een gezonde vrees om God te mishagen. Een elektrotechnicus kent de dodelijke kracht van hoogspanning, maar hij werkt er mee, niet met een geweldige angst, maar met respect en zorgvuldigheid en door zich aan alle veiligheidsvoorschriften te houden. De zorgeloze Christen, die geen ontzag voor God en Zijn werk heeft zal zichzelf, en anderen, ongetwijfeld benadelen en schande brengen over de naam van Christus.

Het geruststellende betreffende het uitwerken van onze behoudenis is de wetenschap dat God degene is die in ons werkt, beide, het willen en het werken. De arbeider werkt met zijn handen, maar er is een kracht en een energie in het lichaam als geheel, die bestuurt en werkt in en door de handen. Als leden van het Lichaam van Christus werkt Christus het willen en het werken door ons heen.

Als we Paulus zijn advies opvolgen zullen we niet zo zijn als de kinderen Israëls in de woestijn die onophoudelijk murmureerden tegen God, Zijn goedheid en liefde betwijfelende (vergelijk Num.14:26-35; 1Kor.10:10). Iemand heeft eens gezegd: “Mumureren is de morele, en twijfelen is het intellectuele, beide is het rebelleren tegen God”. Het woord “onberispelijk” betekent niet: “anderen fysiek schaden”. Het woord betekent letterlijk: “ongemengd, puur, argeloos”. We moeten in onszelf argeloos zijn en naar anderen toe onberispelijk. God gaat de Gemeente onberispelijk aan Christus voorstellen.

“Opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij heilig zou zijn en onberispelijk” (Ef.5:27).

Want God wil dat we zonder smet zijn in dit huidige kromme en verdorven geslacht, schijnende als lichten in de wereld. We worden lichten in de duistere wereld als we het woord des levens oreren (=een betoog houden). Het idee van het woord “oreren” is dat van “presenteren of aanbieden”. In het klassieke Grieks werd het gebruikt om een gast wijn aan te bieden, of van een moeder die haar borst aan een kind aanbiedt.

Paulus heeft zijn oog altijd gericht op de dag van Christus. Hij wilde dat alles wat hij deed zou resulteren in vreugde in die dag. Geen offer was te groot; geen arbeid te moeilijk; als het maar stand kon houden voor de Rechterstoel van Christus. Paulus mag een beetje egoïstisch klinken als hij zegt: “mij tot een roem tegen de dag van Christus”, maar dit is gewoon een andere manier van spreken: “dat ik niet tevergeefs heb gelopen, noch tevergeefs gearbeid”. Er is een manier van arbeiden die niet tevergeefs is (1Kor.15:58), maar het is mogelijk dat een deel van onze arbeid voor de Heer tevergeefs is met dien verstande dat het geen bekeringen of resultaat tot gevolg heeft in degenen die we dienen. Zie Gal.2:2; 3:4; 4:11; 1Thess.3:5. Paulus wilde van al zijn bekeerlingen zien dat ze zich ontwikkelen en volwassen worden en reproduceren.

Paulus spreekt zijn bereidheid uit om te sterven, om geofferd te worden als een offer, uitgegoten te worden als een plengoffer, als dat de voortgang van de Gemeente te Filippi zou bevorderen. Vanuit menselijk standpunt bekeken was de dood van Christus de executie van een misdadiger: vanuit God gezien was het een offer voor de zonden van de wereld. Paulus wachtte zijn proces af te Rome waarin hij waarschijnlijk de doodstraf zou krijgen, maar Paulus denkt aan zijn naderende dood als een offer aan God. Als zo'n offer heerlijkheid zou brengen aan God en zou resulteren in de bevordering van het evangelie dan zou Paulus zich daarover verheugen. “Als ik wordt geofferd” betekent letterlijk: “als ik tot een drankoffer uitgestort wordt”. Zonder twijfel verwijst Paulus naar het brandoffer en de wijn als drankoffer, een offer van een liefelijke reuk zoals beschreven in Ex.29:40 en 41. Later in de brief spreekt Paulus over de financiële offers, die ze hem hadden gezonden, “als een welriekende reuk, een aangename offerande, Gode welbehagelijk (Fil.4:18). Paulus denkt aan hun offer en de bediening van hun geloof als een offerande waarover hij vrijwillig zijn leven uit wil gieten als het drankoffer, om hun offerande aan te vullen. Paulus kon niet, zoals Christus dat deed, een offer voor de zonden brengen, maar hij kon wel zijn leven geven als een offerande tot een liefelijke reuk voor God.

C. Voorbeelden van de gevoelens van Christus – Fil.2:19-30.

1. Timotheüs als voorbeeld Fil.2:19-24.

“19)-En ik hoop, in de Heere Jezus, Timotheüs weldra tot u te zenden, opdat ik ook welgemoed moge zijn, als ik uw zaken zal verstaan hebben. 20)-Want ik heb niemand, die also gelijk gezind is, die oprecht voor uw zaken zal zorgdragen. 21)-Want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Jezus Christus is. 22)-En gij weet zijn beproeving, dat hij, als een kind zijn vader, met mij gediend heeft in het Evangelie. 23)-Ik hoop dan wel deze van stonde aan te zenden, zodra ik mijn zaken zal voorzien hebben; 24)-Doch ik vertrouw in de Heere, dat ik ook zelf weldra tot u komen zal”.

Paulus is er niet zeker van hoe zijn proces voor Ceasar uit zal pakken maar hij lijkt optimistisch gestemd dat hij vrijgesproken zal worden zodat hij Filippi opnieuw kan bezoeken. Omdat hij nog niets over de uitkomst van zijn proces weet hoopt hij Timotheüs naar hen te zenden met een tweeledig doel, ten eerste om, voor zijn eigen vertroosting, te vernemen hoe de geestelijke toestand van de gemeente is, en opdat Timotheüs hen dient naardat hun noden zijn. Als gevangene te Rome had Paulus zonder twijfel een man als Timotheüs nodig om hem te helpen, maar hij was bereid om van die hulp af te zien als hij zegeningen, aan hen te Filippi, kon zenden. Dit is een andere aanwijzing dat Paulus gemotiveerd werd door het gevoelen van Christus.

Paulus deed niet aan vleierij, maar hij gaf altijd eer en lof waar het gepast was (vergelijk Rom.13:6). Hij beveelt Timotheüs ten zeerste aan (1Tim.1:2). Hij zegt dat hij niemand heeft die also gelijk gezind is. Wat bedoeld hij met dit woord dat letterlijk “gelijk beziel” betekent? Blijkbaar bedoelt hij dat van al zijn medewerkers er niemand was die geheel dezelfde zieleeigenschappen had die hij deelde met Timotheüs. Timotheüs had een grote loyaliteit aan zowel de Heer als aan Paulus. Niet alle gelovigen waren vriendelijk of ondersteunden Paulus (vergelijk 1Kor.1:12; 2Kor.10:2; 2Tim.1:15; 4:16). Met name sommigen van de Joodse gelovigen ontkenden zijn apostelschap en verwierpen zijn leer van de nieuwe bedeling van de Verborgene; sommige gelovigen, zoals die te Korinthe, behoorden tot partijen, hun loyaliteit was gebaseerd op de welsprekendheid van de prediker; sommige Christenen verlieten Paulus omdat ze niet bereid waren om te lijden voor het kruis van Christus; sommigen wilden een gevangene niet erkennen als hun geestelijk leider. Paulus had slechts een kleine groep medewerkers, maar het blijkt dat Timotheüs meer gemeen had met Paulus dan de anderen.

Verder zegt Paulus dat Timotheüs oprecht voor hun zaken zorg zal dragen. Het woord “zorg” is hetzelfde Griekse woord dat wordt gebruikt in Fil.4:6, “Weest in geen ding bezorgd”. Het woord wordt gebruikt voor zowel zorg, zorgzame liefde en verzorging, zorgzame voorzichtigheid. Timotheüs verzorgde; hij had werkelijke zorg voor het welzijn van deze mensen. Op een andere plaats noemt Paulus Timotheüs: “mijn oprechte zoon in het geloof” (1Tim.1:2). Hij was werkelijk een ware zoon en als bewijs hiervoor voerde Paulus aan: “als een kind zijn vader, met mij gediend heeft in het Evangelie, voor de bevordering van het Evangelie”. Het lijkt dat Paulus een grotere vader-zoon relatie had met Timotheüs dan met, wie dan ook, van zijn andere medewerkers.

In contrast met Timotheüs moet Paulus zeggen: “Want zij zoeken allen het hunne, niet hetgeen van Jezus Christus is”. Het “allen” kan niet betekenen allen zonder uitzondering, want in de volgende verzen zal hij lof uiten aangaande Epafroditus, en dan was er nog de geliefde heelmeester Lukas die hem niet verlaten had tijdens de rellen te Jeruzalem, en zijn gevangenschap te Cesarea, en de scheepsramp op weg naar Rome. In het algemeen waren ze erg druk met hun eigen zaken en hadden weinig tijd voor de dingen van Christus. Dat was Paulus zijn uitgangspunt voor het celibaat.

“32)-En ik wil, dat gij zonder bekommering zijt. De ongetrouwde bekommert zich met de dingen des Heeren, hoe hij de Heere zal behagen; 33)-Maar die getrouwd is, bekommert zich met de dingen der wereld, hoe hij de vrouw zal behagen” (1Kor.7:32 en 33).

Er is geen vermelding dat Timotheüs getrouwd was, en misschien is het daarom dat hij zo zielsverbonden was met Paulus. Er is geen twijfel dat beide Paulus en Timotheüs voorbeelden waren van mannen die bestuurd werden door de gezindheid (gevoelen) van Christus. In zijn laatste brief draagt Paulus zijn bediening over aan Timotheüs, vooruitlopend op zijn eigen executie (2Tim.2:2).

2. Het voorbeeld van Epafroditus – Fil.2:25-30.

“25)-Maar ik heb nodig geacht tot u te zenden Epafroditus, mijn broeder, en medearbeider en medestrijder, en uw afgezondene, en bedienaar van mijn nooddrufft; 26)-Omdat hij zeer begerig was naar u allen, en zeer beangst was, omdat gij gehoord hadt, dat hij ziek was. 27)-En hij is ook ziek geweest tot nabij de dood; maar God heeft Zich over hem ontfermd; en niet alleen over hem, maar ook over mij, opdat ik niet droefheid op droefheid zou hebben, 28)-Zo heb ik dan hem te spoediger gezonden, opdat gij, hem ziende, weer u zoudt verblijden, en ik te minder zou droevig zijn. 29) -Ontvangt hem dan in de Heere, met alle blijdschap, en houdt zulken in waarde. 30) -Want om het werk van Christus was hij tot nabij de dood gekomen, zijn leven niet achtende, opdat hij het gebrek van uw bediening aan mij vervullen zou”.

We komen nu tot het tweede voorbeeld van wat het betekent om de gezindheid (gevoelen) van Christus te hebben. Want vrijzinnige christenen zien niets anders in Christus dan alleen als voorbeeld hoe we moeten leven, vele behoudende Christenen over-reageren en ontkennen dat Christus in de Schrift tot voorbeeld wordt gesteld (zie 1Petrus 2:21). In eerste instantie is Christus de Behouder en moet als zodanig aanvaard worden voordat Hij ons voorbeeld kan worden (1Kor.11:1). Een “voorbeeld” is een krachtig hulpmiddel om te onderwijzen. We moeten het Woord onderwijzen door prediking, en we moeten het Woord aan de dag leggen door het voorbeeld van ons leven. Het Nieuwe Testament heeft veel te zeggen over voorbeelden. Zie Joh.13:15; 1Tim.4:12; 1Kor.10:6; Fil.3:17; 1Thess.1:7; 1Petrus 5:3; 2Thess.3:9.

Epafroditus werd door de leden van de gemeente te Filippi uitgekozen om hun offergave over te brengen naar Paulus. Het toevertrouwen van deze hoeveelheid geld aan hem laat zien dat de gemeente hoge achting had ten aanzien van zijn eerlijkheid en betrouwbaarheid. Als gevolg van het volbrengen van zijn opdracht werd hij ernstig ziek. Het wordt ons niet verteld hoe hij zo ziek is geworden maar zijn ziekte was een gevolg van zijn dienst aan Christus, en voor Paulus, en voor de gemeente. Zijn ziekte was zo ernstig dat hij tot nabij de dood kwam, maar God heeft Zich over hem ontfermd en ook over Paulus, en heeft hem weer gezond gemaakt.

Gevraagd kan worden: Waarom legde Paulus zijn handen niet op hem om hem ogenblikkelijk te genezen, zoals hij dat deed bij de kreupele te Lystre (Hand.14:8-10)? Het lijkt dat de tekenen van Pinksteren er niet meer waren, zoals Paulus dat eerder had gezegd dat zou gebeuren (1Kor.13:8-11). Wij zouden kunnen zeggen dat de volwassen staat van de bedeling van de Verborgenheid komende was. De overgang, vanuit het Koninkrijks programma, kwam ten einde. Als de gave van gezondmaking nog funktioneerde zou Paulus zijn meest getrouwe dienaar genezen hebben, evenals hij Trofimus niet ziek zou hebben achtergelaten te Miléte (2Tim.4:20). God geneest nog steeds mensen, niet door wonderbaarlijke gaven die aan een prediker geschonken zijn, maar door wat wij noemen “selectieve genezing”. Met “selectieve genezing” bedoelen we genezing die God in zijn soevereiniteit gekozen heeft om te doen, of het nu als antwoord op ons gebed is of niet. Het is een zaak van Gods wil voor elk afzonderlijk leven. Selektieren betekent kiezen, en het kan de keuze van God zijn om door Zijn eigen voornemen de ene persoon ziek te laten en de andere te genezen. Paulus bad God drie keer om hem te genezen van zijn “doorn in het vlees”, maar God koos er voor om hem niet beter te maken, maar gaf hem genade om het te dragen. En Paulus accepteerde de wil van God en roemde in zijn zwakheden. (2Kor.12:7-10).

Vele Christenen zouden opscheppen over hoeveel ze hebben geleden opdat velen medelijden met hen zouden krijgen en hen eren voor het grote werk dat ze hebben verricht. Maar hier zien we iets van het “zichzelf wegcijferen” van Epafroditus. Epafroditus was letterlijk angstig toen hij er achter kwam dat de mensen te Filippi ongerust over hem waren, en dat hij voor hen een oorzaak tot bezorgdheid was geworden. Er waren geen heldendaden bij Epafroditus: alleen de gezindheid (gevoelen) van Christus. Paulus kan zijn medestrijder opnieuw hebben gevraagd om bij hem in Rome te blijven gedurende deze kritieke tijd, maar hij zegt: “Zo heb ik hem dan te spoediger gezonden”. Ons wordt niet verteld waarom Paulus oordeelde dat Epafroditus “te spoediger” heeft weggezonden, maar het kan zijn om deze brief naar Filippi te brengen, omdat Paulus de noodzaak voelde om enige problemen in de gemeente te corrigeren, zoals we dat lezen in de laatste twee hoofdstukken. In elk geval was Paulus meer bezorgd over het welzijn van de gemeente dan het vertrek van deze waardevolle arbeider te vertragen voor zijn eigen voordeel: weer een andere uitdrukking van de gezindheid (gevoelen) van Christus.

3. CHRISTUS ONS DOEL – Hoofdstuk 3 (Sleutelvrs 14).

A. Waarschuwing tegen wetticisme: Fil.3:1-6.

“1)-Voorts, mijn broeders, verblijdt u in de Heere. Dezelfde dingen aan u te schrijven, is mij niet verdrietig, en het is u zeker. 2)-Ziet op de honden, ziet op de kwade arbeiders, ziet op de versnijding. 3)-Want wij zijn de besnijding, wij, die God in de Geest dienen, en in Christus Jezus roemen, en niet in het vlees betrouwen. 4)-Hoewel ik heb, dat ik ook in het vlees betrouwen mocht; indien iemand anders meent te betrouwen in het vlees, ik nog meer; 5)-Besneden ten achtsten dage, uit het geslacht van Israël, van de stam van Benjamin, een Hebreëer uit de Hebreëën, naar de wet een Farizeeër; 6)-Naar de ijver een vervolger der gemeente; naar de rechtvaardigheid, die in de wet is, zijnde onberispelijk”.

Het woord “KJV: tenslotte SV: voorts” klinkt alsof Paulus klaar was om deze brief te beëindigen. Sommigen denken dat hij inderdaad klaar was maar dat hij door de Heilige Geest werd gedrongen om de Filippiërs te waarschuwen voor gevaren die ze moesten vermijden, enigszins gelijk Judas geleid werd in het schrijven van zijn brief. Judas was van plan om te

schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid, maar volgens vers 3 en 4 van zijn brief geeft hij aan dat het nodiger was voor hem om hen te waarschuwen te strijden voor het geloof vanwege fouten in de leer waaraan zij blootgesteld werden. Anderen denken dat het woord “tenslotte / voorts” zoals het hier wordt gebruikt alleen de betekenis heeft van “voorts” als in 2Tim.4:8, of “doorgaan”. Paulus, afgedwaald zijnde van zijn onderwerp, om te spreken over de plannen voor Timotheüs en Epafroditus, keert nu tot zijn onderwerp terug: “Voorts, mijn broeders, verblijdt u in de Heere”. Wat ook de betekenis moge zijn, het is duidelijk dat de gesprekston van Paulus drastisch verandert. Zijn zachtmoedige, onderdanige, en nederige toon verandert in één van verbolgenheid, als hij waarschuwt voor mensen die hij honden en kwade arbeiders noemt.

Waar verwijst Paulus naar als hij spreekt of schrijft over “dezelfde dingen aan u te schrijven”? Mogelijk verwijst hij naar de genoemde zaken in de eerste beide hoofdstukken. Maar het onderwerp van hetgeen volgt is zo verschillend daarvan, dat het er meer op lijkt dat hij spreekt over dingen die hij hen eerder had geschreven. We hebben er geen verslag van dat Paulus reeds eerder een brief heeft geschreven aan Filippi, maar het is zeker mogelijk en zelfs waarschijnlijk dat hij dat wel heeft gedaan. We moeten niet veronderstellen dat ieder woord van Paulus, dat hij ooit schreef na zijn bekering, geïnspireerde Schrift was. We weten dat hij een brief aan de Korinthiërs schreef die niet in de canon van de geïnspireerde Schrift is opgenomen (2Kor.10:10 en 11; 1Kor.5:9). Als we over alles zouden beschikken wat Paulus gedurende zijn leven heeft geschreven zouden dat waarschijnlijk vele boekdelen zijn. Als alles wat Jezus zei en deed was opgeschreven, dan zou de wereld de boeken niet kunnen bevatten (Joh.21:25).

Het is nodig voor ons om dezelfde dingen veelvuldig te horen en te lezen. Paulus zegt dat dezelfde dingen aan hen te schrijven hem niet verdrietig maakt, en “het is u zeker”. Petrus zegt ongeveer hetzelfde (2Petrus 1:12-15). Er zijn Christenen die al de namen van de topsporters kunnen opratelen, maar de namen van de Bijbelboeken van het Nieuwe Testament niet op kunnen noemen, en ook niet weten te vertellen of Mozes vóór of na David leefde. Dat zeg ik niet om topsporters te veroordelen, maar het gebrek om nadruk op het Woord van God te leggen. Immers leven we niet alleen van de lichamelijke dingen, maar bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat (Matth.4:4).

Blijkbaar had Paulus van Epafroditus geleerd dat er te Filippi valse leraren waren doorgedrongen, dus waarschuwt hij tegen hen die hij honden noemt, kwade arbeiders, en de versnijding. Omdat er tussen deze woorden geen voegwoorden zijn gebruikt zijn steeds dezelfde mensen in beeld in elke zinsnede. Honden worden onreine beesten genoemd (vergelijk Matth.7:6; 2Petr.2:22). De Heidenen die Jezus kruisigden worden in Psalm 22: 16 en 20 honden genoemd. Zelfs Jezus verwees naar de Heidenen als honden (Mark.7:27). Besnijdenis (peritome), zoals gepraktiseerd door de Jудаïsten, was ontaard in versnijding: (katatome) in het vlees snijden of slachten.

Besnijdenis was het zegel van het verbond gemaakt met Abraham en zijn nakomelingen, het volk Israël. Het werd reeds bijna tweeduizend jaar gepraktiseerd. Maar toen Israël gevallen was (Rom.11:11 en 12), na hun verwerping van het Koninkrijk, kwam, in Gods plan, de Bedeling der Wet tot een einde, en daarmee ook de praktijk van de besnijdenis. Het snijden van het uitwendige vlees was enkel een ceremonie, en werd verondersteld iets te vertegenwoordigen dat inwendig en geestelijk had plaats gevonden. Paulus zegt:

“Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de

geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God” (Rom.2:29).

Zelfs het Oude Testament leert deze waarheid (Deut.30:6).

Sommige Joodse Christenen gebruiken voor de besnijdenis hetzelfde argument dat vele moderne Christenen gebruiken voor de waterdoop. Jezus was besneden, en omdat Hij ons voorbeeld is, moeten wij zekerlijk ook besneden worden. Eveneens, Jezus werd gedoopt met water, dus moeten ook wij gedoopt worden met water. Als dat een gerechtvaardigd argument is dan moeten Christenen beide doen, zich laten besnijden en met water laten dopen. Maar Paulus laat ons in Kol.2:11 en 12 zien dat we besneden zijn in Christus met een besnijdenis en gedoopt zijn met een doop, zonder handen. De dood van Christus was beide, een besnijdenis, een afsnijden van het vlees, en een doop, een doop in de dood (Luk.12:50), zodat de gelovige volmaakt is in Christus, los van ieder ritueel. Door de besnijdenis nu te praktiseren geeft men zich over aan “in het vlees snijden” of ook wel genoemd: “verminkers van het vlees”.

Daarom kan Paulus zeggen: “Wij, die in Christus zijn, zijn de ware besnijdenis, die aanbidden, niet door rituele ceremonies, maar door de Geest van God, en roemen Christus Jezus, niet door onze eigen religieuze waarnemingen, en hebben geen vertrouwen in het vlees”, want: “wij hebben het vlees gekruisigd met de bewegingen en begeerlijkheden” (Gal.5:24).

Paulus is niet alleen een voorbeeld voor de gelovige als degene die de gezindheid (gevoelen) van Christus ten toon stelt: hij is ook het voorbeeld van iemand die het meest bekwaam was om gerechtigheid te verkrijgen door zijn eigen goede werken. Als er iemand kon roemen in de strikte naleving van religie, dan was dat Paulus. Hij was onderwezen aan de voeten van de grootste rabbijn in Israël. Hij kon roemen dat hij ver gevorderd was in de Joodse religie boven velen van zijn eigen leeftijd, zeer ijverig zijnde voor de tradities van de vaders (Gal.1:14). Hij gaat voort met het noemen van een vijfvoudige basis voor zijn superioriteit.

Ten eerste was hij niet alleen besneden, maar was hij besneden op de achtste dag, volgens de Wet van Mozes. Terwijl de meeste Joden besneden waren op de achtste dag kan het zijn dat sommige van Paulus zijn critici besneden zijn toen ze reeds volwassen waren. Al degenen die we proselieten noemen, waren volwassenen toen ze dit ritueel ondergingen, maar Paulus begon zijn leven in strikte overeenstemming met de Wet.

Ten tweede kon Paulus door zijn stamboom bewijzen dat hij behoorde tot een zuivere stam van Israël, Gods uitverkoren volk. Hij was van de stam van Benjamin, de enige stam die, samen met Juda, getrouw was gebleven aan de tempel als Gods aangewezen plaats om te aanbidden en te offeren. Zijn stam was niet meegegaan met de stammen die in Samaria een valse godsdienst hebben opgezet. Verder was hij een Hebreëer uit de Hebreëën. De naam hebreëer wordt vaak verbonden met taal, die Joden die de Hebreeuwse taal spraken in contrast met de Joden die Grieks spraken, die Hellenisten of Grieksen genoemd werden (Hand.6:1). Paulus was een geleerde van de Hebreeuwse taal en kon het vloeiend spreken (vergelijk Hand.21:40). Hij kon ook Aramees en Grieks spreken. In Filippiërs gebruikt Paulus blijkbaar Hebreuws om te verwijzen naar zijn zuivere Hebreeuwse afkomst. Er was geen Heidens bloed in zijn afstamming.

Ten derde was hij een Farizeeër, de strengste waarnemers van de Wet van Mozes. Hij was rechtzinnig tot op het bot. Hij was niet vrijzinnig in de theologie zoals de Sadduceeën. Er was in zijn theologie geen plaats voor compromissen.

Ten vierde was hij een activist. Hij was geen passieve geloofsgenoot die in een ivoren toren leefde, om te studeren en te speculeren aangaande de waarheid. Hij zette zijn geloof om in actie. Zijn ijver kende geen grenzen. Hij ging uit zichzelf naar de hogepriester om orders te ontvangen om diegenen te arresteren en zelfs te doden, die verklaarden dat Jezus de Zoon van God was en opgestaan was uit de dood. Hij was een buitengewone verdediger van het Joodse geloof van zijn dagen.

En ten vijfde kon hij roemen dat hij onberispelijk was naar de rechtvaardigheid die in de Wet is. Uiterlijk was hij overdreven precies in zijn naleven van ieder ritueel en vereisten van de Mozaïsche Wet. Als er dus iemand was die veronderstelde dat hij recht stond voor God, door de werken van het vlees, of wat wij noemen de menselijke natuur, dan was dat Paulus wel.

B. Verlies en gewin – Fil.3:7-9.

“7)-Maar hetgeen mij gewin was, dat heb ik om Christus’ wil schade geacht. 8)-Ja, gewis, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen. 9)-En in Hem gevonden worde, niet hebbende mijn rechtvaardigheid, die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid, die uit God is door het geloof”.

Nadat Paulus Christus had ontmoet op de weg naar Damaskus kwam hij tot het begrip hoe groot de kloof was die er was tussen zijn eigen rechtvaardigheid en de rechtvaardigheid van God. Terwijl Paulus vertrouwen had in rituelen, afkomst, religie en rechtschapenheid, verwierp hij nu al dit persoonlijk verondersteld gewin in ruil voor Christus. Hij ontdekte hetzelfde als iedereen heeft ontdekt wanneer hij een persoonlijke ontmoeting met God heeft gehad. Toen Jesaja, in de tempel, oog in oog kwam te staan met God, riep hij uit::

“Wee mij, want ik verga! Daar ik een man van onreine lippen ben, en ik woon in het midden van een volk, dat onrein van lippen is” (Jes.6:5).

Hij kwam tot de ontdekking dat al zijn eigen rechtvaardigheid was als een wegwerpelijk kledingstuk (Jes.64:6).

Het is twijfelachtig of er ooit iemand werkelijk bekeerd is zonder te erkennen dat al zijn goede werken hem nimmer konden aanbevelen bij God.

Men wordt verlost van de zonde, en zolang iemand zijn beste inspanningen niet ziet als zonde in Gods ogen, zal hij nimmer de noodzaak van verlossing zien. De reden waarom de goede werken van een ongelovige zondig in Gods ogen zijn is dat de ongelovige mens zelf in vijandschap met God is. De armen voorzien van voedsel mag beschouwd worden als een goed werk, maar wanneer een mens de goede werken verwerpt die Christus voor hem heeft gedaan, en zijn eigen werk verdienstelijker vindt dan dat van Christus, dan wordt zijn werk door God verworpen.

Paulus hield niet alleen de vijf dingen waarin hij roemde als een verlies van Christus: hij rekende alle dingen tot schade voor de uitnemendheid van de kennis van Christus Jezus zijn Heer. Hij gaf alle wereldse en aardse geriefelijkheid en plezier op, en ook gaf hij menselijke

relaties op die hem veel voordeel hadden kunnen opleveren. Hij had recht op een vrouw en een familie en een huis, hetzelfde als de andere apostelen hadden (1Kor.9:5), maar zulke relaties zouden zijn tijd en aandacht in beslag nemen en zouden hem weerhouden om al zijn energie te gebruiken voor het verspreiden van het evangelie (1Kor.7:32 en 33). Hij had financiële ondersteuning kunnen eisen van de gemeenten, maar in plaats daarvan voorzag hij voor zichzelf door het maken van tenten, zodat zijn motieven om Christus te dienen niet verkeert uitgelegd konden worden (1Kor.9:6-23). Paulus kon naar waarheid zingen: “alles op het offeraltaar gelegd”.

We moeten niet de indruk krijgen dat Paulus de rechtvaardigheid van God verkreeg door zijn opoffering en het opgeven van alle dingen. Dat zou dan teruggaan naar het roemen in zijn eigen werk. Hij gaf elke verdienste op voor zijn eigen rechtvaardiging gebaseerd op het principe van de Wet, en ontving als een vrije gift de rechtvaardigheid van God welke enkel en alleen gebaseerd was op het beginsel van geloof in Christus. Het was Paulus zijn grote waardering voor Christus zijn werk voor de verlossing dat in hem zijn grote liefde voor Christus voortbracht en daarom gaf hij alles op om Christus.

Zoveel te meer we ons realiseren hoeveel ons vergeven is, zoveel te meer zullen we Christus liefhebben.

Jezus zei van de vrouw in Lukas 7:47:

“Haar zonden zijn haar vergeven, die vele waren; want zij heeft veel liefgehad; maar die weinig vergeven wordt, die heeft weinig lief”.

C. Richten op het doel – Fil.3:10-14.

“10)-Opdat ik Hem kenne, en de kracht van Zijn opstanding, en de gemeenschap van Zijn lijden, Zijn dood gelijkvormig wordende; 11)-Of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden. 12)-Niet dat ik het reeds gekregen heb, of reeds volmaakt ben; maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, waartoe ik door Christus Jezus ook gegrepen ben. 13)-Broeders, ik acht niet, dat ikzelf het gegrepen heb. 14)-Maar één ding doe ik, vergetende, hetgeen achter is, en strekkende mij tot hetgeen voor is, jaag ik naar het doelwit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus”.

Er zijn verschillende manieren om Christus te kennen. Paulus kende Christus als zijn Redder. Hij kende Hem als de Zoon van God. Hij kende Hem als zijn Heer. Dat is feitelijke kennis. Maar er was nog een andere manier in het kennen van Christus, en Paulus spreekt het verlangen uit om Hem te kennen op een intieme manier en door Hem te ervaren. Iemand kent Christus als zijn Redder of hij kent Hem niet. Maar die kennis kan door ervaring oppervlakkig zijn, maar kan ook dieper worden, en Paulus voelde aan dat hij nog ruimte had om te groeien.

Deze kennis kwam voort uit het ervaren van de kracht van Zijn opstanding en de gemeenschap, of delen, in Zijn lijden. De grootste demonstratie van de kracht van God was niet in het scheppen van het universum, maar in de opstanding van Jezus Christus uit de dood (vergelijk Ef.1:19 en 20), waar Paulus bidt dat we mogen verstaan wat het is om de kracht te ervaren van het opstandingsleven in het hier en nu.

Paulus wilde Christus ook beter leren kennen door de gemeenschap aan Zijn lijden. Deze kennis houdt ongetwijfeld in het begrip, en een zich invoelen, in wat Christus werkelijk leed onder de toorn van zowel de mensen als God ten einde ons te verlossen van onze zonden, maar het brengt ook met zich mee een ondervinding van het persoonlijk lijden van iemand die

trouw is in het verkondigen van de boodschap van het kruis. Het is wat wij vermogen te zeggen: “Zijn kruis dragen”. Paulus verklaart:

“Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de gemeente” (Kol.1:24).

Het lijden van de Gemeente, de leden van Zijn Lichaam, is het lijden van Christus. Paulus wilde in zijn eigen lichaam het ontbrekende lijden vervullen. Hij wilde gelijkvormig aan Zijn dood worden. Hij zegt dat hij deze ondervinding wil hebben: “of ik enigszins moge komen tot de wederopstanding der doden”. Wat bedoelt hij daarmee?

Op het eerste gezicht klinkt dit alsof hij de opstanding uit de doden beweerde door het verkrijgen van een zekere mate van geestelijkheid. We weten natuurlijk, door het onderwijs van Paulus op een andere plaats, dat dit niet is wat hij bedoeld. Iedereen, gered of niet gered, zal de opstanding ervaren. De Heer sprak van de opstanding van de rechtvaardigen en de opstanding van de onrechtvaardigen (Joh.5:29). We kunnen net zo min ontkomen aan de opstanding als dat we kunnen ontkomen aan de dood. Paulus gebruikt hier een zeer unieke uitdrukking die de vertalers weergegeven hebben met “de wederopstanding der doden”. Het Grieks leest “de opstanding uit, de ene tussenuit de andere doden”. Deze uitdrukking komt nergens anders voor in het Nieuwe Testament. De opstanding “uit de dood” komt veelvuldig voor en spreekt van een opstanding van een speciale groep doden, degenen die in hun graven achterblijven. Er zal een opstanding zijn in verbinding met de opname waarin de leden van het Lichaam van Christus opgewekt zullen worden (1Thess.4:13-18). En er zal een opstanding zijn van de Oud Testamentische gelovigen aan het einde van de grote verdrukking periode, en tenslotte de opstanding van de ongelovigen aan het einde van het duizendjarig vrederijk (Op.20:4-6). Maar wat wordt bedoeld met “een opstanding van tussenuit de doden?”. Het was blijkbaar iets wat Paulus kon bereiken. Verschillende suggesties zijn gedaan. Sommigen denken Paulus hier verwijst naar de opname en dat hij de hoop uitdrukt dat hij die gebeurtenis zal bereiken, dat hij zal blijven leven tot de opname en de dood niet hoeft te ervaren. Ongetwijfeld zullen alle gelovigen graag blijven leven tot die dag, maar het is moeilijk om te zien, vanwege Paulus zijn toegewijding aan Christus, dat hem dat kon helpen om tot die dag te blijven leven. Een andere schrijver denkt dat de onzekerheid, uitgedrukt in het “enigszins moge” niet de onzekerheid is over het doel, hetgeen de opstanding is, maar onzekerheid over de weg, dat is, de weg waarlangs we het doel zullen bereiken. Weer anderen, omdat Paulus de ambitie uitdrukt om te jagen naar het doel voor de prijs, denken dat hij spreekt van “de Exanastasis” als een groep die wordt uitgekozen uit de degenen die opgestaan zijn, en die een speciale plaats van eer of beloning hebben bereikt. Het is soms gemakkelijker te zeggen wat een tekst niet betekent dan om te verklaren wat het wel betekent. Het betekent zeker niet dat Paulus enige twijfel of onzekerheid had over het opgewekt worden ten tijde van de opname.

Ook drukt Paulus geen twijfel uit over zijn eigen redding wanneer hij zegt dat hij het nog niet gekregen heeft of reeds volmaakt is. Ofschoon hij wellicht de meest Christelijke man was van zijn dagen, hij was nog steeds een mens, onderworpen aan zwakheden en de zwakte van de menselijke natuur. Er was nog steeds ruimte om te groeien en rijpen in zijn leven; en als dat waar is, hoeveel te meer moet dat dan het geval zijn in ons leven.

Het woord “volmaakt”, in de Bijbel, is vaak een onbegrepen woord. In het Nederlands betekent het: “zonder enig gebrek, perfect, volkomen” waarin geen verbetering mogelijk is. Er zijn diverse Griekse woorden vertaald met “volmaakt” in het Nieuwe Testament. De meest gebruikte is een bepaalde vorm van het woord “telos”, wat betekent “einde”. Het woord

“telos” wordt in Hebr.5:14 vertaald met “volmaakt”, en “mannen” in contrast met kinderen in 1Kor.14:20. Het heeft het idee van volmaaktheid of voldoen aan het ideaal waarvoor een ding is ontworpen.

Wanneer Paulus zegt dat hij nog niet volmaakt is denkt hij aan de volmaaktheid die komen zal bij de opstanding. Maar in vers 15 gebruikt hij het woord met verwijzing naar geestelijke volwassenheid in de tijd van toen. Hij had de volmaaktheid van vers 12 nog niet bereikt maar hij, en anderen van de gemeente te Filippi hadden de volmaaktheid van vers 15 bereikt: “Zovelen als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen”.

Paulus was nimmer tevreden met zijn vooruitgang in het Christelijk leven. Hij wist dat er hogere hoogten waren te bereiken, en als een bergbeklimmer bleef hij voortgaan. Hij wilde vat krijgen op datgene waarmee Christus vat op hem had gekregen. Christus heeft een doel, of reden, om vat te krijgen op zondaren en ze dan door Zijn genade te redden. Dat doel is niet alleen om ze in de hemel te krijgen, maar om ze tot specifieke dienstbaarheid aan te zetten in het evangelie. Het zou ons verlangen moeten zijn om dat doel te volbrengen.

Alhoewel Paulus aanvoelde dat hij nog niet op alles vat had gekregen, was er één ding dat hij deed: vergetende hetgeen achter is en strekkende mij tot hetgeen voor is, jagende naar het doelwit, tot de prijs der roeping Gods, die van boven is in Christus Jezus. Paulus zijn woordenschat in dit gedeelte is verwant aan de atletiek. Eerder, toen hij sprak over het “volmaakt worden” dacht hij aan een hardloper die werd “gekroond als overwinnaar”. Toen hij zich richtte, in vers 15, tot degenen die volmaakt waren bedoelde hij diegenen die geschikt waren om de race te lopen. Nu zien we hem als een hardloper, niet achterom ziende, maar zich inspannende om vooruit te komen met zijn oog gericht op het doel voor de prijs. Als jongeman herinner ik mijn broer, die ik verafgode, als hij meedeed aan fietsraces voor het kampioenschap. Mijn broer nam de leiding met de heersende kampioen. Hij hield de leiding tot nagenoeg het einde, toen keek hij om, om te zien hoever hij voor lag. Een meer ervaren renner zou nog harder gaan maar mijn broer verloor wat stuwkracht door achterom te kijken, en mijn hoop sloeg de bodem in toen de kampioen de eindstreep passeerde op slechts enkele centimeters voor mijn broer. Paulus had ongetwijfeld dikwijls hetzelfde zien gebeuren bij hardloopwedstrijden tijdens de Griekse spelen.

Wat waren de dingen aangaande: “hetgeen achter is”? Hij bedoelt blijkbaar niet dat hij nooit dingen in herinnering brengt aangaande zijn opgedane ervaringen, want hij brengt daar veel mee in verband met zulke passages als 2Kor.11:23-30; Gal.2:1; en zelfs hier in Filippiërs 4:15 en 16. Hij schrijft ons zelfs om ons te herinneren wat wij waren in vroegere tijden (Ef.2:11 en 12). Er zijn vele dingen in de Bijbel bepaald die we ons zouden moeten herinneren. Paulus bedoeld blijkbaar dat hij niet stil stond bij voorbije ervaringen en zegeningen, alsof hij het ultieme reeds had bereikt, maar in plaats daarvan concentreerde hij zich op hogere dingen die voor hem lagen.

Het is interessant om op te merken dat Paulus in vers 6 hetzelfde woord, vertaald met “vervolger”, gebruikt als hij dat doet in vers 12 en 14, waar het vertaald is door “jagen”. Het woord betekent “nastreven”. Paulus streeft nu de Christelijke wedloop na met dezelfde kracht en vastberadenheid waarmee hij de eerste gelovigen in Jezus vervolgde om ze gevangen te zetten of zelfs te laten doden.

D. Wandelen volgens dezelfde regels – Fil.3:15 en 16.

“15)-Zovelen dan als wij volmaakt zijn, laat ons dit gevoelen; en indien gij iets

anderszins gevoelt, ook dat zal God u openbaren. 16)-Doch, daar wij toe gekomen zijn, laat ons daarin naar dezelfde regel wandelen, laat ons hetzelfde gevoelen”.

Nog eens worden we teruggebracht naar het onderwerp van de gezindheid (het gevoelen). “Laat ons dit gevoelen” betekent het hebben van het gevoelen van Christus, zoals die in Paulus was. Volwassen gelovigen zouden hetzelfde gevoelen moeten hebben als Paulus, maar als er sommigen waren met een andere mening dan was Paulus er zeker van dat God hun dat zou openbaren. Hij geeft ze te verstaan dat, als ze anders gevoelen, God hun denken zal corrigeren, opdat ze van gelijk gevoelen worden.

In vers 16 wordt het “laat ons daarin naar dezelfde regel wandelen” wordt in de allerbeste Griekse teksten weggelaten.

E. Het volgen van Paulus – Fil.3:17-19.

“17)-Weest mede mijn navolgers, broeders, en merkt op hen, die also wandelen, gelijk jij ons tot een voorbeeld hebt. 18)-Want velen wandelen anders; en nu ook wenende zeg, dat zij vijanden van het kruis van Christus zijn; 19)-Welker einde is het verderf, welker God is de buik, en welker heerlijkheid is in hun schande, die aardse dingen bedenken”.

Christus bewerkte Paulus zodanig dat hij een voorbeeld tot navolging werd voor alle gelovigen in de huidige bedeling. Paulus zei tegen de Korinthiërs:

“Weest mijn navolgers, gelijk ook ik van Christus” (1Kor.11:1).

We worden geen Paulitischen door Paulus te volgen zoals sommige criticie ons beschuldigen. We volgen Christus zoals Hij Zichzelf in Paulus openbaarde. Op zijn minst verteld Paulus ons vijf keer om hem te volgen. Paulus verteld Timotheüs:

“Maar daarom is mij barmhartigheid geschied, opdat Jezus Christus in mij, die de voornaamste ben, al Zijn lankmoedigheid zou betonen, tot een voorbeeld van hen, die in Hem geloven zullen ten eeuwige leven” (1Tim.1:16).

Het woord “voorbeeld” is in het Grieks “tupos” of type. Paulus is een voorbeeld Christen, de mal waarin iedere Christen zou moeten passen.

Aan het begin van dit hoofdstuk waarschuwde Paulus voor de honden, kwade arbeiders en op de versnijding. Nu geeft hij weer een waarschuwing. Paulus noemt ze niet met name die hij vijanden van het kruis van Christus noemt. Sommigen speculeren dat hij sprak van de Judaïsten, terwijl anderen denken dat hij verwees naar een groep antinomiamen die zich gevormd zou hebben in Filippi. Het blijkt zeer duidelijk, als we in de eeuwige zekerheid van de gelovige geloven, dat deze mensen, alhoewel belijdende Christenen, nimmer herboren waren. Ze zijn niet alleen vijanden van het kruis, hun einde is het verderf. Het is voor waarlijk geredde personen mogelijk om vermengd te worden met wetticisme en antinomianisme, en daarom moeten ze gewaarschuwd worden dat deze systemen in principe anti-Christelijk zijn, en dat degenen die deze leringen bevorderen nimmer het volbrachte werk van Christus aan het kruis hebben begrepen.

Zelfs in zijn veroordeling van valse leraren is Paulus een voorbeeld voor ons.

Maar al te vaak nemen Christenen een haatdragende, strijdlustige, en militante houding aan richting valse leraren, maar Paulus weent over deze mensen.

Hoe tragisch dat mensen de genade van God versmaden of de genade van God veranderen in wellust, of worden vijanden van Degene die Zijn leven voor hen gaf!

Tranen zijn geschikter om zulke mensen te winnen voor de waarheid dan bittere beschuldigingen.

Drie beschrijvende zinnen markeren deze vijanden van het kruis wier einde het verderf is. De eerste is: "welker God is de buik". De buik wordt hier gebruikt, niet alleen in de zin van eetlust voor fysiek voedsel, lekkerbekken, maar ook voor alle soorten van bevrediging. Het betekent toewijding aan genotzucht. Hun begeerten en emoties hebben ze niet meer onder controle, dat zijn goden geworden die ze vereren. Dit is de filosofie of religie van degenen die de opstanding, en de verlenging van het leven na de dood, ontkennen. Ze zeggen:

"Laat ons eten en drinken, want morgen sterven wij" (1Kor.15:32).

Het is eveneens de filosofie van de Gnostici die leerden dat materie slecht is, en daarom kan het lichaam nooit heilig zijn. Dit is eveneens de grondgedachte van de antinomianisme, die genade veranderen in losbandigheid, en zeggen:

"Laat ons het kwade doen, opdat het goede daaruit kome" (Rom.3:8). Of:

"Laat ons in de zonde blijven, opdat de genade te meerder worde" (Rom.6:1).

De tweede beschrijvende zin is: "welker heerlijkheid is in hun schande". Ze doen niet alleen kwaad maar verheerlijken datgene waarvoor ze zich eigenlijk zouden moeten schamen. Paulus beschrijft de afval van de mensheid in Rom.1:21-32, en eindigt met deze woorden:

"32)-Die, daar zij het recht Gods weten, (namelijk, dat zij, die zulke dingen doen, de dood waardig zijn) niet alleen ze doen, maar ook mede een welgevallen hebben in hen, die ze doen".

Paulus zegt:

"Want hetgeen heimelijk door hen geschiedt, is schandelijk ook te zeggen" (Ef.5:12).

En in zulke schandelijke dingen verheugen ze zich en beroemen zich er op. Wat een verschil met Paulus. Hij beroemde zich enkel in het kruis van Christus, waardoor hij ook was gekruisigd voor al deze zondige activiteiten en genoegens van de wereld.

Het derde kenmerk van deze vijanden van het kruis is: "die aardse dingen bedenken". Ze zijn blind voor alles wat achter de horizon ligt. Ze worden geheel in beslag genomen door materieële en lichamelijke zaken. Ze denken alleen aan rijkdom en bekendheid, of genieten voor een bepaalde tijd van de zonde. Hun denken is als beton op aardse dingen gericht. Hoe verschillend hiervan is het Christelijke gedachtegoed:

"1)-Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. 2)-Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn" (Kol.3:1 en 2).

Samenvattend, degenen die vijanden van het kruis zijn, zijn toegewijd aan genotzucht, morele standaarden werpen ze omver en maken ze ongedaan, en de wortel van hun probleem is dat ze alleen aardse dingen bedenken. We hebben reeds op de belangrijkheid gewezen van hetgeen Paulus verbindt met de gezindheid (gevoelen) in de Filippiërs, en het grote contrast van de gezindheid (gevoelen) van Christus tegenover dat van de wereld. In feite benadrukt Paulus de belangrijkheid van de gezindheid (gevoelen) in al zijn brieven. Wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed (Rom.12:2). We moeten vernieuwd worden in de geest van ons gemoed (Ef.4:23). Het zou goed zijn om een woord-studie te doen aangaande dit zeer belangrijke woord (gezindheid / gevoelens).

F. Hemels Burgerschap – Fil.3:20 en 21.

“20)-Maar onze wandel is in de hemelen, waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus; 21)-Die ons vernederd lichaam veranderen zal, opdat het gelijkvormig worde aan Zijn heerlijk lichaam, naar de werking, waardoor Hij ook alle dingen Zichzelf kan onderwerpen”.

De Filippiërs waren Romeinse burgers, alhoewel ze daar ver vandaan woonden. Gelijkerwijs wij burgers van de hemel zijn, terwijl wij daar ver vandaan wonen. Paulus heeft ons zojuist verteld over het einde van degenen die vijanden van het kruis zijn. In contrast daarmee verteld hij over ons einde. Wij verwachten reikhalzend (ap-ek-dekomai) de Verlosser die vanuit de hemel zal komen. Eén reden dat we reikhalzend uitzien is dat we werkelijk de Heere Jezus Christus, voor de eerste keer, zullen zien in al Zijn heerlijkheid. We hebben allemaal de verwachting ervaren als we in de wachtkamer van het vliegveld zaten te wachten op een geliefde: hoeveel te meer verlangend zullen we wachtend uitzien voor onze Heere Jezus Christus. Wij geloven in de mogelijkheid van Zijn spoedige komst voor ons. Wij geloven niet dat wij eerst de geprofeteerde grote verdrukking en de verschijning van de anti-christ moeten afwachten. Het woord dat Paulus gebruikt voor “verwachten” heeft in zich het begrip van “kortstondige verwachting”, niet iets dat ver weg ligt.

Een andere reden voor het reikhalzend uitzien naar Zijn komst is dat ons huidig zwak, ziekelijk, sterfelijk lichaam ogenblikkelijk veranderd zal worden in onsterfelijkheid zonder dat we de dood zullen ervaren (1Kor.15:51 en 52). God heeft ons niet veel verteld over de opstanding of over ons verheerlijkt lichaam, maar we weten dat het gelijk zal zijn aan het verheerlijkt lichaam van de Heere Jezus Christus (Fil.3:21). Dit feit te weten is vermoedelijk beter dan een omschrijving er van. Wat het ook zal zijn, er is niets beters. Het zal geschikt zijn om in een geheel nieuwe en verschillende omgeving te leven.

En er is natuurlijk nog een andere reden. We worden herenigd met onze geliefden die in Christus zijn gestorven. Hoe geweldig zal het zijn om Paulus te ontmoeten, en Timotheüs en anderen waarover we zoveel in de Schriften hebben gelezen.

Deze verandering, van vernedering naar heerlijkheid, wordt volbracht door de kracht die Hem ter beschikking staat om al deze dingen onder Zijn heerschappij te brengen. Degenen die in Christus gestorven zijn zullen eerst lichamelijk worden opgewekt, en dan zullen degenen die op dat moment in leven zijn in eenzelfde verheerlijkt lichaam veranderd worden. Verlossing is inclusief de gehele mens, geest, ziel en lichaam (1Thess.5:23). De verlossing van onze ziel hebben we alreeds, we wachten nog op de verlossing van ons lichaam (Rom.8:23; Ef.1:14; 4:30).

Totdat de Heer komt (1Thess.4:13-18) zal het sterftecijfer zijn: één voor één. Sommigen van de charismatische mensen, die prediken dat het Gods wil voor alle Christenen is dat ze kerngezond zijn, en dat er lichamelijke genezing is in de verzoening voor de huidige bedeling, moeten, als ze consequent willen zijn, leren dat niets anders dan een noodlottig ongeval de dood kan veroorzaken van een waarachtig kind van God. Terwijl een toenemend aantal mensen sterven door ongelukken, bezwijkt het merendeel aan de één of andere ziekte. We moeten niet gaan zitten wachten op de dood, maar op de gezegende hoop, de wederkomst van Christus, wanneer Hij ons zal veranderen en ons opneemt in Zijn heerlijkheid om voor altijd met de Heer te zijn.

4. CHRISTUS ONZE STERKTE – Hoofdstuk 4 (sleutelvers: 13).

A. Vast staan in de Heer – Fil.4:1-3.

“1)-Zo dan, mijn geliefde en zeer gewenste broeders, mijn blijdschap en kroon, staat also in de Heere, geliefden! 2)-Ik vermaan Euodia, en ik vermaan Syntyche, dat zij eensgezind zijn in de Heere. 3)-En ik bid ook u, gij mijn oprechte metgezel, wees deze vrouwen behulpzaam, die met mij gestreden hebben in het Evangelie, ook met Clemens, en mijn andere medewerkers, wier namen zijn in het boek des levens”.

Paulus schrijft de Filippiërs in de tederste en meest liefdevolle uitdrukkingen. Hij herhaald twee keer het woord “geliefden” in dit eerste vers, en voegt daarbij de vertederende uitdrukking “zeer gewenste broeders” en nog “mijn blijdschap en kroon”. Hij denkt nog steeds aan de terugkomst van de Heer want hij schrijft aan de Thessalonicenzen:

“Want welke is onze hoop, of blijdschap, of kroon des roems? Zijt gij die ook niet voor onze Heere Jezus Christus in Zijn toekomst?” (1Thess.2:19).

De grootste beloning en vreugde voor Paulus zou zijn dat al zijn bekeerlingen rijkelijk beloond zouden worden bij de terugkomst van de Heer. De vreugde van iedere leraar is dat zijn leerlingen uitmunten bij het eindexamen. Hoe ontmoedigend is het voor een muziekleraar als de leerlingen de verkeerde noten aanslaan, of andere fouten maken tijdens de voordracht. Wat een verdriet voor pastors als ze leden van hun kudde zien afdwalen.

Er was een ogenschijnlijk gevaar in Filippi. Paulus had ze gewaarschuwd voor hen die vijanden van het kruis waren, en nu verteld hij dat ze vast moeten staan in de Heere. Deze vermaning herinnert aan zijn slotwoorden aan de Efeziërs: “opdat gij stand kunt houden tegen de listige omleidingen van de duivel”.

Maar er waren niet alleen de gevaren van de vijanden van buiten, er waren binnen ook problemen. Er waren twee vrouwen die tot grote hulp voor Paulus waren geweest in de bediening van het evangelie, maar ze hadden om de één of andere reden ruzie met elkaar, en dat verstoortte de eenheid des Geestes binnen de gemeente. Menigmaal zijn het degenen die een belangrijke rol hebben in de geestelijke bediening die de veroorzakers zijn van verdeeldheid. Het lijkt niet dat het een probleem aangaande de leer was, maar mogelijk over verschil in persoonlijkheid. De één kan onverzettelijk zijn, er altijd op aandringende dat de dingen gebeuren zoals hij/zij dat wil. Iemand kan menen dat hij of zij de meeste ervaring heeft en daarom altijd de leiding van een projekt moet hebben. Zo zijn er honderd en één van zulke kleine vliegen die in de zalf terecht komen en het bederven: dingen die op zichzelf niet zondig

zijn, maar in elk geval wiggen, die de broederen kunnen scheiden. Paulus verteld Euodia en Syntyche dat ze hun geschillen bij moeten leggen en eensgezind zijn in de Heer. Het is jammer dat deze twee lieve dames hun namen nu zijn vastgelegd en voor publiek toegankelijk, ja, want miljoenen mensen zullen in de preken te horen krijgen over hun tekortkomingen, maar ze hadden ook goede eigenschappen, en deze zijn de enigen die Paulus bij name noemt hoe ze met hem arbeiden in de gemeente te Filippi.

Paulus spreekt “mijn oprechte metgezel” toe in vers 3 ofschoon hij hem niet bij name noemt. Mogelijk verwijst hij naar Epafroditus (vergelijk Fil.2:25), die deze brief naar Filippi moest brengen. Sommigen denken dat “metgezel” een eigenaam is, “Synzygus”, die trouw was aan zijn naam. Hij moet deze vrouwen helpen hun geschillen bij te leggen zodat ze weer goede omgang met elkaar zouden hebben, ook moest hij Clemens en de andere medewerkers dienen: “wier namen zijn in het boek des levens”. Dit is, in de brieven van Paulus, de enige keer dat het boek des levens wordt genoemd. Verder wordt het alleen in het boek “Openbaring” genoemd: Op.13:8; 17:8; 20:12 en 15; 21:27.

Note van de vertaler: ook in Psalm 69:29 wordt het boek des levens genoemd.

Christus sprak over degenen wier namen opgetekend waren in de hemel (Lukas 10:20). Het is moeilijk na te gaan waarom Paulus hier naar het boek des levens verwijst of het moet zijn om zijn lezers te verzekeren dat deze twee vrouwen, die gekorrigeerd moesten worden, samen met de anderen, ware gelovigen waren.

B. Recept voor Vrede – Fil.4:4-7.

“4)-Verblijdt u in de Heere te allen tijd; weer zeg ik: Verblijdt u. 5)-Uw bescheidenheid zij alle mensen bekend. De Heere is nabij. 6)-Weest in geen ding bezorgd; maar laat uw begeerten in alles, door bidden en smeken, met dankzegging bekend worden bij God; 7)- En de vrede Gods, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw zinnen bewaren in Christus Jezus”.

Als er disharmonie en onenigheid is dan is het moeilijk, zo niet onmogelijk, om zich te verblijden. Als alle leden van een gemeente de gezindheid (gevoelen) van Christus openbaarden, dan zou men zich zonder ophouden kunnen verblijden. Dat is de reden waarom Paulus Euodia en Syntyche instrueerde om dezelfde gezindheid (gevoelen) als de Heer te hebben, aldus wordt opnieuw naar voren gebracht wat naar onze mening het werkelijke onderwerp is van deze brief. “Verblijden” is een op de voorgrond tredend woord in deze brief, maar zich werkelijk verblijden is niet mogelijk als de gezindheid (gevoelen) van Christus niet aanwezig is. Paulus is zeer nadrukkelijk: “weer zeg ik: Verblijdt u”. Christenen kunnen zich verblijden als er pressie en tegenstand is van buitenaf. In feite zegt Petrus; houdt het voor vreugde als we lijden om Christus wil (1Petrus 4:13 en 16). Maar waar er interne conflicten zijn daar verdampst de blijdschap.

Naast het zich konstant verblijden moet er een zeker vertoon van matigheid zijn, of verdraagzaamheid. Deze houding moet niet alleen getoond worden aan Christenen, maar aan alle mensen. Christenen zouden oprechte en zachtmoedige mensen moeten zijn, verdraagzaam naar anderen: niet aanmatigend. Dat is het openbaren van de gezindheid (gevoelen) van Christus. Waarom laat Paulus op deze vermaning volgen: “de Heere is nabij”? Bedoelt Paulus met deze uitdrukking dat de Heer ons in geestelijke zin nabij is, of bedoelt hij dat de komst van de Heer nabij is? Het lijkt er op dat hij het laatste in gedachten heeft, maar welke er ook wordt bedoeld, het effect zal hetzelfde zijn. Er is een zekere motivatie, wanneer we weten dat de baas in de buurt is of dat hij elk moment kan komen, om bezig te zijn, ons werk te doen

zoals het hoort. Onze Heer vertelde een aantal gelijkenissen die dit feit illustreren (vergelijk Lukas 12:43-47). Als de goddeloze dienstknecht er aan gedacht had dat zijn meester ieder moment kon komen zou hij meer verdraagzaamheid hebben getoond aan zijn mededienstknechten. *Het konstant verwachten van de spoedige komst van de Heer heeft een zuiverende hoop.*

**“En een ieder, die deze hoop op Hem heeft, die reinigt zichzelf, gelijk Hij rein is”
(1Joh.3:3).**

Het feit dat de Heer nabij is houdt ook verband met de gebedsbelofte die volgt. Als de Heer nabij is dan is er geen reden voor angst en bezorgdheid.

Note: De KJV heeft aan het begin van vers 6: “Be careful for nothing”, de schrijver van dit boek zegt dat “careful (zorgvuldig)” niet juist is en dat “bezorgd” een betere vertaling is zoals de Statenvertaling dat aangeeft

Er zijn vele dingen waarin we zeer zorgvuldig moeten zijn. In feite preekt Paulus de Filippiërs voor hun zorg voor hem (Fil.4:10), en hij dringt er op aan dat degenen die in God geloven zorgvuldig moeten zijn om goede werken voor te staan (Titus 3:8). Maar in deze beide plaatsen gebruikt Paulus geheel verschillende Griekse woorden, die verband houden met het sleutelwoord van de brief, “de gezindheid (het gevoelen)”. In werkelijkheid zegt hij tegen de Filippiërs: “jullie dachten aan mij”, en in Titus zegt hij: “ze moeten bedachtzaam of opmerkzaam zijn om goede werken voor te staan”.

Het woord in Fil.4:6 betekent “getrokken worden in verschillende richtingen, afleiden, verterende angst. Wanneer een geliefde ernstig ziek is geven we hem alle mogelijke zorg. We zijn ernstig bezorgd voor hun welzijn, maar die bezorgdheid moet niet omslaan in angst. Als we het recept van Paulus volgen door dit een zaak van gebed en smeking te maken, dan zal het resultaat vrede van God zijn die dan als het ware een garnizoen om ons hart en onze gedachten legt, ons beschermende voor bezorgdheid en angst, gevende ons de vrede van God die alle verstand te boven gaat. God beantwoordt niet alles wat wij in het gebed vragen, daar kunnen we vaak maar blij om zijn ook, Hij schenkt altijd uitmuntende vrede in ons hart als we bidden zoals hier aangegeven. Zelfs in het gebed ligt de nadruk op gezindheid (gevoelen).

Er worden tal van woorden in de Schrift gebruikt voor gebed. In deze passage gebruikt Paulus er drie: “bidden” (proseuche), “smeken” (deesis), en “bekend worden (verzoek)” (aitema). De woorden “erotao” (vragen) en “deomai” (verlangen) worden ook, in het Nieuwe Testament, gebruikt voor “bidden”. “Proseuche” (bidden) komt het meeste voor.

C. Dingen waaraan gedacht moet worden – Fil.4:8 en 9.

“8)-Voorts, broeders, al wat waarachtig is, al wat eerbaar is, al wat rechtvaardig is, al wat rein is, al wat liefelijk is, al wat wel luidt, zo er enige deugd is, en zo er enige lof is, bedenkt dat; 9)-Hetgeen gij ook geleerd, en ontvangen, en gehoord, en in mij gezien hebt, doet dat; en de God des vredes zal met u zijn”.

Hier is een verdere uiteenzetting van de gezindheid (gevoelen) van Christus. Als we de gezindheid (gevoelen) van Christus hebben zullen deze dingen ons denken kenmerken. We kunnen maar weinig uitleg toevoegen aan de betekenis van deze zes categorieën van deugd, door Paulus genoemd. We weten allemaal wat “waar”, “eerbaar”, “rechtvaardig”, “rein”, “liefelijk”, “welluidend”, betekent. Ons gedachtenleven is niet beperkt tot deze zes dingen.

We moeten denken aan ons dagelijks werk. De monteur of ingenieur moet zich concentreren op zijn werk. De zakenman moet zijn inventaris bijhouden en zeker stellen dat zijn arbeiders produceren. De huisvrouw moet denken aan de behoeften van haar gezin en het bereiden van de maaltijden. Maar in al deze verschillende activiteiten moeten we trouw en rechtvaardig zijn. We moeten rein zijn in onze motieven en akties. We moeten de mooiere dingen van het leven bevorderen, en de lelijke dingen vermijden. We moeten streven naar uitmuntendheid en prijzenswaardigheid en niet tevreden zijn met middelmaat. Alles moet worden gedaan als voor de Heer. Zelfs de slaaf werd verteld dat hij zijn meester naar het vlees moest gehoorzamen in oprechtheid des harten, alsof hij het voor de Heere Jezus Christus persoonlijk deed (Kol.3:22 en 23). Wat een omwenteling in de samenleving, in management, in arbeid en in de industrie, als we allen Christenen waren, en allen de gezindheid (gevoelen) van Christus hadden die hun houding en activiteiten dicteerde.

Verder stelt Paulus in vers 9 zichzelf voor als een voorbeeld om na te volgen. Oppervlakkig gezien lijkt dit egoïstisch, maar we moeten ons wel herinneren dat God degene was die Paulus heeft gekozen en afgezonderd vanaf zijn moeders schoot (Gal.1:15), om Zijn Zoon in hem te openbaren om hem tot een voorbeeld te maken hoe een ware gelovige zou moeten zijn. De Filippiërs hadden, door de prediking en het onderwijs door Paulus veel geleerd; ze hadden verklaard deze leringen te hebben ontvangen en geaccepteerd als zijnde van henzelf; ze hadden deze dingen gehoord, niet uit de tweede hand, maar direkt van Paulus; en ze hadden deze dingen gezien in het leven van Paulus zelf. In het leven van Paulus hadden ze een volkomen demonstratie gezien van de gezindheid (gevoelen) van Christus. Ze wisten dus dat zo'n leven mogelijk was. Zij, en ook wij, worden aangespoord om ook zo te leven, met de belofte dat de God des vredes met ons zal zijn. God heeft beloofd dat Hij ons nooit zal verlaten of in de steek zal laten, maar dat betekent niet noodzakelijkerwijs dat Hij met ons is als de God des vredes. We zullen de vrede van God niet ervaren als de Geest van God wordt bedroefd door onze manier van leven (Ef.4:30).

D. Het geheimenis leren – Fil.4:10-13.

“10)-En ik ben grotelijks verblijd geweest in de Heere, dat gij nu eenmaal wederom verlevendigd zijt om aan mij te gedenken; waaraan gij ook gedacht hebt, maar gij hebt de gelegenheid niet gehad. 11)-Niet dat ik dit zeg vanwege gebrek; want ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben. 12)-En ik weet vernederd te worden, ik weet ook overvloed te hebben; alleszins en in alles ben ik onderwezen, beide, verzadigd te zijn en honger te lijden, beide, overvloed te hebben en gebrek te lijden. 13)-Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft”.

Paulus gebruikt hier het beeld van een boom die eens heerlijke vruchten droeg, maar die een periode van rust had gehad tengevolge van slecht weer, maar die nu, aan de nieuwe scheuten, opnieuw vruchten draagt. De Filippiërs hadden getrouw in zijn noden voorzien, maar er was een periode dat hij niets van hen had gehoord. Hij zegt er zeker van te zijn dat hij wel in hun gedachten was, maar ze hebben de gelegenheid niet gehad. We weten niet waarom ze die gelegenheid niet hebben gehad. Omstandigheden houden ons vaak af van de dingen die we graag zouden willen doen. Maar Paulus verheugt zich er in dat hun gedachten aan hem verlevendigd zijn geworden en ze een gift hebben gezonden door de handen van Epafrodites. Het is interessant om op te merken dat het woord voor “denken” (phronein) twee keer voorkomt in dit vers, vertaald met “gedenken/gedacht”. Dit is een andere aanwijzing van het onderwerp van deze brief, de gezindheid (gevoelen) van Christus die de gedachten van de gelovige bestuurt.

Tevredenheid is niet iets dat automatisch komt. Het is iets dat door ervaring geleerd moet worden. Paulus zegt niet gewoon: “Ik ben tevreden”, maar: “Ik heb GELEERD, in welke toestand ik mij ook bevindt, om daarin tevreden te zijn”. “Ik heb het geheim geleerd” zegt Paulus. Het “in alles ben ik onderwezen” en “ik heb het geheim geleerd (NBG-vert.: ingewijd)” zijn vertaald van een woord dat verwijst naar inwijdingsrituelen van de mysteriegodsdiensten. Paulus gebruikt deze beeldspraak om aan te geven dat hij: het geheim van het leven in Christus, geleerd had. Kandidaten voor de mysteriegodsdiensten moesten zich opwerken door de lagere rangen en uiteindelijk werden ze toegelaten tot het volle bezit van het geheimenis zelf. Paulus zegt: “Ik heb me opgewerkt door verschillende graden van het loslaten van wereldse dingen, zijn plussen en zijn minnen, en heb tenslotte volwassenheid bereikt. Ik weet tevreden te zijn, ongeacht de uiterlijke omstandigheden.

Het woord “tevreden” (autarkes) was een woord dat door de Stoïcijnzen werd gebruikt en betekent: “zelfvoorziening”. Ze geloofden dat de mens aan zichzelf voldoende had voor alles wat hem in het leven tegenkwam, zodat door de kracht van zijn eigen wil hij de schok van de omstandigheden kon weerstaan. Paulus zijn “zelfvoorziening” was echter niet in hemzelf, maar in Christus die in zijn nieuwe mens woonde. Soms had Paulus een overvloed aan middelen; soms leed hij honger; soms werd hij zeer vereerd; in andere tijden werd hij vernederd. Soms was hij in goede gezondheid, in andere tijden ziek; maar in welke staat hij zich ook bevond, hij had geleerd om tevreden te zijn.

Het tegenovergestelde van tevredenheid is hebzucht, het verlangen naar meer en meer. De hebzuchtige man, ook al is hij rijk, is nimmer tevreden met zijn rijkdom maar moet steeds meer hebben. De arme man die de rijke benijdt en zelf graag rijk wil zijn, is eveneens ten prooi aan hebzucht (1Tim.6:9). In werkelijkheid is hebzucht afgoderij (Kol.3:5). Ziet wat Paulus zegt aangaande hebzucht (Rom.1:29; 1Kor.5:10 en 11; 6:10; Ef.5:3 en 5; 1Tim.3:3; 2Tim.3:2). Onze Heer vertelde ons om op te passen en acht te slaan op hebzucht (Luk.12:15). Iemand heeft eens gezegd: “Er is een zelfdiscipline waarbij iemand niet meer nodig heeft dan iemand heeft”. Paulus zegt:

**“Maar als wij voedsel en deksel hebben, wij zullen daarmee vergenoegd zijn”
(1Tim.6:8).**

“Doch de godzaligheid is een groot gewin met vergenoeging” (2Tim.6:6).

Hebzucht betekent uiteraard niet dat een persoon niet hard hoeft te werken, om zijn levenstandaard proberen te verbeteren, wijselijk geld verdienen en gebruiken, aangezien de Bijbel daar van spreekt. De vraag is: Waarom doen we zulke dingen? Wat is onze motivatie? Willen we geld om het alleen te gebruiken voor onze eigen begeerten, of om er goed mee te doen en hen te geven die het nodig hebben (Ef.4:28)?

Wanneer Paulus zegt: “Ik vermag alle dingen”, eist hij niet één of andere almacht op. Er waren vele zaken die fysiek voor Paulus onmogelijk waren. Deze verklaring moet in zijn kontekst gelezen worden. De “alle dingen” zijn de dingen waarover hij gesproken heeft. Dus: “Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft”.

We moeten zorgvuldig zijn hoe we de beloften van God uitleggen. Sommige beloften moeten dispensationeel worden uitgelegd, zoals Gods beloften aan Israël in Deuteronomium 28:1-13. terwijl andere beloften moeten worden uitgelegd vanuit hun context. Een oprechte Christen

die deze belofte uit de context neemt kan spoedig gedesillusioneerd worden aangaande zijn geloof of aangaande de betrouwbaarheid van God als hij ontdekt dat er vele dingen zijn die hij niet kan doen. In werkelijkheid is Fil.4:13 niet een belofte, maar een verklaring van Paulus zijn geestelijke volwassenheid. Hij was gekomen op de plaats waar hij de kracht had om, ongeacht de uiterlijke omstandigheden, tevreden te zijn. Het “alle” in vers 13 verwijst naar de twee “alles” in vers 12: de “alleszins en in alles” zijn de omstandigheden waarin Paulus had geleerd om tevreden te zijn.

E. Geven en ontvangen – Fil.4:14-20.

“14)-Nochtans hebt gij wel gedaan, dat gij met mijn verdrukking gemeenschap gehad hebt. 15)-En ook gij, Filippensen, weet, dat in het begin van het Evangelie, toen ik van Macedonië vertrokken ben, geen gemeente mij iets medegedeeld heeft tot rekening van uitgaaf en ontvangst, dan gij alleen. 16)-Want ook in Thessalonica hebt gij mij eenmaal en andermaal gezonden, tot nooddrift. 17)-Niet dat ik de gave zoek, maar ik zoek de vrucht, die overvloedig is tot uw rekening. 18)-Maar ik heb alles ontvangen, en ik heb overvloed; ik ben vervuld geworden, als ik van Epafrodites ontvangen heb, wat van u gezonden was, als een welriekende reuk, een aangename offerande, Gode welbehagelijk. 19)-Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Jezus Christus. 20)-Onze God nu en Vader zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen”.

De omgang met giften was voor Paulus een zeer gevoelige kwestie. Aan de ene kant wilde hij duidelijk maken dat hij geen geld aan het werven was voor zijn eigen behoeften. Hij verwierf geld voor het voordeel van anderen zoals dat blijkt uit 2Kor.8:11. Maar als het om het werven van geld voor zichzelf ging, zegt Paulus dat, ondanks dat de Heer geordineerd heeft dat degenen die het evangelie prediken zouden leven van het evangelie (1Kor.9:14), hij daar geen gebruik van had gemaakt, ook heeft hij niet geschreven dat deze dingen voor hem gedaan moesten worden, want hij zegt:

“...want het ware mij beter te sterven, dan dat iemand deze mijn roem zou ijdel maken” (1Kor.9:15).

Terwijl Paulus de gift van de gemeente te Filippi zeer waardeerde, was zijn belangrijkste bron van vreugde dat de gift een indicatie was van het dragen van vrucht in het leven van deze gelovigen. Evenals een tuinman zich verheugt als zijn planten overvloedig vrucht dragen zo verheugt een pastor zich wanneer hij zijn mensen de vrucht van de Geest ziet openbaren.

Paulus noemt hun gift: “een welriekende reuk, een aangename offerande, Gode welbehagelijk”. Ongetwijfeld is er hier een verwijzing naar de “liefelijke-reuk” offers van het Oude Testament. De gift werd als het ware een zoete geur in de neusgaten van de Heer. Het was een vrijwillig offer door liefde vanuit hun eigen harten, niet één waarom gevraagd was.

We maken onszelf nimmer arm door aan God te geven. Een persoon die onwetend is aangaande de akkerbouw zou kunnen denken dat de boer zichzelf arm maakte door al zijn koren te zaaien, in werkelijkheid maakt hij zichzelf rijker.

“Die spaarzaamlijk zaait, zal ook spaarzaamlijk maaien; en die in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien” (2Kor.9:6).

De Filippiërs hadden voorzien in de behoeften van Paulus, en Paulus verteld hun: “Doch mijn God zal naar Zijn rijkdom vervullen al uw nooddrift, in heerlijkheid, door Christus Jezus”.

Er ontstaat een probleem aangaande wat we er onder verstaan wat onze behoeften zijn. Paulus zegt bijvoorbeeld:

“Maar als wij voedsel en deksel hebben, wij zullen daarmee vergenoegd zijn” (1Tim.6:8).

Hoevelen van ons zouden denken dat onze behoeften werden voldaan met enkel voedsel en kleding? De vraag wat we nodig hebben is erg subjectief. Waar trekken we de lijn tussen wat we werkelijk nodig hebben en wat we willen hebben? Paulus had in vers 12 van ons hoofdstuk gezegd dat hij geleerd had om gebrek te lijden. Er waren blijkbaar tijden dat hij behoefte had aan bepaalde dingen, als hij bijvoorbeeld hongerig was en geen eten had. Maar toen was daar ineens Epafrodites met een gift van de gemeente te Filippi, en had hij weer een goede maaltijd. Als we oogsten wat we zaaien, dus alles voor onszelf houden, dan kunnen we niet verwachten dat God naar ons toe vrijgevig is als wij niet vrijgevig zijn naar Hem. Merk op hoe God dit principe toepaste op Israël in Deut.15:7-11. De prediker zegt:

“Werp uw brood uit op het water, want gij zult het vinden na vele dagen” (Pred.11:1).

Spreuken 19:17 zegt:

“Die zich over de arme ontfermt, leent de Heere, en Hij zal hem zijn weldaad vergelden”.

En Hebr.6:10 zegt ons:

“Want God is niet onrechtvaardig dat Hij uw werk zou vergeten, en de arbeid der liefde, die gij aan Zijn Naam bewezen hebt, daar gij de heiligen gediend hebt en nog dient”.

Uit ervaring moeten we bekennen dat God altijd overvloediger aan ons geeft dan wij aan Hem geven. Hij geeft met hoge rente terug.

F. Laatste groet – Fil.4:21-23.

“21)-Groet alle heiligen in Christus Jezus; U groeten de broeders, die met mij zijn. 22) -Al de heiligen groeten u, en meest die van het huis des keizers zijn. 23)-De genade van onze Heere Jezus Christus zij met u allen. Amen”.

Zoals de brief begint met een groet, zo eindigt de brief ook met een groet. Voorbeelden van de papyri laten zien dat de afwezigheid, van een groet of begroeting in een brief, scherp werd gevoeld. Paulus zendt de groeten van drie groepen mensen. Hij spreekt van de broeders die met hem zijn, dan van alle heiligen, en tenslotte speciaal van hen die behoorden tot het huis des keizers. Er zijn verschillende speculaties gedaan over de identiteit van de heiligen in het huis des keizers, maar algemeen wordt verondersteld dat zij dienstdoende waren die in contact met Paulus waren gekomen en die behouden werden door beïnvloeding door Paulus. Het evangelie was dus binnengedrongen in de hoogste kringen van de Romeinse wereld, en toen Paulus uiteindelijk werd berecht heeft, zonder twijfel, de keizer zelf ook Gods boodschap, van verlossing door genade, gehoord.

In het beëindigen van onze studie van deze brief zouden we met Paulus willen zeggen:

“Onze God en Vader zij de heerlijkheid in alle eeuwigheid. Amen”.

KOLOSENSEN

DE NADRUK OP HET HOOFDSCHAP VAN CHRISTUS

Inleiding.

De brief aan de Filippenzen en die aan de Kolossensen zijn beide “verbeterings” of “correctieve” brieven. Sommigen van de Filippiërs faalden om de gezindheid (gevoelen) van Christus uit te werken in hun leven in de gemeente. De dwaling te Kolosse was van nature leerstellig. Hun belangrijkste fout wordt vermeld in hoofdstuk twee, vers negentien: “En het Hoofd niet behoudende”. Dus wordt het Hoofdschap van Christus, zoals duidelijk aangegeven in de brief aan de Efeziërs, speciale nadruk gegeven in de brief aan de Kolossensen.

Het is enigszins vreemd dat Paulus deze brief schrijft aan een gemeente die hij niet heeft gesticht en er zelfs nog nimmer was geweest. Dit feit blijkt duidelijk uit hoofdstuk 2 waar hij zegt dat de Kolossensen en de Laodicenzen “mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien”. De gemeente was waarschijnlijk gesticht door Epafras (vergelijk Kol.1:7; 4:12), die bij Paulus te Rome was toen Paulus deze brief schreef, en die Paulus heeft geïnformeerd aangaande de geestelijke problemen in de gemeente te Kolosse.

Kolosse, Laodicéa, en Hiërapolis waren Grieks-Frygische steden die enige kilometers van elkaar verwijderd lagen in de vallei van de rivier de Lycus in het west-centrale deel van Klein Azië, waar nu het moderne Turkije is. Ze lagen iets meer dan 140 kilometer land inwaarts vanaf Efeze. Epafras is mogelijk door Paulus bekeerd te Efeze. We weten dat er een machtig werk van de Heilige Geest was, door Paulus, in Efeze (Hand.19:20: “Alzo wies het Woord des Heeren met macht, en nam de overhand”). En vers 26 zegt ons dat het niet alleen te Efeze was: “maar ook bijna van geheel Azië”, inclusief de drie zojuist genoemde steden.

We hebben gewezen op de dwaling te Kolosse: “En het Hoofd niet behoudende”. Maar waar hielden ze zich dan aan? Paulus omschrijft dat als “filosofie en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld” (Kol.2:8), “in nederigheid en dienst der engelen” (Kol.2:18), en “met inzetten belast”(Kol.2:20). Dit was inderdaad een vreemd mengsel. Het had ideeën in zich van Oriëntaals mystiek, Griekse filosofie, en Joodse rituelen. Deze dingen hadden de plaats van Christus, als Hoofd, verdrongen. Als filosofie had het: “een vertoning van wijsheid en aanbidding”, het aanvaarde tradities, een beroep doen op degenen die ontzag hadden voor het verleden; en in het praktiseren van ascetisme, “raak niet, smaak niet, roer niet”, de schijn ophoudende van nederigheid en superieure heiligheid. Dit beperkt aantal feiten, aangaande de dwaling van de Kolossensen, geeft ons een algemene indruk van de problemen waarmee Paulus in deze brief wordt geconfronteerd. In onze uiteenzetting van de teksten zullen we meer in detail treden betreffende deze ketterse ideeën.

Hoofdpijnen.

1. Apostolische groeten: Kol.1:1 en 2.
2. Dankzegging: Kol.1:3-8.
3. Gebed voor de geest van wijsheid: Kol.1:9-14.
4. Leerstellig – het Hoofdschap van Christus: Kol.1:15 – 2:7.
 - A. De ongeschapen Schepper: 1:15-17.
 - B. Superioriteit van het Hoofd: Kol.1:18.
 - C. Vrede en verzoening: Kol.1:19 en 20.
 - D. Vervreemde vijanden verzoend: Kol.1:21-23.
 - E. De bedeling waarin het Woord van God vervuld wordt: Kol.1:24-27.
 - F. Ieder mens vermanen en onderwijzen: Kol.1:28 en 29.
 - G. Erkenning van de verborgenheid: Kol.2:1-3.
 - H. Geworteld, opgebouwd en bevestigd: Kol.2:4-7.
5. Waarschuwing tegen valse leer: Kol.2:8-23.
 - A. Waarschuwing tegen filosofie en traditie: Kol.2:8-15.
 - B. Waarschuwing tegen aanbidding der engelen: Kol.2:16-19.
 - C. Waarschuwing tegen ascetisme: Kol.2:20-23.
6. Het geestelijk leven: Kol.3:1-17.
 - A. Dood maar opgestaan met Christus: Kol.3:1-4.
 - B. Afleggen van het oude en aandoen van het nieuwe: Kol.3:5-11.
 - C. Resultaat van het aandoen van de nieuwe mens: Kol.3:12-15.
 - D. Alles doen in de Naam van de Heer Jezus: Kol.3:16 en 17.
7. Het praktische leven: Kol.3:18 – 4:6.
 - A. Familie aangelegenheden van het nieuwe leven: Kol.3:18-21.
 - B. Dienstknechten en Heren: Kol.3:22 – 4:1.
 - C. Gebed, wandel en spreken: Kol.4:2-6.
8. Begroetingen: Kol.4:7-18.
 - A. Zending van Tychicus en Onesimus: Kol.4:7-9.
 - B. Groeten aan de Kolossenzen: Kol.4:10-14.
 - C. Groeten aan de Laodicensen: Kol.4:15-17.
 - D. De groeten van Paulus zelf: Kol.4:18.

1. Apostolische groet – Kol.1:1 en 2.

“1)-Paulus, een apostel van Jezus Christus, door de wil van God, en Timótheüs, de broeder, 2)-Aan de heilige en gelovige broeders in Christus, die te Kolosse zijn: genade zij u en vrede van God, onze Vader, en de Heere Jezus Christus” (Kol.1:1 en 2).

Paulus zijn apostolische autoriteit werd door sommigen, die beweerden gelovigen te zijn, ontkent (1Kor.9:1 en 2; Gal.1:1), en daarom benadrukte Paulus het feit dat hij een apostel was door de wil van God.

Het is interessant om op te merken dat Paulus in zijn eerdere (eerste) brieven (*) zich richt tot “de gemeente” of “de gemeenten”, maar beginnende met Romeinen, doorgaande tot in de gevangenisbrieven richt hij deze tot “de heiligen”, de afgezonderden of heiligen. Eén reden voor deze verandering is misschien dat vele ketterijen de gemeenten binnenslopen, en dat Paulus wilde laten weten dat hij zich richtte tot ware gelovigen.

(*)-In onze Bijbel beginnen de brieven van Paulus met de brief aan de Romeinen en gaan door tot en met Filemon, geïnspireert door de Heilige Geest.

Echter is dat niet de chronologische volgorde waarin de brieven zijn geschreven. Deze volgorde is vrij zeker:

De eerste brieven : Galaten – 1Thessalonicenzen – 2Thessalonicenzen – 1 Korinthe – 2Korinthe – Romeinen.

Dan de eerste gevangenis brieven : Filemon – Kolossenzen – Filippenzen- Efeze.

Dan brieven en vrijheid geschreven: Titus – 1Thimótheüs.

Tweede gevangenis brief : 2Timótheüs.

Paulus schrijft over “heilige en gelovige broeders”. Paulus wil duidelijk maken dat wanneer hij spreekt van “heiligen”, hij daarmee ware en standvastige broeders bedoelt. “Heiligen” moet worden opgevat als een zelfstandig naamwoord.

2. Dankzegging – Kol.1:3-8.

“3)-Wij danken de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, altijd voor u biddende; 4)-Alzo wij van uw geloof in Christus gehoord hebben, en van de liefde, die gij hebt tot alle heiligen. 5)-Om de hoop, die u weggelegd is in de hemelen, van welke gij tevoren gehoord hebt, door het Woord der waarheid, namelijk des Evangelies; 6) -Hetwelk tot u gekomen is, gelijk ook in de gehele wereld, en het brengt vruchten voort, gelijk ook onder u, van die dag af dat gij gehoord hebt, en de genade Gods in waarheid bekend hebt. 7)-Gelijk gij ook geleerd hebt van Epafra, onze geliefde mededienstknicht, die een getrouw dienaar van Christus is voor u; 8)-Die ons ook verklaard heeft uw liefde in de Geest”.

De psychologie van Paulus, als we dat zo mogen noemen, is altijd om de heiligen te loven voor hun goede punten voordat hij hun zwakheden of falen onder de aandacht brengt. Als we beginnen met de mensen aan te vallen, als we aanvoelen dat ze afdwalen, blokkeren we het gesprek en is het daarna moeilijk om het gesprek weer op gang te krijgen, en dit creëert ter zelfder tijd een geest van verzet, er is geen aandacht meer voor hetgeen we wilden zeggen. Paulus gebruikt geen onoprechte vleierij, maar hij is God dankbaar voor allen die het geloof in Christus laten blijken en hun liefde voor de heiligen tonen.

Paulus had, via Epafra, gehoord van hun geloof, Epafra was een lid van Paulus zijn evangelisatie team die uitgingen van Efeze en geheel Azië evangeliseerden. De uitdrukking in vers 7: “die een getrouw dienaar van Christus is voor u”, geeft aan dat Epafra door Paulus gevolmachtigd was om het evangelie te prediken.

Het is goed om het woord ‘hoop’ (vers 5) te verbinden met hetgeen wordt gezegd in vers 4, namelijk hun geloof en liefde. Aldus beschrijft de hoop de beweegreden voor de Kolossenzen om goed te doen. De triade: “geloof, hoop, en liefde”, is favoriet bij Paulus (zie 1Thess.1:3; 1Kor.13:13; Rom.5:1-5; 12:6-12).

Het woord, vertaald met “tevoren gehoord” komt alleen hier voor in het Nieuwe Testament. Het komt niet voor in de Septuaginta. Het is uitgelegd dat het betekent ‘voor de vervulling van de hoop’, voordat Paulus aan hen had geschreven, en als contrast van het ware evangelie dat ze hadden gehoord aan het begin met het valse evangelie dat nu werd gepredikt.

Paulus geeft zelfs niet te kennen dat er ketterij in Kolosse was tot hoofdstuk 2:4 of 8, het lijkt onwaarschijnlijk dat de laatste verklaring korrekt is. Het is eenvoudiger om te begrijpen dat “tevoren” betekent dat de Kolossers alreeds gehoord hadden aangaande de hoop vervat in het woord der waarheid van het evangelie.

3. Gebed voor de geest van wijsheid – Kol.1:9-14.

“9)-Waarom ook wij, van die dag af dat wij het gehoord hebben, niet ophouden voor u te bidden en te begeren, dat gij moogt vervuld worden met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk verstand; 10)-Opdat gij de Heere waardig moogt wandelen, om Hem in alles te behagen, in alle goede werken vrucht dragende, en opwassende in de kennis van God; 11)-Met alle kracht bekrachtigd zijnde, naar de sterkte Zijner heerlijkheid, tot alle lijdzaamheid en lankmoedigheid, met blijdschap; 12)-Dankende de Vader, Die ons bekwaam gemaakt heeft, om deel te hebben in de erve der heiligen in het licht; 13)-Die ons getrokken heeft uit de macht der duisternis, en overgezet heeft in het Koninkrijk van de Zoon Zijner liefde; 14)-In Wie wij de verlossing hebben door Zijn bloed, namelijk de vergeving der zonden”.

Gehoord hebbende van Epafras, dat de Christenen te Kolosse overvloedig waren in werken van geloof en liefde, wordt Paulus geleid om voor hen te bidden dat ze zelfs nog overvloediger zouden worden. Hij bad dat ze vervuld mochten worden (ple-ro-o). Het werkwoord “vullen”, en het naamwoord “volheid”, zijn favoriete woorden van Paulus in zijn gevangenisbrieven. Deze woorden worden acht keer gebruikt in Efeziërs, vier keer in Filippenzen, en zeven keer in de Kolossebrief. “Vervuld met de kennis van Zijn wil”. Paulus gebruikt niet een eenvoudig woord voor ‘kennis’, maar de intensieve vorm (epignosis), hetgeen betekent “volledige en complete kennis”. Hij gebruikt dit woord in het openingsgebed in al zijn eerste gevangenisbrieven (Ef.1:17; Fil.1:9; Kol.1:9 en Filémon 6). Het feit dat Paulus in de gevangenis zat, en daardoor meer tijd had om de diepe waarheden te overpeinen van het evangelie, kan verklaren waarom hij zoveel nadruk legt op kennis. Een andere reden kan zijn de beginnende dwaling van het gnosticisme dat binnen kwam sluipen. De gnostici beweerden een geheime kennis te hebben die alleen bekend was bij de ingewijden, en aldus moest Paulus de superieure kennis van het evangelie bekend maken. Deze complete kennis van Gods wil was in alle geestelijke wijsheid (sophia) en verstand (sunesei). In zijn gebed in Efeziërs bad hij voor wijsheid en voorzichtigheid (phronesis) (Ef.1:8). Lightfoot wijst er op dat “sophia” geestelijke uitmuntendheid is in zijn hoogste en volledigste vorm. “Sunesis” is intelligentie, en “phronesis” is voorzichtigheid: beide, tot in detail, toepassingen van “sophia”. “Sunesis” is zorgwekkend, omvattende het dragen van dingen. “Pronesis” is praktisch, veronderstellende actielijnen. Het woord “geestelijk” is krachtig in zijn grammaticale positie. De gnostici en andere mystici spraken ook van “sophia” maar hun wijsheid had slechts de schijn van wijsheid (Kol.2:23). Op een andere plaats omschrijft Paulus het als de wijsheid van de wereld, de wijsheid van mensen, de wijsheid van het vlees. Zie speciaal 1Kor.1:2-8.

Het gevolg van deze geestelijke kennis is: “waardig te wandelen om Hem in alles te behagen”. Het eindresultaat van geestelijke kennis is de ‘houding’.

Als de houding van een persoon niet door zijn kennis is veranderd, dan is het geen ware geestelijke kennis.

Opnieuw gebruikt Paulus de intensieve vorm van het woord kennis. De kennis van God is als een verfrissende regen die de groei in de tuin bevordert.

Hier hebben we een groot contrast: “met alle kracht bekrachtigd zijnde” en “naar de sterkte Zijner heerlijkheid” (vers 11) in contrast met “alle lijdzaamheid en lankmoedigheid”. De wereld kijkt vaak naar de laatst genoemden als zwakheid, maar dat is niet zo. Het vereist grote kracht om lijdzaamheid en lankmoedigheid te beoefenen. Soms vragen de mensen, als er een God is, waarom doet hij niets aan alle misdadigheid en onrechtvaardigheid in de wereld?

Petrus verteld ons waarom (2Petrus 3:9). God is lankmoedig naar een zondige mensheid, niet willende dat iemand verloren gaat. Als God niet lankmoedig en geduldig was dan zou, reeds lang geleden, de mensheid vernietigd zijn door Zijn rechtvaardig oordeel. Merk op dat onze lankmoedigheid “met blijdschap” moet zijn, niet al klagende.

Danken heeft altijd blijdschap tot gevolg (vers 12). Daarom moeten we de Vader danken, die ons tegemoet gekomen is, dat is, bekwaam, bevoegd, waardig, om deelnemers te zijn van de erve van de heiligen in het licht. Paulus gebruikt hier waarschijnlijk de erfenis van Kanaän en de toebedeling van verschillende delen land aan de diverse stammen als een overeenkomst van onze erfenis in Christus. Soortgelijke taal wordt door Paulus gebruikt in Hand.26:18 aangaande zijn bediening aan de heidenen:

“Om hun de ogen te openen, en hen te bekeren van de duisternis tot het licht, en van de macht van de satan tot God; opdat zij vergeving der zonden ontvangen, en een erfdeel onder de geheiligden, door het geloof in Mij”.

Het woord voor “macht” in dit vers is gelijk aan het woord “licentie”, hetgeen betekent “toegestaan worden”. Het had een dubbele betekenis. U kunt zich een licentie aanschaffen om een auto te mogen rijden. Maar iemand kan ook ‘licentie nemen’, dat is, losbandig handelen, tegengesteld aan de door de overheid gestelde voorschriften. Het Griekse woord heeft eveneens deze betekenis. Het kan een gedelegeerde macht zijn of een tirannieke wetteloze macht. Hier heeft “de macht der duisternis” deze laatste betekenis. Jezus sprak van “de macht der duisternis” in Lukas 22:53. Wij zijn overgezet van deze tirannieke, ongeordende macht naar het geordende koninkrijk van de Zoon van Zijn liefde. Terwijl vers 13 God voorstelt als een machtige strijder die ons verlost van de macht der duisternis, laat vers 14 Hem zien als een filantroop die ons bevrijdt van de slavernij door het losgeld te betalen. Verlossing wordt gedefinieerd als vergeving der zonden.

4. Leerstellig – het Hoofdschap van Christus: Kol.1:15 – 2:7.

A. De ongeschapen Schepper. Kol.1:15-17.

“15)-Die het beeld is van de onzienlijke God, de eerstgeborene van alle creaturen. 16) -Want door Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, hetzij overheden, hetzij machten; alle dingen zijn door Hem en tot Hem geschapen; 17)- En Hij is vóór alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem”.

De Gnostici leerden dat er een reeks van uitstralingen waren van God, de laatste was de schepper van de wereld. Ze gebruikten het woord “verlossing” in hun doopformule, maar het was geen verlossing van zonde, maar van hetgeen onafscheidelijk verbonden was met de vorming van de natuur en daarom het gevolg van zijn schepper. Paulus beweert dat de verlossing waarover hij spreekt, verlossing van de zonde is, en werd volbracht, niet door één of andere tussenpersoon, maar door Iemand die het beeld van God is, de Eerstgeborene van alle creaturen. De uitdrukking “Eerstgeborene” betekent niet dat Christus ontstaan is op een bepaald tijdstip, zoals het volgende vers ook aangeeft. Eerstgeborene is een uitdrukking dat “erfgenaam” betekent. Hij, Christus, is de Erfgenaam van het universum. Paulus brengt Christus in verband met God: Hij is het zichtbare beeld van de onzichtbare God. Dan brengt

hij Christus in verband met de schepping: En Hij is voor alle dingen, en alle dingen bestaan tezamen door Hem.

Terwijl het waar is dat het universum geschapen is door Hem, is het hier niet het idee van medewerking, maar dat in Christus de scheppende kracht en handelen woont. Paulus maakt duidelijk dat “alle dingen” betekent alle dingen die in de hemel en die op de aarde zijn, ongeacht hoe ze genoemd worden. Dus de meest verheven engelen als het kleinste stofdeeltje werd geschapen in en door Christus, en ook voor Hem. Het feit dat Hij vóór alle dingen is, is het duidelijk dat Hij geen deel is van de schepping. Er zijn tal van Nieuw Testamentische passages die duidelijk leren dat Christus de Schepper is. Joh.1:1-3 is een uitstekend voorbeeld. Niet werden alle dingen alleen door Christus geschapen, maar in Hem bestaan ook alle dingen. Onvoorstelbare kracht en macht is vereist om alles te weerhouden van het uiteenvallen. In Hem is de kracht om het hele universum bijeen te houden.

B. Superioriteit van het Hoofd – Kol.1:18.

“18)-En Hij is het hoofd van het lichaam, namelijk van de gemeente, Hij, Die het Begin is, de eerstgeborene uit de doden; opdat Hij in allen de Eerste zou zijn”.

In de twee voorafgaande verzen spreekt Paulus van Christus als het Hoofd van de schepping. In dit vers stelt hij Christus voor als Hoofd van de gemeente, die Zijn Lichaam is. Terwijl Paulus het menselijk lichaam als een illustratie gebruikt van het Lichaam van Christus in 1Kor.12:12-27, moeten we voorzichtig zijn niet te denken dat het Lichaam van Christus lijkt op een immens menselijk lichaam, of dat dat Lichaam fysieke kenmerken heeft. Theologen noemen het soms “het mystieke Lichaam”. Zoals het menselijk lichaam vele leden heeft die bijeen worden gehouden door gewrichten en pezen (vergelijk Ef.4:15 en 16), zo zijn alle gelovigen geestelijk samengevoegd in een geestelijk lichaam waarvan Christus het Hoofd is, of, zoals we zagen in de brief aan de Filippiërs, Christus is de Gezindheid (Gevoelen) dat in ieder lid aanwezig is en verondersteld wordt ieder lid te besturen. Maar de schedel bevat vele leden: oren, ogen, mond, tong, verschillende klieren, etc. Het hoofd is het dat elk lid bestuurt.

In de voorgaande verzen wordt Christus voorgesteld als de eerstgeborene van alle creaturen. Nu wordt Hij de eerstgeborene uit de doden genoemd. Er is dus een parallellisme tussen Zijn Hoofdschap over de Schepping en over de Gemeente. Er waren opwekkingen van doden voor de opstanding van Christus, maar geen opstandingen zoals Christus is opgewekt. In Zijn opstanding is Hij het begin van een nieuw geestelijk leven. De woorden “opdat Hij in allen de eerste zou zijn” leest de Griekse tekst: “dat in alle dingen Hij de eerste zou worden”. Er is dus een contrast tussen het werkwoord “is” in vers 17 en “worden” in vers 18. Hij is, in de zin van dat Hij dat altijd al is geweest, het Hoofd van alle schepping, maar Hij werd Hoofd over alle dingen voor de Gemeente door Zijn opstanding uit de doden. Hetzelfde idee wordt uitgedrukt in Filippenzen 2:6 en 7, waar Hij altijd al heeft bestaan in de vorm van God maar werd, historisch gezien, door de vleeswording, in vorm, een mens.

Als Christus het Hoofd van het Lichaam werd door de opstanding, dan lijkt het logisch om te zeggen dat het Lichaam van Christus, de Gemeente, is begonnen met Zijn opstanding uit de doden. Paulus geeft echter aan dat het Lichaam werd gevormd door het “indopen” (1Kor.12:13) door de Heilige Geest, en veel commentatoren leren dat dat plaats vond met Pinksteren, bijna twee maanden na de opstanding. Wij hebben er reeds eerder op gewezen dat de doop die met Pinksteren plaats vond niet door de Heilige Geest gebeurde maar dat Christus doopte met de Heilige Geest. Daarom geloven wij dat het werk van de Geest, in het vormen

van het Lichaam van Christus, plaats vond volgend op Pinksteren onder de bediening van de Apostel Paulus aan wie deze nieuwe, en tot nogtoe onbekende, waarheid bekend is gemaakt. Het is waar dat het Lichaam ‘potentiëel’ is begonnen met de opstanding van Christus, maar historisch gezien niet. Er zijn vele dingen die potentiëel zetelen in de dood en opstanding van Christus, die, historisch gezien, niet op dat moment gebeurden. Bijvoorbeeld Hebrëeën 2:14:

“opdat Hij door de dood te niet doen zou degene, die het geweld des doods had, dat is, de duivel”.

Maar de duivel was, historisch gezien, niet vernietigd ten tijde van het sterven van Christus. Dat zal plaats vinden aan het einde van het duizend jarig vreedrijk. Het potentieel was in Zijn dood om de duivel te vernietigen, en dat potentieel zal op zekere dag geopenbaard worden. Het zelfde principe is waar met betrekking tot de redding van zondaars heden ten dage. We worden vandaag gered, meer dan twee eeuwen na het sterven van Christus, door Zijn dood. In die dood was het potentieel om alle zondaren, die ooit leefden, voor of na Zijn dood, te redden. Evenzo was er potentieel in Zijn opstaan uit de dood, niet alleen om Hoofd van de Gemeente te worden, maar om Hoofd te worden van alle nieuw leven in de komende eeuwen.

C. Vrede en verzoening – Kol.1:19 en 20.

“19)-Want het is des Vaders welbehagen geweest, dat in Hem al de volheid wonen zou; 20)-En dat Hij, door Hem vrede gemaakt hebbende door het bloed Zijns kruises, door Hem, zeg ik, alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf, hetzij de dingen, die op de aarde, hetzij de dingen die in de hemelen zijn”.

Hier hebben we de climax aangaande de eeuwige Godheid van de Heer Jezus Christus. Het was het welbehagen van God de Vader dat in Christus al de volheid van de Godheid wonen zou. “De Volheid” is een technische theologische uitdrukking hetgeen betekent alle eigenschappen van goddelijke kracht. In hoofdstuk 2:9 wordt deze verklaring herhaald met toegevoegde woorden die dit feit vanzelfsprekend maken: “Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamelijk”. Deze verklaring is de grote climax van alles wat Paulus heeft gezegd aangaande Christus: beeld van God, eerstgeborene der schepping, eerstgeborene van de doden, Schepper, de Preëxistente, Hoofd van de Gemeente, Hoofd van alle dingen, de eerste in alle dingen. De valse leraren te Kolosse gaven Christus een verhoogde positie, maar een positie ver beneden de absolute Godheid; evenals de moderne Jehova Getuigen doen, die Christus de machtigste van de engelen maken, maar geen Godheid.

Opgemerkt moet worden dat het woord dat Paulus gebruikt voor “wonen” betekent permanente inwoning (katoikia). Er is ook een woord voor kortstondige inwoning (paroikia). Dit was een andere dwaling van sommige valse leraren die beweerden dat de goddelijke Geest op Jezus kwam gedurende Zijn aardse bediening, maar Hem verliet bij Zijn dood. Maar Paulus verklaart dat al de volheid van de Godheid permanent in Hem woont.

Vers 20 is een zeer betwiste passage geworden. Wat wordt bedoeld met: “door Hem alle dingen verzoenen zou tot Zichzelf?” Er zijn er die beweren dat dit vers betekent dat ieder geschapen intelligentie, in het universum, op enige dag terug zal worden gebracht in een reddende relatie met God. Degene die dit zo beschouwen zijn algemeen bekend als de Alverzoeners. Er zijn verschillende scholen die Alversoening leren, van liberalen die geloven dat niemand verloren gaat of dat er een hel is, tot sommigen die een vorm van

dispensationalisme volgen. Uit een aantal schriftuurlijke feiten blijkt duidelijk dat deze passage geen alverzoening leert.

Ten eerste, als dat de betekenis van het evangelie is, dan is het vreemd dat er slechts één vers uit velen is die dit feit verklaart. Als Satan en zijn engelen, tezamen met alle goddeloze mensen die Christus verwerpen, gered zouden gaan worden, dan zouden we verwachten dat dit feit benadrukt zou worden.

Ten tweede, omdat hetzelfde woord “eeuwigdurend” wordt gebruikt om de toekomst te omschrijven van de gelovigen en de ongelovigen (Joh.3:16; 1Tim.1:16 met Matth.25:46 en 2Thess.1:9), is het waarschijnlijk dat de straf van de ongelovigen evenlang duurt als het eeuwige leven van de gelovige.

Ten derde spreekt deze passage niet alleen over de verzoening van mensen, maar van “alle dingen”. Ongeveer hetzelfde wordt verklaard in Hand.3:21: “de tijden der wederoprichting aller dingen”; maar opgemerkt moet worden dat het in de context is van “aller dingen, gesproken door de mond van al Zijn heilige profeten”. Ze spraken nimmer over de Duivel en goddelozen dat deze hersteld zouden worden in een reddende relatie met God.

Een vierde opmerking is dat de uitdrukking “alle dingen”, (ta panta), niet noodzakelijkerwijs het universum betekent. Bijvoorbeeld, probeer “het universum” in te lezen in de volgende passages waarin “ta tanta” voorkomt: 2Kor.4:15; 12:19; Ef.4:15; 5:13; Fil.3:8 en 21; Kol.3:8. De “alle dingen” in deze passages worden bepaald door de context. Ze betekenen niet ‘alles’.

In overeenstemming met het bovengenoemde argument is het een feit dat de “alle dingen” in onze tekst beperkt is tot “alle dingen in de hemel en op de aarde”. Paulus herkent drie woongebieden: “de dingen in de hemel, op de aarde, en onder de aarde” (Fil.2:10). De ongelovigen, die onder de aarde zijn, zullen in die toekomstige dag toe moeten geven dat Jezus Christus Heer is tot heerlijkheid van God. Ze zullen onder Zijn voeten worden gelegd. Dat betekent niet dat ze gered zijn. God’s vijanden worden onder Zijn voeten gelegd.

Er zijn nog twee zeer belangrijke passages aangaande “ta panta”.

“26)-De laatste vijand, die te niet gedaan wordt, is de dood. 27)-Want Hij heeft alle dingen (panta) Zijn voeten onderworpen. Doch wanneer Hij zegt, dat Hem alle dingen (panta) onderworpen zijn, zo is het openbaar, dat Hij uitgenomen wordt, Die Hem alle dingen (ta panta) onderworpen heeft. 28)-En wanneer Hem alle dingen (ta panta) zullen onderworpen zijn, dan zal ook de Zoon Zelf onderworpen worden aan Hem, Die Hem alle dingen (ta panta) onderworpen heeft, opdat God zij alles in allen” (1Kor.15:26-28).

Het is zonder twijfel dat het “ta panta” in deze passage universeel is, omdat het de laatste vijand noemt die vernietigd wordt, en dat betekent dat er niet nog meer oproerlingen of machten loslopen die God’s eeuwig koninkrijk, van rechtvaardigheid en vrede, kunnen verstoren. Deze passage zegt niet dat ieder intelligent wezen gered zal worden, maar dat alles onderworpen zal worden onder Zijn voeten. In deze passage zijn de vijanden verwoest, maar dit woord (katargeo) betekent niet dat ze vernietigd zijn, maar “nutteloos, inactief, zonder uitwerking”. Er is hiervan een aanschouwelijk beeld in Jesaje 14 aangaande Lucifer (een secundaire verwijzing naar de koning van Babylon), die uitmuntte in macht over alle naties van de aarde. Hij wordt hier gezien in de diepte van de sheol, en de andere machtigen vragen

hem: “Gij zijt ook krank geworden, gelijk wij, gij zijt ons gelijk geworden” (Jes.14:10). Satan en de goddelozen bestaan nog steeds, maar daar is hun alle kracht ontnomen; ze zijn zwak; ze kunnen niets meer uitrichten.

De andere passage met “ta panta” is in Hebr.2:8:

“Alle dingen (panta) hebt Gij onder Zijn voeten onderworpen. Want daarin, dat Hij Hem alle dingen (ta panta) heeft onderworpen, heeft Hij niets uitgezonderd, dat Hem niet onderworpen zou zijn; doch nu zien wij nog niet, dat Hem alle dingen (ta panta) onderworpen zijn”.

Hier verwijst “ta panta” opnieuw naar de grote voleinding wanneer alle chaos uit God’s universum verwijderd zal zijn, en alle dingen verzoend zullen zijn, of terug gebracht zijn naar orde en vrede.

Het bloed van Christus heeft vrede gebracht en heeft voorzien in het middel tot verzoening. Het bloed was een boetedoening naar God, en verzoening jegens de mens. Maar de mens moet verzoening door geloof ontvangen.

“Zo zijn wij dan gezanten van Christus’ wege, alsof God door ons bad; wij bidden van Christus’ wege: Laat u met God verzoenen” (2Kor.5:20).

En Paulus schrijft aan de Romeinen:

“10)-Want indien wij, vijanden zijnde, met God verzoend zijn door de dood van Zijn Zoon, veel meer zullen wij, verzoend zijnde, behouden worden door Zijn leven. 11)-En niet alleen dit, maar wij roemen ook in God, door onze Heere Jezus Christus, door Wie wij nu de verzoening gekregen hebben” (Rom.5:10 en 11).

D. Vervreemde vijanden verzoend – Kol.1:21-23.

“21)-En Hij heeft u, die eertijds vervreemd waart, en vijanden door het verstand in de boze werken, nu ook verzoend, 22)-In het lichaam Zijns vleses, door de dood, opdat Hij u heilig en onberispelijk en onbestraffelijk voor Zich zou stellen; 23)-Indien gij maar blijft in het geloof, gefundeerd en vast, en niet bewogen wordt van de hoop van het Evangelie, dat gij gehoord hebt, hetwelk gepredikt is onder al de creatuur, die onder de hemel is; van hetwelk ik Paulus een dienaar geworden ben”.

Er is een overeenkomst tussen deze passage en die in Efeziërs 2:11-19, waar de relatie van de Heidenen tot God in voorbije bedelingen wordt omschreven. De Heidenen waren vervreemd, vijanden van God die tot uitdrukking kwam in hun boze werken (Zie Ef.2:12; 4:18; Rom.5:10; Jac.4:4). De afvalligheid van de Heidenwereld wordt in detail genoemd in Rom.1:18-32. Het verstand is de geestelijke zetel van des mensen vijandschap naar God. In Lukas 1:51 wordt het woord “verstand” vertaald met de “gedachten” hunner harten. Vaak wordt in de Schrift het woord “hart” gebruikt als synoniem voor verstand.

“Nu ook verzoend”. “Verzoend” staat in de verleden tijd, het spreekt van een in het verleden volbrachte actie. Waarom staat er “nu”? Het “nu” betekent niet onmiddellijk aanwezig, maar in de tegenwoordige bedeling. Er zijn, in deze zin, talrijke “nu’s”, als bijvoorbeeld in Rom.3:21: “Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden zonder de wet”.

Het woord “lichaam” verwijst in de brieven van Paulus soms naar het menselijk lichaam van vlees en soms naar het geestelijk lichaam, de Gemeente. Paulus maakt het altijd duidelijk om welk lichaam het gaat. Christus moest een menselijk lichaam van vlees hebben om te kunnen sterven en verzoening te verwerven. Marcion, een gnostische ketter, die rond 140 na Christus naar Rome kwam, en de leider van een Christelijke sekte werd, liet de woorden: “Zijns vleses” achterwege, omdat dat niet overeen kwam met de gnostische leer, en leerde dat het “lichaam” hier genoemd een geestelijk lichaam was, de Gemeente. Ongetwijfeld anticipeerde de Geest van God de opkomst van het gnosticisme dat ontkende beide, dat Christus een lichaam van vlees had en dat Hij verzoening bewerkte door de dood in Zijn vleeselijk lichaam. De apostel Johannes verklaart:

“En alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God niet” (1Joh.4:3).

Hebreeën 2:14 verklaart:

“Aangezien dan de kinderen het vlees en bloed deelachtig zijn, zo is Hij ook eveneens die deelachtig geworden”.

Er is bij sommigen de tendens om de werkelijke mensheid van Jezus Christus te minimaliseren om Zijn Godheid te verdedigen. Hij is de God-mens: waarlijk mens en terzelfdertijd waarlijk God.

Het doel van de verzoening is om ons heilig en onberispelijk en onbestraffelijk voor Zich te stellen. “Heilig” betekent afgezonderd voor God, om Zijn bezit te zijn, en voor Zijn gebruik. “smetteloos” is een nauwkeuriger vertaling dan “onberispelijk”. Hetzelfde geldt voor Ef.1:4: waar hetzelfde Griekse woord wordt gebruikt. “Onbestraffelijk”: niet alleen smetteloos, maar vrij van enige aanklacht als gevolg van smet.

Nu worden we geconfronteerd met een “als”: “indien gij maar blijft in het geloof”. Dit vers is geen argument tegen de eeuwige zekerheid van de gelovige. De Schrift spreekt zichzelf nooit tegen, en er zijn veel meer positieve verklaringen aangaande de zekerheid in Christus dan er “als” zijn.

Het is een feit dat de Schrift ons nimmer het recht geeft om te oordelen dat een in zonde levende persoon behouden is, omdat hij zegt dat hij gelooft.

Werkelijk behouden mensen kunnen en begaan zonden; anders zou er niet de noodzaak zijn voor het werk van Christus aan de rechterhand Gods als pleitbezorger en bemiddelaar (1Joh.2:1; Hebr.7:25; Rom.8:34). Waar Christelijk geloof is een voortdurend en blijvend geloof. Het is niet een zaak van het doen van verdienstelijk werk om behouden te worden. Het feit dat het “als” (eige) wordt gevolgd door het indicatief (aantonende wijs) en niet door het conjunctief (aanvoegende wijs) laat zien dat Paulus niet twijfelt aan het voortdurende geloof van de Kolossenzen.

Het woord “gefundeerd” betekent gebouwt op een fundament en daarom stevig gevestigd. “en niet bewogen wordt” in de zin van niet steeds veranderen. “de hoop van het evangelie” is de hoop die het Evangelie ons geeft.

De verklaring van Paulus dat het evangelie gepredikt is onder al de creatuur betekent niet dat het gepredikt was aan allen die op dat moment leefden. Het betekent dat het evangelie aan alle

mensen word aangeboden zonder voorbehoud of onderscheid. Paulus gebruikt deze hyperbool vaker (Zie Kol.1:6; 1:28; 1Thess.1:8).

Paulus is niet zelfgenoegzaam wanneer hij zegt: “ik Paulus”. Vergelijk vooral Ef.3:1-9, waar hij hetzelfde beweerd, maar eindigt met de verklaring waar hij zich de allerminste van alle heiligen noemt. Hij maakt zijn bediening heerlijk als de Apostel der Heidenen, aan hem werd gegeven, direkt van de lippen van Jezus Christus, de openbaring van de Verborgtheid. Niemand van de valse leraren kon daar aanspraak op maken.

E. De bedeling waarin het Woord van God vervuld wordt – Kol.1:24-27.

“24)-Die mij nu verblijd in mijn lijden voor u, en vervul in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de gemeente; 25)- Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; 26)-Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; 27)-Aan wie God heeft willen bekend maken , welke de rijkdom der heerlijkheid van deze verborgenheid is onder de heidenen, welke is Christus onder u, (KJV heeft hier “welke is Christus in u”) de Hoop der heerlijkheid”.

Paulus was niet verheugd omdat hij leed; maar was eerder verheugd in zijn lijden als een Romeins gevangene. Het was niet alleen terwille van de Kolossenzen dat Paulus lijden verdroeg, maar eveneens voor ons. Als hij niet gewillig dagelijks zijn leven had afgelegd (Rom.8:36), zouden wij, menselijk gesproken, niet het evangelie der genade Gods hebben. Dus zijn wij Paulus ook dank verschuldigd. Paulus verheugde zich dat hij het voorrecht had om zijn missie te volbrengen voor de eer van Christus. Niemand ondergaat lijden terwille van het evangelie zonder een gevoel van vreugde. Ga naar 1Petrus 4:13 en 14 om te zien wat Petrus zegt aangaande het zich verheugen, in het midden van het lijden, terwille van Christus.

“En vervul in mijn vlees” is een dubbel samengesteld woord wat letterlijk betekent: “aan te vullen door toevoeging”. Voor zichzelf vulde hij aan wat ontbrak aan de kwellingen van Christus. De kwellingen van Christus omschrijven niet het lijden van Christus aan het kruis toen Hij de straf betaalde voor de zonde. Het Griekse woord dat hier wordt gebruikt voor lijden (tribulations) wordt nooit gebruikt om Zijn dood te beschrijven. De kwellingen van Christus zijn de kwellingen die Hij leed gedurende Zijn aardse bediening. Christus vertelde Zijn discipelen: “In de wereld zult gij verdrukking hebben” (Joh.16:33), dit is hetzelfde woord als in onze tekst. Paulus vertelde de Filippiërs:

“Want u is uit genade gegeven in de zaak van Christus, niet alleen in Hem te geloven, maar ook voor Hem te lijden” (Fil.1:29).

En hij vertelde Timótheüs:

“maar lijd verdrukkingen met het Evangelie, naar de kracht Gods”

En:

“Daarom verdraag ik alles om de uitverkorenen, opdat ook zij de zaligheid zouden verkrijgen, die in Christus Jezus is, met eeuwige heerlijkheid” (2Tim.1:8 en 2:10).

Ook vertelde hij Timótheüs:

“En ook allen, die godzalig willen leven in Christus Jezus, die zullen vervolgd worden” (2Tim.3:12).

Deze verzen spreken van het aanvullen wat ontbreekt aan de kwellingen van Christus. Het ontbrekende deel is dat deel dat Christus niet verdroeg in Zijn aardse bediening, maar hetgeen verdragen moet worden door de leden van Zijn Lichaam, de Gemeente. De gemeente van

Pinksteren, of de gemeente genoemd in de Evangelieën, of de gemeente die in het Oude Testament wordt genoemd, worden nimmer “het Lichaam” genoemd. De Gemeente die Zijn Lichaam is onderwerp van een nieuwe openbaring aan Paulus gegeven, hetgeen we zullen gaan zien in de volgende twee verzen.

De uitdrukking: “die mij gegeven is aan u, om te vervullen het woord Gods”, is een tussenzin. Deze uitdrukking scheidt het woord “bedeling” van “verborgenheid”. De naam van de bedeling, waarvan Paulus een dienaar was geworden, is “de verborgenheid”. Evenals in Ef.3 verklaart Paulus twee dingen: het was aan hem gegeven, geen andere apostel maakte daar aanspraak op, en het is een waarheid die verborgen was van alle voorgaande eeuwen en generaties. Er is geen spoor van deze waarheid, betreffende de gemeente die Zijn Lichaam is, in de openbaring Gods voordat het werd gegeven aan Paulus. Dit feit plaatst op geen enkele wijze Paulus op een voetstuk of geeft hem eer. Het is eenvoudig een feit dat God er voor koos om de verborgenheid aan Paulus te openbaren, evenals Hij er voor koos om de Wet te openbaren aan Mozes.

De Verborgenheid is niet iets mysterieus of moeilijk om te begrijpen. Het was, vóór Paulus, een geheim waarvan alleen God wist, maar dat geheim is nu geopenbaard aan Zijn heiligen. Christus als Persoon, als de Zoon van God, als het Lam van God die de zonde van de wereld wegneemt, was bekend gemaakt, door middel van type en profetie, van het begin der tijden. Maar het feit dat God een groep van Zijn heiligen zou vormen tot een gemeente die genoemd zou worden “het Lichaam van Christus” was, vóór Paulus, niet bekend gemaakt.

De meeste Bijbeluitleggers versimpelen de Verborgenheid tot de toelating van de Heidenen tot behoudenis. Maar dat was geen verborgenheid of geheim. De “profeten” zijn vol met beloften aangaande de redding van de Heidenen. Paulus citeert sommigen van deze profeten in Rom.15:9-12, niet om aan te geven dat zijn speciale bediening een vervulling van de profeten was, maar om aan zijn Joodse tegenstanders duidelijk te maken, dat God de redding van de Heidenen had voorgezegd; dus waarom zouden ze boos worden of hem van ketterij beschuldigen in zijn prediken aan de Heidenen. Het is onmogelijk om hetgeen “nimmer tevoren is bekend gemaakt”, hetzelfde te laten zijn als datgene wat wel bekend is gemaakt. En toch is dat wat de meerderheid van de Bijbeluitleggers onbewust doen. Ze zien de onderscheidenheid en het unieke van de aan Paulus gedane openbaring niet in.

God was verheugd, of meer letterlijk, Hij wilde bekend maken welke de rijkdom der heerlijkheid van deze verborgenheid is onder de heidenen, welke is Christus onder (in) u, de Hoop der heerlijkheid. Het Lichaam van Christus is een samengesteld-lichaam van Joden en Heidenen, maar het is duidelijk dat de Heiden volken, in aantal, het kleine Joodse volk overtreffen. Daarom bestaat de Gemeente grotendeels uit Heidenen en wordt de Verborgenheid omschreven als de verborgenheid onder de Heidenen. Sinds Paulus was geroepen om de Apostel der Heidenen te zijn heeft hij zijn bediening als zodanig verheerlijkt. De verborgenheid wordt omschreven als het Lichaam van Christus, de Gemeente. De rijkdom van de heerlijkheid van deze verborgenheid wordt omschreven als Christus in u (*), Heidenen, de hoop der heerlijkheid.

(*)-Statenvertaling heeft “onder u”.

In tegenstelling tot de valse leraren te Kolosse, die leerden dat Christus slechts één van de uitstralingen of één van de tussenpersonen was tussen God en mensen, leerde Paulus dat ALLES in Christus is. In Christus woonde de gehele volheid van de Godheid. Het kruis van Christus heeft niet alleen een wereldwijde omvang, maar omvat het gehele universum.

Paulus zegt dat het hem is gegeven om het Woord Gods te vervullen. De Verborgenheid is datgene dat Gods Woord compleet maakt. Dit betekent niet dat Paulus de laatste was om Schrift te schrijven, want Johannes schreef de Openbaring blijkbaar na de dood van Paulus, maar Johannes voegde geen nieuwe waarheid toe aan het Woord, zoals Paulus dat wel deed. Het boek Openbaring heeft betrekking op de vervulling van Oud Testamentische profetie.

F. Ieder mens vermanen en onderwijzen – Kol.1:28 en 29.

“28)-Hem verkondigen wij, vermanende een ieder mens, en lerende een ieder mens in alle wijsheid, opdat wij een ieder mens volmaakt zouden stellen in Christus Jezus; 29) -Waartoe ik ook arbeid, strijdende naar Zijn werking, die in mij werkt met kracht”.

De prediker heeft een tweevoudige bediening: vermanen en leren. Voor het woord “vermanen” zie: Hand.20:31; Rom.15:14; 1Kor.4:14; 10:11; Ef.6:4; Kol.3:16; 1Thess.5:12; 2Thess.3:15.

De uitdrukking “ieder mens” wordt drie keer herhaald in vers 28. Het was ongetwijfeld de bedoeling van Paulus om de valse lerearen tegen te gaan die een intellectuele exclusiviteit leerden voor diegenen die waren ingewijd in de diepe mysteries. Paulus zijn bediening was voor ieder mens. En het onderwijs was “in alle wijsheid”. Verder hielden de valse leraren er aan vast dat de volle kennis alleen voor degenen was die filosofie begrepen, terwijl daarentegen de gewone mens dit maar in blind geloof moest accepteren. Paulus leerde dat alle schatten der wijsheid en der kennis beschikbaar waren voor alle Christenen (Kol.2:3). Het was Paulus zijn doel om ieder mens volmaakt in Christus Jezus te stellen. In Christus is iedere gelovige ‘teleios’, want hij is toegelaten als ooggetuige van zijn diepste, meest ontzaglijke geheimen. Hiervoor heeft Paulus “gearbeid”. Dit woord werd gebruikt voor strikte discipline en oefening ter voorbereiding op een atletische wedstrijd. Het woord “strijden” (agonizing) omschrijft de inspanning ontplooit door de worstelaar in de ring. En “Zijn werking, die in mij werkt met kracht” is Zijn energie die mij stimuleert. Het Evangelie is de kracht Gods.

G. Erkenning van de Verborgenheid – Kol.2:1-3.

“1)-Want ik wil, dat gij weet, hoe grote strijd ik voor u heb, en voor hen, die te Laodicéa zijn, en zovelen als er mijn aangezicht in het vlees niet hebben gezien; 2)-Opdat hun harten vertroost mogen worden, en zij samengevoegd zijn in de liefde, en dat tot alle rijkdom der volle verzekerdheid des verstands, tot kennis der verborgenheid van God en de Vader, en van Christus; 3)-In Wie al de schatten der wijsheid en der kennis verborgen zijn”.

Paulus gaat voort met de metafoor van het voorgaande vers. Het woord “strijd” is “agona”. Paulus bedoelt ongetwijfeld dat hij streed of vocht voor hen in het gebed, want hij gebruikt hetzelfde woord in Kol.4:12: “Strijdende voor u in de gebeden”. De speciale reden voor zijn “strijden in de gebeden” was het gevaar van de valse leraren waaraan ze blootgesteld werden. Zijn strijd was voor allen die, zoals de Kolossers en de Laodicenzen, niet zijn aangezicht in het vlees hadden gezien. Het is uit deze verklaring duidelijk dat Paulus deze twee steden nimmer persoonlijk heeft bezocht.

Het woord “ vertroosten ” is hetzelfde woord als in Joh.14:16 wordt gebruikt voor de Heilige Geest, en betekent “iemand terzijde staan om te helpen”. De betekenis hier is niet dat van

geruststellen, maar van versterking, als resultaat van het feit dat hun harten samengevoegd zijn in de liefde.

Het werkwoord: “samenvoegen”, heeft de betekenis in de LXX van “geïnstrueerd worden”, maar hier, evenals in Ef.4:16, heeft het meer de betekenis van “verenigd zijn”.

“Aangezicht” en “hart” zijn tegenover elkaar geplaatst. Ze hadden Paulus niet van aangezicht tot aangezicht ontmoet, maar ze hadden hem van hart tot hart ontmoet. Ongeveer hetzelfde idee wordt gezien in 1Thess.2:17: “Maar wij, broeders, van u beroofd geweest zijnde voor een kleine wijle tijds, naar het aangezicht, niet naar het hart,.....”.

Liefde is het cement van het Evangelie. Paulus noemt liefde de band der volmaaktheid (Kol.3:14). De ware Christelijke harten zijn samengevoegd, gebonden, gecementeerd, aan elkander gelijmd in liefde. Er is veel praktische waarheid in deze verklaring.

Als deze verzen ook maar iets zeggen, dan zeggen ze dat gelovigen verenigd moeten zijn met andere gelovigen en samengevoegd moeten worden in de band der liefde. Er zijn ongetwijfeld veel Christenen die, om de één of andere reden, zichzelf geïsoleerd hebben van andere gelovigen. Sommigen stoppen eenvoudig met het samenkomen met anderen als gemeente. Sommigen vinden een leraar die ze graag horen en ze zitten thuis zijn geluidsbanden te beluisteren, en denken dat ze daardoor geestelijker worden. Er zijn heden ten dage gemeenten zoals die te Korinthe, waar er verdeeldheid en immoraliteit is, of als die in Galatië waar geschillen waren, of waar de emoties hoog oplopen, en zulke gemeentes zijn de oorzaak dat vele Christenen zich isoleren. Maar zulke geïsoleerden hoeven niet meer geestelijker te zijn dan de gemeenten die ze verlieten

Van het allereerste begin van het menselijk ras heeft God gezegd dat het voor de mens niet goed is om alleen te zijn. Deze verklaring heeft in eerste instantie zijn toepassing op het huwelijk, maar ook op de Christelijke gemeenschap. De geïsoleerden versnipperen het Lichaam van Christus. Wat voor goed kan een hand of voet of oog of oor doen als het geïsoleerd is, afgesneden, losgekoppelt van de andere leden van het lichaam? En wat is er voor goeds aan een gemeente waar gekibbel en verdeeldheid is in plaats van gemeenschap in liefde?

We denken vaak aan Paulus, niet als een zielenherder, maar als een missionaris. Hij was inderdaad een missionaris, maar hij was een super-zielenherder over alle gemeenten die hij had gesticht, en zelfs over dezulke als Kolosse en Laodicea waar Paulus nimmer is geweest. Paulus somt alle dingen op die hij heeft geleden terwille van het evangelie, en dan zegt hij: “Behalve de dingen, die van buiten zijn, overvalt mij dagelijks de zorg van al de gemeenten”. Hij droeg werkelijk zorg voor allen in alle gemeenten. Hij werd verontrust door alles wat de gemeenschap dreigde te verstoren, evenals hij verontrust was door de dreiging van gnosticisme te Kolosse. De woorden “redden” en “verlossing” worden vaak vertaald door “genezen, heel gemaakt worden, gezondheid”. Verlossing houdt meer in dan de vergeving der zonden, of om naar de hemel te gaan. Verlossing is het genezen van zonde-zieke ziel. Het is een herstel van een gepaste relatie tussen lichaam, ziel, geest, en verstand, dezen allen zijn, door de zonde, niet meer goed op elkander afgestemd. In feite gebruikt Paulus in Ef.4:12 het woord dat vertaald is met “tot de volmaking der heiligen”, dat gebruikt werd voor het ‘zetten’ van gebroken botten. Gods liefde, uitgestort in het leven van de gelovige is een therapeutisch middel.

We hebben zieleherders en leiders van gemeenten nodig met een even groot hart als dat van Paulus, gevuld met de liefde van Christus, die zorg dragen en de zielen van de Christenen gezond houden, die, in de complexiteit van het moderne leven, ontmoedigd raken, emotioneel ontdaan, en aanvoelen dat ze het niet allemaal bij kunnen houden. Zulke mensen hebben deelneming nodig, hulp, bemoediging, en niet alleen afkeuring. Ze moeten gereïntegreerd worden in het gezonde Christelijke leven.

H. Geworteld, opgebouwd en bevestigd – Kol.2:4-7.

“4)-En dit zeg ik, opdat niet iemand u misleide met beweegredenen, die een schijn hebben. 5)-Want hoewel ik met het vlees van u ben, nochtans ben ik met de geest bij u, mij verblijdende en ziende uw ordening, en de vastheid van uw geloof in Christus. 6) -Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen, wandelt alzo in Hem; 7) -Geworteld en opgebouwd in Hem, en bevestigd in het geloof, gelijk gij geleerd zijt, overvloedig zijnde daarin met dankzegging”.

Valse leraren hebben meestal overredingskracht in het spreken, anders zouden ze niet zoveel bekeerlingen maken. Als hetgeen ze leren duidelijk en helder gemaakt zou worden dan zouden er niet zoveel mensen misleid worden. Vele van zulke leraren zijn eenvoudigweg zeer goede verkopers die er in slagen om een slecht produkt voor veel geld te verkopen.

Het was Paulus zijn grootste vreugde andere gelovigen te zien leven waardig de Heer Jezus Christus. Toen Paulus aan de Thessalonicenzen schreef was hij bang dat de vele vervolgingen die ze ondergingen oorzaak zou kunnen zijn dat ze zouden afvallen van het evangelie. Daarom zond hij Timotheüs terug naar Thessalonica, omdat hij het niet langer kon verdragen dat hij niet wist hoe het met hen ging. Toen Timotheüs terugkwam met goede berichtgeving, schreef Paulus hen: “Want nu leven wij, indien gij vast staat in de Heere” (1Thess.3:8). Om het op een andere manier te zeggen: “Het zou ons doden te weten dat u zich van Christus had afgekeerd”.

Er zijn twee militaire metaforen in dit vers. “Uw ordening” is een militaire term om te omschrijven de ordelijke rij soldaten die in de maat en in rechte lijnen marcheren. Het woord vastheid betekent “massief front”. Het wordt verondersteld dat het gebruik van militaire metaforen, door Paulus, zowel hier als in Ef.6, een gevolg is van zijn Romeinse gevangenschap waar hij werd bewaakt door de Praetoriaanse garde.

Paulus zegt niet, zoals we zouden verwachten: “zoals u het evangelie heeft ontvangen”, maar omdat de valse leraren de waarheid omtrent de persoon van Christus verdorven hadden, zegt hij: “Gelijk gij dan Christus Jezus, de Heere, hebt aangenomen”. Jezus is de ware Christus, en Hij is Heer. Paulus verandert van de militaire metafoor naar dat van een boom en een gebouw. Sommige bomen hebben ondiepe wortels en waaien gemakkelijk om bij een storm. Anderen hebben diepe penwortels. Paulus bedoelt hier “eens en voor altijd stevig geworteld”. “Opgebouwd” is een tegenwoordig deelwoord, met de betekenis dat dit proces van dag tot dag doorgaat. Soms wordt Christus gepresenteerd als het fundament waarop we moeten bouwen, zoals in 1Kor.3:11 en 12. Maar wij zijn opgebouwd in Hem. Christus is de sfeer waarbinnen het opbouwen plaats vindt. De meeste vertalingen vertalen: “bevestigd in het geloof”. De Jeruzalem Bijbel vertaald: “vasthouden aan het geloof dat u geleerd is”. Natuurlijk moeten we bevestigd zijn in het geloof, dat is in het evangelie, maar hier lijkt het te verwijzen naar bevestigd te worden in ons persoonlijk geloof.

“Overvloedig daarin zijnde met dankzegging”. Paulus legt een grote nadruk op dankzegging. Paulus is de grote apostel van genade. Aan hem was het evangelie der genade Gods en de bedeling der genade Gods toevertrouwd, en de gelovige is er om zijn begenadigde positie in Christus te uiten.

5. Waarschuwing tegen valse leer – Kol.2:8-23.

A. Waarschuwing tegen filosofie en traditie – Kol.2:8-15.

“8)-Ziet toe, dat niemand u als een roof meevoere door de filosofie, en ijdele verleiding, naar de overlevering der mensen, naar de eerste beginselen der wereld, en niet naar Christus”.

Het Griekse woord betekent “gevangen nemen”, of “als roof meevoeren”. De valse leraren deden dat door hun filosofie en ijdele verleiding. Paulus veroordeelt filosofie niet in zijn geheel, want het woord betekent liefde of wijsheid, en zekerlijk zegt Paulus in deze brief veel over het vergaren van wijsheid. Het was de filosofie van de valse leraren dat hij veroordeelde. Deze filosofie was gebaseerd op speculaties en tradities van mensen, niet op het geschreven, geopenbaarde, woord van God. Het was eveneens naar de eerste beginselen van de wereld. Paulus gebruikt deze woorden “eerste beginselen” ook in Gal.4:3: “Alzo wij ook, toen wij kinderen waren, zo waren wij dienstbaar gemaakt onder de eerste beginselen der wereld”. En ook in Hebr. 5:12: “gij hebt weer van node, dat men u leert, welke de eerste beginselen zijn van de woorden Gods”. “Eerste beginselen” verwijzen naar rituelen en ceremoniën, eten en drinken, dopen, ascetisme, nieuwe maan feesten, hetzij Joods of Heidens. Zulke dingen doen afbreuk aan Christus alhoewel ze in een bepaalde tijd dingen voorafschaduwden die nog moesten komen (Hebr.10:1).

“9)-Want in Hem woont al de volheid der Godheid lichamenlijk; 10)-En gij zijt in Hem volmaakt, Die het Hoof is van alle overheid en macht”. (Kol.2:9 en 10).

Het woord Godheid wordt slechts deze éne keer in het Nieuwe Testament gebruikt. De Heidenen kenden God, niet persoonlijk, maar alleen door Zijn eigenschappen. Wij kennen God op een persoonlijke manier door Christus, want in Christus woont al de volheid van het wezen en karakter van God. De Gnostici leerden dat Jezus gewoon één van de vele geestelijke uitstralingen van God was. Maar de Bijbel leert dat de volheid van de Godheid gevonden wordt in Jezus Christus. Het is niet slechts een eigenschap van God, maar de volheid van de Godheid woont in Hem, en in Hem zijn wij compleet of volmaakt gemaakt. Wat een contrast is Christus, en de positie van de gelovige in Christus tegenover de theosofische leringen van de Gnostici. Paulus maakt duidelijk dat deze volheid van de Godheid “lichamelijk” in Christus woont. Als de tweede Persoon van de Drieëenheid woonde deze volheid in Hem voor Zijn incarnatie. Toen Hij in een vleeselijk lichaam naar de aarde kwam woonde de volheid nog steeds lichamenlijk in Hem. Hij stond op uit de dood en steeg op naar de hemel in een verheerlijkt menselijk lichaam en de volheid woonde nog steeds lichamenlijk in Hem. Paulus zegt niet dat de volheid ‘eens’ in Hem woonde, maar dat het woont (continue wonen) in Hem.

“11)-In Wie gij ook besneden zijt met een besnijdenis, die zonder handen geschiedt, in de uittrekking van het lichaam der zonden des vleses, door de besnijdenis van Christus”.

De Judaïsten beweerden dat behoudenis onmogelijk was zonder lichamelijke besnijdenis (Hand.15:1). Ze waren onwetend aangaande de betekenis van de besnijdenis. Ze hadden het kunnen weten uit Deut.10:16 en 30:6 dat de lichamelijke besnijdenis slechts een schaduw was van een geestelijk werk dat noodzakelijk was. Zij hadden de lichamelijke besnijdenis, maar God zei dat ze iets meer dan dat nodig hadden. God zei dat er een dag zou komen dat Hij hun harten zou besnijden, opdat ze zouden leven. En Paulus zegt, in Rom.2:28 en 29:

“28)-Want die is niet een Jood, die het in het openbaar is; noch die is de besnijdenis, die openbaar in het vlees is; 29)-Maar die is een Jood, die het in het verborgen is, en de besnijdenis des harten, in de geest, niet in de letter, is de besnijdenis; wiens lof niet is uit de mensen, maar uit God”.

Hier in de brief aan de Kolossenzen verklaart Paulus dat wij, op grond van het ‘in Christus’ zijn, besneden zijn met een besnijdenis die zonder handen is geschied. Besnijdenis was snijden in het vlees. Christus was als kind besneden volgens de Wet van Mozes. Hij werd opnieuw besneden toen Zijn vlees werd afgesneden in de dood. Op grond van onze vereniging met Christus is Zijn besnijdenis onze besnijdenis geworden, in het afleggen van het lichaam des vleses. De vleselijke besnijdenis verwijderde slechts een klein deel van het lichaam, maar de geestelijke besnijdenis legt de gehele corrupte vleselijke natuur af. Het lichaam des vleses is hier in zijn morele zin als zijnde de zetel der zonde: “het vlees...met de bewegingen en begeerlijkheden” (Gal.5:24).

“12)-Zijnde met Hem begraven in de doop, in welke gij ook met Hem opgewekt zijt door het geloof der werking Gods, Die Hem uit de doden opgewekt heeft” (Kol.2:12) .

Het is vreemd hoe commentatoren zo inconsequent kunnen zijn aangaande bepaalde onderwerpen. Bijvoorbeeld, Lightfoot verklaart dat het werk van besnijdenis, van vers 11, van de Heilige Geest is, en dan zegt hij van de doop in vers 12: “Deze besnijdenis heeft u, omdat u werd begraven met Christus aan uw oude ‘zelf’ onder het doopwater, en met Hem opgerezen zijnde van datzelfde doopwater tot een nieuw en wedergeboren leven”. Als we deze geestelijke besnijdenis omdat we lichamelijk gedoopt met water, dan kunnen we niet herboren worden zonder de waterdoop. Naar Paulus is dit zeer vreemd, in het midden van een gevecht tegen rituelen en ceremonieën en mensenwerk, die niets te doen hebben met de behoudenis, en dan te zeggen dat al deze geestelijke zegeningen ontvangen worden door een vleselijk ritueel te ondergaan!! Als de besnijdenis geestelijk is dan is de doop dat ook.

Evenals de dood van Christus een besnijdenis was, zo was ook Zijn dood een doop. (Lukas 12:50). Paulus vraagt:

“Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Jezus Christus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn?” (Rom.6:3).

Daarom zijn we met Hem begraven door de doop in de dood.

“Wij zijn dan met Hem begraven, door de doop in de dood, opdat, gelijk Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwheid des levens wandelen zouden” (Rom.6:4).

Het idee van begraven te worden is geheel vreemd aan de Bijbel. Het woord voor “begraven” betekent “ten onder” en “onder” betekent: “in de aarde zetten”; in de grond begraven. Christus

zijn bediening begon met de waterdoop en eindigde met de doop in de dood. Christus noemde Zijn dood een doop tot de dood:

“Maar Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe wordt ik geperst, totdat het volbracht is” (Lukas 12:50).

“13)-En Hij heeft u, toen gij dood waart in de misdaden, en in de voorhuid uws vleses, mede levend gemaakt met Hem, al uw misdaden u vergevende; 14)-Uitgewist hebbende het handschrift, dat tegen ons was, in inzettingen bestaande, hetwelk, zeg ik, enigerwijze ons tegen was, en heeft dat uit het midden weggenomen, het aan het kruis genageld hebbende; 15)-En de overheden en de machten uitgetogen hebbende, heeft Hij die in het openbaar tentoongesteld, en heeft erdoor over hen getriomfeerd”.

Deze verzen vertellen ons wat Christus voor ons, die geestelijk dood waren door onze misdaden en in de voorhuid des vleses, heeft gedaan door Zijn dood en opstanding. Ten eerste maakte Hij ons levend. Hij bracht ons, samen met Hem, tot nieuw leven. Hij vergaf ons al onze misdaden. Hij wiste het handschrift, in inzettingen bestaande, uit (dat is de Wet van God), dat tegen ons was. De Wet van God is een heilige standaard, en deze is tegen ons omdat we die Wet gebroken hebben. Christus annuleerde dit handschrift dat tegen ons was door het aan het kruis te nagelen. Hij werd aan het kruis genageld, maar in Zijn dood nagelde Hij de Wet aan het kruis, en zo kwam het einde der wet:

“Want het einde der wet is Christus, tot rechtvaardigheid een ieder, die gelooft” (Rom.10:4).

In Zijn dood beroofde Hij ook de satanische heerschappijen en machten, en triomfeerde over hen aan het kruis, door ze publiekelijk ten toon te stellen als ondergeschikt aan Hemzelf. Engelen verleende assistentie in het geven van de Wet (Gal.3:19), en tengevolge van dit feit is het idee van bemiddeling door engelen gekomen. Dit was een deel van de ketterij te Kolosse. Maar deze bediening van engelen als middelaars eindigde op het kruis, en nu is Christus geopenbaard als de enige middelaar tussen God en mensen (1Tim.2:5). De Wet was een indirecte weg naar God. Alleen de hogepriester kon in de aanwezigheid van God komen, en dat slechts één keer per jaar en niet zonder bloed. Het evangelie is een rechtstreekse weg naar de directe aanwezigheid van God (Hebr.9:25; 10:20), voor iedere gelovige. We kunnen met vrijmoedigheid naderen tot de troon der genade (Hebr.4:16).

B. Waarschuwing tegen aanbedding der engelen – Kol.2:16-19.

“16)-Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk van de feestdag, of van de nieuwe maan, of van de sabbatten; 17)-Welke zijn een schaduw der toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus. 18)-dat dan niemand u overheerse naar zijn wil in nederigheid en dienst der engelen, intredende in hetgeen hij niet gezien heeft, tevergeefs opgeblazen zijnde door het verstand zijns vleses; 19)-En het Hoofd niet behoudende, uit hetwelk het gehele lichaam, door de samenvoegselen en samenbindingen voorzien en samengevoegd zijnde, opwast met goddelijke wasdom”.

Er zijn twee waarschuwingen in deze verzen: Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk van de feestdag, of van de nieuwe maan, of van de sabbatten, en, laat niemand u overheersen naar zijn wil in nederigheid en dienst der engelen in plaats van het behouden van het Hoofd, welke is Christus.

De apostel somt een aantal rituelen en ceremoniën op verbonden aan de Wet van Mozes: regels aangaande het vlees van dieren die niet gegeten mogen worden, het houden van bepaalde feestdagen, of het in acht nemen van de nieuwe maan of de sabbat. Al deze herdenkingen waren slechts schaduwen van Christus voordat Hij ten tonele verscheen. Een schaduw heeft geen realiteit of substantie; en toch zijn er miljoenen mensen die zich uitstrekken naar de schaduwen in plaats van te zien dat Christus de realiteit is. Hun aktie is verwant aan een man die een mooie vrouw trouwt, maar nooit naar haar kijkt, nooit tegen haar praat, haar nimmer omarmt, maar in plaats daarvan zit hij voor een foto van haar, praat daar tegen en kust de foto. Laat een man als deze u niet bekritisieren dat u wel met uw vrouw omgaat, u met haar verheugt in kameraadschap en liefde. Dat is hetgeen Paulus zegt. Zie Rom.14:14-17; Hebr.10:1 en Hebr.9:9 en 10.

De eerste waarschuwing, die we zojuist overdacht hebben, was tegen rituelen en ceremoniën en ascetisme. De tweede waarschuwing was tegen theologische dwalingen, de dienst der engelen. De eerste was van praktische aard de tweede leerstellig. De eerste verving de werkelijkheid door schaduwen, en de tweede gaf de voorkeur aan een inferieur wezen in plaats van aan het Hoofd.

Statenvertaling 1977: “Dat dan niemand u overheerse” (begin van vers 18).
King James Version : “Laat niemand u van uw prijs beroven”. (begin van vers 18).

Door het noemen van “uw prijs” zegt Paulus eigenlijk: “Ziet, de race is bijna gewonnen, het doel is in zicht”. Laat niemand u afleiden door valse nederigheid, dus uw ogen van het Doel af houden, hetwelk is Christus, door uw ogen te fixeren op een mindere persoon. Deze valse leraren blijken een grote nederigheid te hebben door te zeggen dat we te zondig zijn om God rechtstreeks te benaderen; we moeten dan volgens hen naderen door een lager engelachtig tussenpersoon. Maar dat is een valse nederigheid. God heeft een nieuwe levende weg geopend om in Zijn tegenwoordigheid te komen, door Christus, en dat voor iedereen, en ieder ander traject naar God is een valse. Deze valse leraren zijn opgeblazen door hun vleselijke gedachten.

Paulus spreekt van de prijs in 1Kor.9:24 en Fil.3:14. “Lightfoot” en anderen zijn verkeerd om deze prijs het eeuwige leven te noemen. Eeuwig leven is een gave van God, niet een beloning voor iets dat wij doen. De Kolossenzen hadden alreeds het eeuwige leven. Paulus wou dat ze de prijs voor de rechterstoel van Christus niet zouden missen (1Kor.3:14).

Dat het Hoofd de bron van groei voor het lichaam is wordt meer in detail aangegeven in Ef.4:15 en 16.

In het trachten om Hoofd en het Lichaam te onderscheiden moeten we voorzichtig zijn het Hoofd niet te identificeren als dat deel van het Lichaam die de ruimte in beslag neemt boven de schouders. De menselijk schedel bevat vele leden van het lichaam: ogen, oren, neus, mond; maar dat is niet het soort hoofd waarvan Paulus spreekt. Christus is niet de Schedel van van het lichaam: Hij is het Hoofd van het lichaam, zijnde de bron van alle geestelijk leven en energie. Zoals we zagen in de brief aan de Filippenzen is Hij de Geest van het lichaam die communiceert met ieder lid van het lichaam, evenals de hersenen, door het zenuwstelsel, in het natuurlijke lichaam een tweevoudige communicatie heeft met ieder lid. We moeten ons houden aan het Hoofd als we geestelijk leven en groei willen ervaren.

C. Waarschuwing tegen ascetisme – Kol.2:20-23.

Note: Ascetisme is een strenge, sobere, genotloze levenswijze voor een hoger doel.

“20)-Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeft, met inzettingen belast? 21)-Namelijk raak niet, en smaak niet, en roer niet aan. 22)-Welke dingen alle verderven door het gebruik, ingevoerd naar de geboden en leringen der mensen; 23)-Die wel hebben een schijnrede van wijsheid in eigenwillige godsdienst, en nederigheid, en in het lichaam niet te sparen, doch zijn niet in enige waarde, maar tot verzadiging van het vlees”.

Na het aantonen van de ondiepte, de leegheid, de bedrieglijkheid van filosofische speculaties, van rituelen en ceremoniën, van ascetisme, van dienst der engelen, die allen vermengd waren in de ketterse leringen te Kolosse, en het aantonen van de werkelijkheid en het wezen dat zetelt in Christus, het Hoofd, is het logisch om te vragen, waarom zou iemand het eerste kiezen en het laatste verwerpen? Deze vraag zou moeten worden gesteld aan ieder persoon die niet is gered. Maar gericht aan een gered persoon stelt Paulus de vraag iets anders. Hij vraagt: “Indien gij dan met Christus de eerste beginselen der wereld zijt afgestorven, wat wordt gij, gelijk of gij in de wereld leeft, met inzettingen belast?”. Paulus heeft ons zojuist verteld dat de gelovige met Christus is geïdentificeerd in Zijn doop in de dood, zodat hij, de gelovige, met Christus stierf. Dit was een dood, niet alleen voor de wereld, maar eveneens voor het zondige vlees, want de gelovige werd eveneens met Christus besneden, in het afleggen van het lichaam des vleses. Er is de schijnbare tegenstrijdigheid van het gelijktijdig te leven en dood te zijn. In Gal.2:20 zegt Paulus:

“Ik ben met Christus gekruisigd; en ik leef, doch niet meer ik, maar Christus leeft in mij; en hetgeen ik nu in het vlees leef, dat leef ik door het geloof van de Zoon van God, Die mij liefgehad heeft, en Zichzelf voor mij overgegeven heeft”.

Als we dan de eerste beginselen der wereld zijn afgestorven, hoe of waarom kunnen we ons dan onderwerpen aan die dingen waarvoor we zijn afgestorven? Hoe kunnen dode mensen dat doen, of dat proeven, of aanroeren? En bovendien zijn al deze dingen tijdelijk: ze verderven met het gebruik er van. Ze zijn niets anders dan geboden en leringen van mensen. Ze hebben geen blijvende waarde.

Alle deze religieuze rituelen en ceremoniën en ascetisme, die gepraktiseerd werden door de valse leraren had inderdaad een schijn van wijsheid in een eigenwillige godsdienst, in nederigheid, in zelfdiscipline, maar het was slechts een vertoning van de vleselijke natuur en het had absoluut geen waarde dan alleen tot verzadiging van het vlees (vers 23). Het was in feite een bevrediging van het vlees, zelfs als het gepaard ging met extreme gestrengheid voor het lichaam. Religieuze mensen roemen in hun werken, zoals de Farizeeër deed als hij naar de tempel ging om te bidden. Hoe dankte hij God dat hij niet zo zondig was als de verachte tollenaar die daarginder stond, en hoe hij zichzelf feliciteerde met de rituelen en religieuze oefeningen die hij had gedaan. Iemand van buiten zou zeggen: “Nou, dat is werkelijk een goed en godvruchtig man”. Maar hij verliet de tempel ongerechtvaardigd voor God. Hij maakte de fout om tot zichzelf te bidden in plaats van tot God. Zo leken ook deze Joods-gnostische leraren aan de buitenkant ware aanbidders. Ze waren zo nederig dat ze dachten niet direkt tot God te kunnen naderen, maar dat ze Hem moesten naderen door engelachtige bemiddelaars tussen God en mensen. En kijk naar hun zelfdiscipline. Zij onderdrukten gestreng en ernstig de lichamelijke lusten. Dit bleek ook prijzenswaardig te zijn. Maar deze

vorm van ascetisme was een zeer gevaarlijke leer. Zij hielden het er voor dat alle materie boos was; en dat God geen bemoeienis had met de schepping, want Hij was alleen geest. Tussen deze zuivere Geest en het kwaad lag een lange lijn van geestelijke wezens die minder en minder geestelijk waren, de laatste daarvan was Jezus. Deze leer van de materie, zijnde inherent aan kwaad, ontkent God als Schepper, ontkent dat Jezus Christus een lid van de Godheid is, en maken dat het huwelijk, sexualiteit, en de genoegens en vreugden van het leven, inherent zijn aan kwaad.

Als iemand gelooft dat het menselijk lichaam in zichzelf inherent aan het kwaad is, en als die persoon oprecht is, dan zal hij rigoureuus trachten zijn lichaam te onderdrukken. Maar zoals Paulus ons laat zien, hebben al deze dingen een schijn van vroomheid, verder zijn ze van geen enkele waarde, ze zijn slechts de bevrediging van het vlees.

6. Het geestelijk leven – Kol.3:1-4.

“1)-Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. 2)-Bedenkt de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn. 3)-Want gij zijt gestorven, en uw leven is met Christus verborgen in God. 4)-Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid”.

In het vorige gedeelte baseert Paulus zijn onderwijs op de identificatie van de gelovige met Christus in Zijn dood. In dit gedeelte ligt de nadruk op de identificatie met Zijn opstanding. Het is verbijsterend om zich te realiseren dat miljoenen geredde mensen van alle eeuwen begraven werden in een graftombe als die van Jozef. En dat deze miljoenen eveneens zegevierden over de dood toen Christus na drie dagen opstond. Maar dat is hetgeen God van ons vraagt te geloven als wij het evangelie geloven.

In deze laatste beide hoofdstukken van de brief aan de Kolossenzen behandelt Paulus meer de praktische aangelegenheden en wandel. Dit is het schema in de meeste van zijn brieven. Hij legt eerst de leerstellige fundatie, en bouwt het leven op deze fundatie. Veel mensen trachten hun leven op te bouwen zonder fundatie, met geen enkele zekerheid of bron van sterkte of van het einde dat hen wacht.

Het “indien” van vers 1 is niet het “indien” van twijfel, maar het “indien” van het argument. Iedere gelovige is met Christus opgestaan toen Hij opstond. Dit vond plaats zo’n tweeduizend jaar geleden, en daarom kan het niets te maken hebben met een ceremonie waardoor de gelovige heden zou moeten gaan.

Het leven bestaat voor een groot deel uit zoeken, kijken voor dit of voor dat. De natuurlijke mens zet zijn zinnen op aardse dingen (Fil.3:19; Jac.3:15), omdat dat alles is wat hij weet. De Christen heeft weet van een veel mooiere plaats en die zoekt boven voor de betere dingen. De hemel wordt altijd gepresenteerd als zijnde boven de aarde. Twijfelaars zouden kunnen vragen: Hoe kan de hemel boven zijn als dat voor de mensen aan de andere kant van de aarde de tegenovergestelde richting zou zijn. Om te beginnen is de sterrenhemel altijd boven, het maakt niet uit waar je bent op aarde. En verder is “boven” niet noodzakelijkerwijs een richting, maar een positie van superioriteit. Christus is een naam gegeven die boven alle naam is die genaamd wordt (Ef.1:21).

“Bedenkt de dingen”: de definitie in het woordenboek voor “zich ten doel stellen” is “vastberaden en begerig te zijn naar”.

De reden om geen aardse dingen te bedenken en ons niet te richten op aardse dingen is omdat we gestorven zijn in de dood van Christus. De reden waarom we de dingen die boven zijn moeten bedenken en ons moeten richten op de hemelse dingen is omdat “ons leven met Christus verborgen is in God”. Het nieuwe leven dat we in de wedergeboorte ontvangen funktioneert niet in een vleeselijke en wellustige sfeer. Het is verborgen in de sfeer van God Zelf. Wij zijn in de wereld maar we zijn niet van de wereld (Zie Joh.17, alwaar de Heer in Zijn gebed de wereld en, Zijn en onze relatie tot de wereld, 19 keer noemt).

Er is reeds melding van gemaakt van inconsequentie van Lightfoot door de waterdoop te lezen in hoofdstuk 2:12. In zijn kommentaar op het onderhavige vers maakt hij een grootse verklaring die waar is aangaande de doop door de Geest in de dood van Christus, maar opnieuw past hij het toe op de waterdoop die een rituele inzet is. Zijn verklaring is het noemen waart:

De verandering die plaats vindt door de doop, indien men zich dat echt realiseert, moet het hele karakter van een mens doordringen. Het beïnvloed niet alleen zijn praktisch gedrag, maar zijn intellectuele opvattingen eveneens. Het is niets minder dan een verplaatsing in een nieuwe sfeer van het ‘zijn’. Hij is verplaatst van de aarde naar de hemel; en met deze verplaatsing is zijn zicht op de dingen veranderd, zijn standaard van oordelen is geheel veranderd. Materie is niet langer zijn grootste vijand; zijn houding naar materie is absolute neutraliteit. Ascetische voorschriften, rituele inzettingen, zijn verdwenen en hebben geen waarde meer, ongeacht van hun invloed. Al deze dingen zijn van de aarde, aards. Het materiële, het kortstondige, het mondaine, is veranderd in het morele, het eeuwige, het hemelse.

Het is moeilijk te begrijpen hoe een man een korte paragraaf begint door te zeggen dat een rituele inzet al deze wonderlijke resultaten produceert, en aan het einde van de paragraaf zegt dat de rituele inzettingen beëindigd zijn en geen enkele absolute waarde meer hebben. En toch doordringt deze tegenstrijdigheid de Christelijke wereld.

Het moet in Paulus zijn gedachten zijn opgekomen, als hij deze woorden dicteerde aangaande onze wonderlijke, hemelse positie, dat hij zich realiseerde dat we nog steeds op de aarde zijn, omgeven door al zijn zonde en verderf en dood, en al hebben we ook de vrucht van de Geest, kreunen we samen met de rest van de schepping. Dus haast hij zich om te wijzen op de dag dat al deze heerlijkheden onze werkelijke ervaring zal zijn.

“Wanneer nu Christus zal geopenbaard zijn, Die ons leven is, dan zult ook gij met Hem geopenbaard worden in heerlijkheid”. Christus geeft niet alleen leven (Joh.10:28), maar Hij is het leven. Hij heeft leven in Zichzelf (Joh.5:26).

Wanneer Christus in heerlijkheid zal verschijnen, bij de Opname van de Gemeente, of bij zijn tweede komst op aarde? Wij geloven dat dat twee van elkaar gescheiden gebeurtenissen zijn en dat de Opname onderdeel is van de waarheid van de Verborgenschap die voorheen nimmer bekend is gemaakt aan de mensen in andere eeuwen of generaties. De Gemeente die Zijn lichaam is en het verlorene Israël zijn twee afzonderlijke entiteiten. En toch heeft God, in Zijn eeuwig plan deze twee gebeurtenissen, in de tijd, dicht bij elkaar geplaatst. Het is onze overtuiging dat bij de Opname wij geopenbaard zullen worden met Christus in Zijn heerlijkheid in de hemelse sfeer, en als Hij terug komt naar de aarde zullen we geopenbaard worden in heerlijkheid in de aardse sfeer. Het gehele universum zal schitteren van Zijn

heerlijkheid, zo dat elke geschapen intelligentie zal weten dat Hij Heer is over alles. Zekerlijk zal het Lichaam van Christus, ofschoon gescheiden van Israël, geopenbaard worden in heerlijkheid met het Hoofd, wanneer Hij komt in de heerlijkheid van Zijn Koninkrijk als Koning der Koningen en Heer der Heeren.

B. Afleggen van het oude en het aandoen van het nieuwe – Kol.3:5-11.

“5)-Doodt dan uw leden, die op de aarde zijn, namelijk hoererij, onreinheid, schandelijke beweging, kwade begeerlijkheid, en de gierigheid, welke is afgodendienst. 6)-Om welke de toorn Gods komt over de kinderen der ongehoorzaamheid; 7)-In welke ook gij eerstijds hebt gewandeld, toen gij daarin leefdet. 8)-Maar nu legt ook gij dit alles af, namelijk gramschap, toornigheid, kwaadheid, lastering, vuil spreken uit uw mond. 9)-Liegt niet tegen elkander, omdat gij uitgedaan hebt de oude mens met zijn werken, 10)-En aangedaan hebt de nieuwe mens, die vernieuwd wordt tot kennis, naar het evenbeeld van Hem, Die hem geschapen heeft; 11)-Waarin niet is Griek en Jood, besnijdenis en voorhuid, Barbaar en Scyt, dienstknecht en vrije; maar Christus is alles en in allen”.

Wat bedoeld Paulus er eigenlijk mee dat we de leden van ons lichaam moeten doden? We worden herinnerd aan de woorden van Christus in Matth.5:29 en 30. Pleitte Hij nu werkelijk voor het afhakken van een hand of een voet of enig ander deel van het menselijk lichaam dat betrokken was bij het doen van zonde? Of sprak Hij hier symbolisch? Verminking van het lichaam was bij Gods Wet strikt verboden, en bovendien, zulks afhakken van leden van het lichaam zou waarschijnlijk leiden tot doodbloeden. Wanneer Paulus de leden opsomt die op de aarde zijn, spreekt hij niet over handen, of voeten, of ogen, maar van kwade praktijken waarbij de leden van het lichaam betrokken zijn, zoals onreinheid, hartstocht, kwade begeerten en hebzucht. Dat zijn de dingen die gedood moeten worden, niet de natuurlijke leden van het lichaam. Het menselijk lichaam is in zichzelf niet slecht. In feite waarschuwde Paulus tegen deze gnostische dwaling dat materie slecht is. Materie (het lichaam) is neutraal. Dezelfde voeten die snel waren om bloed te vergieten (Rom.3:15), kunnen nu mooie voeten worden die het evangelie van vrede prediken (Rom.10:15). Het is dus niet de fysieke aard van de mens dat slecht is, maar de morele aard. Het is de oude natuur of “de oude mens” die gedood moet worden, omdat de toorn van God degenen zal treffen die deze slechte dingen doen: diegenen die de kinderen der ongehoorzaamheid worden genoemd. Voordat we behouden waren wandelden ook wij in deze dingen en we leefden er in. “Leefdet daarin” en “wandelden daar in” onderscheiden tussen de toestand van hun leven en hun toepassing. Hun gedrag gelijkvormig aan hun situatie. Maar nu we gered zijn moeten we al deze werken van het vlees afleggen; niet alleen de soort zonden die we zojuist noemden, maar eveneens boosheid, toorn, haat, schimpen, vuile taal en liegen. Voor een meer complete catalogus van de werken van het vlees zie Gal.5:19-21. Al deze dingen behoren tot de oude mens, en daar het geloof rekent dat de oude mens gedood is in identificatie met de dood van Christus, is er niet langer plaats voor zulke praktijken.

Het werkwoord “afleggen”, wordt alleen hier gebruikt en in hoofdstuk 2:11 en 15. Het betekent “zich te ontdoen van zichzelf, zich van zijn kleding te ontdoen”, en een toegevoegd voorvoegsel geeft het de betekenis van “bij hen vandaan gaan”. Trek ze uit en laat ze met rust. Er moet op gewezen worden dat de werkwoorden “doden” (vers 5), “afleggen” (vers 8), “uitdoen” (vers 9), en “aandoen” (vers 10), allemaal in de werkwoordsvorm staan, hetgeen betekent dat het heeft plaats gevonden. Paulus spreekt niet over een langdurige vooruitgang van het afleggen van dit kwaad, maar als een eens voor altijd handeling. Hetzelfde idee is

waar in Rom.12:1: “dat gij uw lichamen stelt tot een levende, en heilige offerande”. Zou het voor een Israëliet aanvaardbaar zijn geweest dat hij het te offeren dier aan de priester laat zien, het vervolgens weer meeneemt en zo iedere dag hetzelfde offerdier laat zien? En toch is dit wat veel Christenen doen, of trachten te doen, maar het offer kan slechts één keer geofferd worden. Dit betekent niet dat de persoon die zijn lichaam stelt tot een levende, en heilige offerande vanaf dat moment volmaakt is in zijn wandel, want op een bepaald moment kan hij zijn kalmte verliezen, of op een andere manier terug vallen, maar wanneer dat gebeurt dan heeft hij het nodig, niet door zichzelf te offeren als een offerande, om zijn zonde, wat het ook is, aan God te belijden om zodoende zijn gemeenschap met God te houden.

Als de “nieuwe mens” aangedaan is, dan kan hij niet weer worden uitgedaan om vervolgens weer de “oude mens” aan te doen. Maar nadat de nieuwe mens eens voor altijd is aangedaan, dan is dat niet iets dat niet voor eens en altijd is, maar een proces. Nu wordt de tegenwoordige tijd gebruikt: de nieuwe mens “die wordt vernieuwd tot kennis, naar het evenbeeld van Hem, Die hem geschapen heeft”. De nieuwe mens heeft het nodig steeds opnieuw vernieuwd worden.

Er zijn twee Griekse woorden voor “nieuw”: “neon” en “kainon”. De eerste betekent “nieuw in tijd, jong”; de tweede “nieuw betreffende kwaliteit, frisheid”. De eerste is gebruikt in deze passage, terwijl de laatste in Ef.4:24 wordt gebruikt om de nieuwe mens te beschrijven. Echter het deelwoord in Kolossenzen “wordt vernieuwd”, is de verbale vorm van “kainon” en het “wordt vernieuwd” van Ef.4:23 is de verbale vorm van “neon”, de beide passages geven samen dus ‘nieuw in tijd’ en ‘nieuw in kwaliteit’. Men wordt herinnerd aan een Oud Testamentische passage zoals in Jesaja 40:31:

“Maar die de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugels, gelijk de arenden; zij zullen lopen, en niet moede worden; zij zullen wandelen, en niet mat worden”.

De nieuwe mens is een schepping van God. Het is geschapen naar het beeld van God, Het wordt vernieuwd tot de “epignosis”, de volledige kennis van God.

“Barbaar” (barbaros) betekent “een persoon met onbeschaafde taal, iemand die moeilijk is te begrijpen”. De herhaling van de lettergreep “bar-bar” (in barbaros) geeft een soort van onomatopeisch geluid, als van iemand die stottert. Men bedoelde er iemand mee die het Grieks niet vloeiend sprak. Een Scyt was een inwoner van Scythia, dat is het moderne Rusland. De Scyten waren voor de Grieken de wildste van al de Barbaren. De Barbaren op het eiland Malta, Hand.28:2, was een vriendelijker soort mensen. Lukas noemde hen Barbaren omdat ze geen Grieks spraken, niet als een vernederende uitdrukking.

Al deze uitwendige verschillen in het vlees hebben “in Christus” geen betekenis. De gecultiveerde en gelovige Griek stond er niets beter voor “in Christus” dan de wildste gelovige Scyt. Christus is het enige dat telt en Hij is in alle gelovigen.

C. Resultaat van het aandoen van de nieuwe mens – Kol.3:12-15.

“12)-Zo doet dan aan, als uitverkorenen Gods, heiligen en beminden, de innerlijke bewegingen der barmhartigheid, goedertierenheid, ootmoedigheid, zachtmoedigheid, lankmoedigheid; 13)-Verdragende elkander, en vergevende de een de ander, zo iemand tegen iemand enige klacht heeft; gelijk ook Christus u vergeven heeft, doet ook gij alzo.

14)-En boven dit alles doet aan de liefde, welke is de band der volmaaktheid. 15)-En de vrede Gods heerse in uw harten, tot welke gij ook geroepen zijt in één lichaam; en weest dankbaar”.

Christenen hebben een naam van eer waarnaar ze moeten leven. Voordat ons wordt verteld wat het betekent om de nieuwe mens aan te doen worden we herinnerd dat we Gods uitverkorenen zijn. We zijn speciaal door God uitverkoren. We moeten de eer van onze Vader en van onze familie hoog houden. Iedere keer als Christenen zondigen doen ze God oneer aan. In dit vers worden vijf Christelijke deugden genoemd.

Betekenis van deze vijf deugden:

Barmhartigheid : In het woord barmhartigheid is in de eerste plaats belangrijk de verbondenheid met datgene wat hulp behoeft, zoals een moeder verbonden is aan haar nog niet geboren kindje, een verbondenheid die nimmer ophoudt, maar alleen door mensen kan verloochend worden. De grootste nadruk valt op de innerlijke bewogenheid en verbondenheid, de oorsprong en de norm van de barmhartigheid der mensen ligt in de barmhartigheid Gods.

Goedertierenheid : Iemand die bruikbaar is voor de ander, wanneer hij de ander vriendelijk gezind is en deze vriendelijkheid toont. “Vriendelijkheid” zou, zo wordt gezegd, een betere vertaling zijn in plaats van goedertierenheid.

Ootmoedigheid : deemoedig ~ onderdanig berouwvol.

Zachtmoedigheid : Zachtmoedig is zachtaardig.

Lankmoedigheid : Betekent geduld hebben, het lang uithouden. Deze lankmoedigheid is er in de openbaring Gods, vooral met betrekking tot de zonde. De lankmoedigheid is ook één der kenmerken van de liefde van God en van de mensen.

“Verdraagzaamheid” (vers 13) betekent “zichzelf onder controle houden”. “Vergeven” is het Griekse woord voor “genade betonen”. Het betekent het vrijelijk geven zonder kosten of vergoeding; vandaar, om te vergeven. Het verkeerde aan het niet vergeven van anderen terwijl God ons wel heeft vergeven komt tot uiting in de gelijkenis van de onbarmhartige dienstknecht in Matth.18:21-35. Maar zie ook Lukas 17:3 en 4.

Liefde is de grootste van de Christelijke deugden (1Kor.13:13). Het is de superlijm, de band der volmaaktheid, die alle deugden bij elkaar houdt.

Het woord “heersen” betekent “scheidsrechter”. Omdat de activiteiten van de nieuwe mens anders zijn dan die van de oude mens; omdat het vlees tegen de Geest is, en de Geest tegen het vlees (Gal.5:17), de metafoor van een scheidsrechter is juist, omdat hij alles onder controle houdt.

D. Alles doen in de Naam van de Heer Jezus – Kol.3:16 en 17.

“16)-Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende de Heere met aangenaamheid in uw hart. 17)-En al wat gij doet met woorden of met werken, doet het alles in de Naam van de Heere Jezus, dankende God en de Vader, door Hem”.

“Rode-letter” uitgaven van de Bijbel geven de indruk dat de woorden van Christus alleen in de vier evangelieën worden gevonden. Veel mensen begrijpen niet dat Christus ook door de apostel Paulus sprak (2Kor.13:3).

Christus sprak over een aantal zaken in Zijn Koninkrijks bediening die niet voor ons ter gehoorzaming zijn als leden van het Lichaam van Christus. Wij hoeven bijvoorbeeld onze bediening niet te beperken tot de verloren schapen van het huis Israëls (Matth.10:5 en 6); het is ons niet verboden om in geld en goederen te voorzien voor de bediening (Matth.10:9 en 10); onze boodschap betreft niet dat het Koninkrijk der hemelen nabij is en onze bediening bestaat niet uit het genezen van zieken, de melaatsen reinigen, en het opwekken van doden (Matth.10:7 en 8); we hoeven niet gehoorzaam te zijn aan hen die op de stoel van Mozes zitten (Matth.23:2 en 3). Veel van de door Christus gesproken woorden in Zijn aardse bediening zijn verenigbaar met de woorden die Hij door Paulus sprak en kunnen worden opgenomen in Paulus zijn vermaningen. Daar de heiden gemeenten van Paulus niet, zoals wij, beschikten over de Vier Evangelieën is het duidelijk dat de woorden van Christus diegenen zijn die opgenomen zijn in de persoonlijke bediening en brieven van Paulus. Paulus maakt slechts twee verwijzingen naar woorden die Christus op aarde sprak: (Hand.20:35; 1Kor.11:24-26).

“Leren” en “vermanen” verwijzen naar de positieve en negatieve kant van de instructie: Wat wel te doen en wat niet te doen. Er zijn vertalingen die aangeven dat het leren en vermanen plaats moet vinden door middel van muziek.

We moeten waken tegen formaliteit en professionaliteit in de muziek in onze samenkomsten. We kunnen zo gewend raken aan het zingen van liederen dat we de woorden automatisch uitspreken zonder verder na te denken over hun betekenis. Aan de andere kant kan muziek zo professioneel worden tot het punt wordt bereikt dat het een middel tot amusement wordt in plaats van aanbidding.

In de voorgaande verzen van dit hoofdstuk is Paulus begonnen met de praktische aspecten van ons moreel en geestelijk leven, van dingen die we niet zouden moeten doen en van dingen die we wel zouden moeten doen. In vers 17 vat hij dat alles samen door te zeggen dat we al die dingen moeten doen in de Naam van de Heere Jezus. Er komen nu twee vragen naar boven. Wat zijn de “alle dingen” die we moeten doen, en wat betekent het om ze te doen in de Naam van de Heere Jezus?

Wanneer een leraar in de wetenschap zijn studenten leert om, in het doen van een experiment, alles volgens het leerboek te doen, het “alles” kunnen slechts drie of vier dingen zijn van alle dingen die een student zou kunnen doen. Als Paulus zegt: “Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft” (Fil.4:13), bedoelde hij niet dat hij over de maan kon springen of vliegen als een vogel. De “alle dingen” waar Paulus over spreekt waren begrensd tot de dingen waarover hij sprak: honger verdragen, dorst, ontbering, of enige andere tegenspoed die hij in het leven tegenkwam. Aldus begrijpen we wat Paulus te zeggen heeft in Kol.3:17: “Doe al de dingen die ik zojuist heb genoemd in de Naam van de Heere Jezus”.

In de parallele passage in Ef.5:20 zegt Paulus: “Dankende te allen tijd over alle dingen God en de Vader, in de Naam van onze Heere Jezus Christus”. Houdt dit “alle dingen” ook in verkrachting en moord van geliefden, of de aanmatigende acties van een broeder die splitsing in de gemeente veroorzaakt en de mensen bij Christus vandaan drijft? We kunnen God danken dat dat Hij op enige dag deze zondige handelingen in rechtvaardigheid zal oordelen,

maar dat is geheel anders dan Hem danken voor de gepleegde handelingen, hetzij door onszelf of door anderen gepleegd.

De andere vraag betreft de betekenis van iets doen in de naam van een andere persoon. We kunnen geen cheques tekenen, kontrakten aangaan of beloften doen in de naam van een ander tenzij we daarvoor wettelijke autoriteit hebben verkregen, zoiets als een volmacht. Als we iets doen in de Naam van Christus dan heeft dat een juridische betekenis, dan is het duidelijk dat de “alle dingen” die we doen begrensd zijn tot die dingen waarvoor Hij ons specifiek autoriteit voor heeft gegeven in Zijn Woord.

We kunnen niet zeggen: “Ik ga de belastingdienst bedriegen in de Naam van Christus”. Dat is toch duidelijk.

Maar wat aangaande de honderden wereldse dingen die we dagelijks doen? Sommige Christenen verdedigen hun handelwijze door te zeggen: “De Heer heeft me verteld om het te doen”. We moeten zeer voorzichtig zijn om God niet verantwoordelijk te stellen voor onze handelingen. We mogen bidden en hopen dat we de juiste beslissing hebben genomen in een zakelijke onderneming, en we mogen het gedaan hebben met het verlangen om de Heer te verheerlijken, maar dat is geen garantie dat God onze handeling rechtvaardigt. Paulus was zich van niets bewust, maar dat rechtvaardigde zijn handelingen niet (1Kor.4:4). We moeten allemaal het oordeel voor de rechterstoel van Christus afwachten wanneer God de raadslagen van het hart openbaar zal maken en de verborgen dingen aan het licht zal brengen.

Paulus gebruikt de uitdrukking: “in de Naam van Christus” vijf keer (hier en in 1Kor.5:4; 6:11; Ef.5:20 en 2Thess.3:6). Hij gebruikte het ook bij het uitdrijven van een boze geest uit de jonge vrouw te Filippi (Hand.16:18). Christus gaf de apostelen de autoriteit om boze geesten uit te drijven en ziektes te genezen (Luk.9:1), en ze oefenden die autoriteit uit in Zijn naam (Mark.16:17 en 18). Paulus had de autoriteit om in de naam van Christus een zondigende broeder over te geven aan Satan tot verderf van het vlees (1Kor.5:4 en 5), maar God heeft die apostolische autoriteit aan ons, als leden van het Lichaam van Christus, niet toebedeeld. Een rechter is een persoon met autoriteit. De twaalf apostelen zullen zitten op twaalf tronen om de twaalf stammen van Israël te oordelen in het komende Koninkrijk (Matth.19:28). Wij, als leden van het Lichaam van Christus, zullen op een dag de engelen oordelen (1Kor.6:3), maar die autoriteit is ons nu nog niet gegeven.

Het lijkt derhalve dat het doen van “alle dingen” in de naam van Christus alleen die dingen omvat die Hij ons heeft opgedragen of waarvoor Hij ons autoriteit heeft gegeven om te doen. Alle dingen doen ter ere Gods (1Kor.10:31) omvat ook al de wereldse dingen die we doen, zoals eten en drinken. God heeft ons niet opgedragen wat en hoe we moeten eten en drinken en hoeveel maaltijden we iedere dag moeten eten. Deze en vele andere dagelijkse activiteiten worden overgelaten aan ons eigen oordeel. Maar we kunnen al deze dingen doen vanuit de motivatie om God te verheerlijken. God heeft beloofd ons pad te besturen als wij onze wegen met Hem verbinden, maar ons probleem is dat we ons niet altijd op Hem richten.

7. Het praktische leven: Kol.3:18 – 4:6.

A. Familie aangelegenheden van het nieuwe leven – Kol.3:18-21.

“18)-Gij vrouwen, weest uw eigen mannen onderdanig, gelijk het betaamt in de Heere, 19)-Gij mannen, hebt uw vrouwen lief, en wordt niet verbitterd tegen hen. 20)-Gij kinderen, weest uw ouders gehoorzaam in alles, want dat is de Heere welbehaaglijk.

21)-Gij vaders, tergt uw kinderen niet, opdat Zij niet moedeloos worden”.

Deze vier korte vermaningen aan vrouwen, echtgenoten, kinderen, en vaders worden meer in detail behandeld in Ef.5:22 – 6:4.

De getoonde onderwerping van de vrouw is in balans met de liefde van de echtgenoot, welke van dezelfde soort en kwaliteit moet zijn als de liefde van Christus voor de Gemeente. Liefde is de positieve eigenschap van de houding van de echtgenoot, en mildheid, geen bitterheid of hardheid, dat zijn de negatieve aspecten.

De kinderen moeten in alle dingen hun ouders gehoorzamen. Het woord “gehoorzamen” is samengesteld uit “horen” en “onder”, te horen onder, onderdanig aan te horen. De eerste stap in het gehoorzamen is om te horen. Als een kind hoort en begrijpt wat de ouders gebieden, kan het gehoorzamen. Ouders communiceren soms slecht, en de kinderen krijgen de schuld. Als kinderen kunnen lezen kan het een goed idee zijn om de karwijtjes, waarvoor zij verantwoordelijk zijn, op te schrijven, of ze zodanig aan te tonen zodat ze er zeker van zijn dat de kinderen het begrijpen.

De vader, als hoofd van de familie heeft de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de discipline van de kinderen. De vader is er niet om te tergen, prikkelen, of het kind te irriteren om deze te disciplineren. Dit betekent niet dat de roede weggegooid moet worden, maar om de roede rechtvaardig en oordeelkundig te gebruiken. Het kind moet op voorhand over de aard van de discipline, voor ongehoorzaamheid, op de hoogte zijn, de strengheid van de straf moet evenredig zijn met de mate van ongehoorzaamheid. Wanneer er te streng wordt gestraft dan zegt Paulus dat het kind moedeloos wordt. Als een kind probeert gehoorzaam te zijn maar nog niet helemaal begrijpt wat van hem wordt verlangd, en hij wordt konstant berispt, geeft hij het proberen hoogstwaarschijnlijk op, of ontwikkelt een complex dat hij nooit iets goed kan doen. Disciplineren is meestal een negatief proces. Er moet eveneens een positief aspect zijn door de erkenning van gehoorzaamheid om het kind te bemoedigen.

En er moet natuurlijk geen verschil in disciplineren zijn tussen het ene en het andere kind.

God is geen aannemer des persoons (Deut.1:17; Hand.10:34).

En ook de ouders moeten op één lijn zitten aangaande de discipline.

We moeten het verschil begrijpen tussen bestraffing als een boete en bestraffing als discipline. Het doel van bestraffing is het opleggen van boete aan de wetsovertreder. Het Bijbelse woord voor discipline of kastijding betekent “het kind trainen”. Het wordt toegediend voor het bestwil van het kind, niet om het letsel toe te brengen. Een rechter meet de straf uit aan een crimineel; een vader beoogt korrektie. De rechter handelt op basis van wettelijke gerechtigheid, de vader op basis van liefde.

B. Dienstknechten en heren – Kol.3:22 – Kol.4:1.

“22)-Gij dienstknechten, weest in alles gehoorzaam aan uw heren naar het vlees, niet met ogendiensten als mensenbehagers, maar met eenvoudigheid des harten, vrezende God. 23)-En al wat gij doet, doet dat van harte als voor de Heere, en niet voor de mensen. 24)-Wetende, dat gij van de Heere zult ontvangen de vergelding der erfenis; want gij dient de Heere Christus. 25)-Maar die onrecht doet, die zal het onrecht dragen, dat hij gedaan heeft; en er is geen aanneming des persoons. 4:1)-Gij heren, doet uw dienstknechten recht en gelijk, wetende, dat ook gij een Heere hebt in de hemelen”.

De woorden “dienstknechten” en “heren” hebben geen plaats in onze moderne woordenschat. Vandaag is het “werknemers” en “management”. Maar de uitgedrukte principes in deze verzen zijn gelijk aan onze moderne cultuur. In communistische landen en andere dictaturen is de overheid heer en de werknemer is de slaaf.

Het is leerzaam om op te merken dat Paulus niet een activisten beweging van dienstknechten oprichtte om in opstand te komen tegen hun heren. Hij spreekt ogenschijnlijk met geen woord tegen slavernij. We weten dat sommige van de bekeerlingen van Paulus er slaven op na hielden. De wapens van Paulus tegen slavernij was dezelfde als tegen alle andere verkeerde dingen, het Evangelie. We zien dat wapen in actie in de zaak van Filémon en Onesimus. Paulus stuurt de weggelopen dienstknecht terug naar zijn heer, maar hij schrijft een brief aan de meester. Filémon 10 t/m 16:

“10)-Ik bid u dan voor mijn zoon, die ik in mijn banden heb geteeld, namelijk Onésimus; 11)-Die eertijds u onnut was, maar nu u en mij zeer nuttig, die ik weergezonden heb; 12)-Doch gij, neem hem, dat is mijn ingewanden, weer aan. 13)-Ik had hem wel bij mij willen behouden, opdat hij mij voor u dienen zou in de banden van het Evangelie, 14)-Maar ik heb zonder uw goedvinden niets willen doen, opdat uw weldadigheid niet zou zijn als onder dwang, maar naar vrijwilligheid. 15)-Want wellicht is hij daarom voor een kleine tijd van u gescheiden geweest, opdat gij hem eeuwig weer zoudt hebben. 16)-Nu voortaan niet als een dienstknecht, maar meer dan een dienstknecht, namelijk een geliefde broeder, inzonderheid mij, hoeveel te meer dan u, beide, in het vlees en in de Heere”.

Christelijke dienstknechten moesten hun heren zodanig dienen alsof ze Christus Zelf dienden. Ze moesten gehoorzamen, niet alleen als hun heer in de buurt was, maar met eenvoudigheid des harten. Wat moeten deze dienstknechten een getuigenis zijn geweest voor hun heren, en zonder twijfel zullen ze veel vervolging ondervonden hebben van hun ongelovige mededienstknechten, wiens geringe dienst in scherp contrast stond met dat van de gelovigen. Deze gelovige dienstknechten moesten niet alleen gehoorzamen in alle dingen uit het hart; ze moesten het ook van harte doen, want zij waren er van verzekerd dat ze de beloning van de erfenis zouden ontvangen; dat is, zij zouden een erfenis van de Heer ontvangen als beloning voor hun dienst.

Degene die verkeerde dingen doet zal vergelding ontvangen voor die verkeerde dingen. Terwijl dit hoofdzakelijk van toepassing is op de dienstknecht, is het ook van toepassing op de heer, want hij gaat verder met te zeggen dat de Heer geen aannemer des persoons is en dat de heren rechtvaardig en billijk moeten handelen met hun dienstknechten. Het maakt niet uit hoe groot de heer is hier op aarde, hij moet zich altijd herinneren dat hij een Heer heeft in de hemel. Griekse filosofen leerden en de Romeinse wet veronderstelde dat dienstknechten meer een bezit waren, en daarom geen rechten hadden. Maar voor God heeft de dienstknecht evenveel rechten als zijn heer. Eigenaren van dienstknechten in de vroege geschiedenis van de Verenigde Staten trachten hun praktijken te rechtvaardigen door te beweren dat de zwarte mens geen ziel had en daarom niet menselijk was, of dat hij onder de vloek was uitgesproken door Noach over Kanaän (Gen.9:25).

C. Gebed, Wandel, en Spreken – Kol.4:2-6.

“2)-Houdt sterk aan in het gebed; en waakt daarin met dankzegging; 3)-Biddende

meteen ook voor ons, dat God ons de deur van het Woord opene, om te spreken de verborgenheid van Christus, om welke ik ook gebonden ben; 4)-Opdat ik die moge openbaren, gelijk ik moet spreken. 5)-Wandelt met wijsheid bij hen, die buiten zijn, de bekwame tijd uitkopende. 6)-Uw woord zij te alle tijde in aangenaamheid, met zout besprengd, opdat gij moogt weten, hoe gij een ieder moet antwoorden”.

Paulus zijn eerste opdracht in het bidden is om standvastig te zijn, volhardende, gewijd aan, om alles tot onderwerp van gebed te maken. Vervolgens: wakende in het gebed. Sommigen denken dat dit betekent dat je moet waken voor het antwoord op het gebed en dankbaar zijn als dat antwoord komt, zoals dit tot uitdrukking wordt gebracht in de vertaling van “Het levende Woord”. Echter is de grammaticale constructie een voorstander van het idee van wakker blijven, mentaal waakzaam in het gebed blijven. Er is een neiging, bij het geluidloos bidden dat de gedachten afdwalen, speciaal als iemand langdurig bidt, en het is zelfs mogelijk om zo tijdens het bidden in slaap te vallen. De omstandigheden laten het hoorbaar bidden niet altijd toe, maar het is zeker een feit dat, indien iemand hardop bidt, hij mentaal waakzaam blijft en zijn verzoeken duidelijker en nauwkeuriger formuleert. Of deze tekst het nu wel of niet zegt, het is zeker waar dat we uit moeten zien naar antwoorden op de gebeden, deze herkennen, en er voor danken. Het is ook waar dat in de handeling van het bidden onze vragen gepaard moeten gaan met dankzegging. (Fil.4:6).

Paulus verlangt dat in de gebeden ook voor hem en zijn medewerkers wordt gebeden. Zijn belangrijkste zorg, als een evangelist, was dat God deuren zou openen zodat het voor hem mogelijk wordt om het Woord te prediken, en te spreken over de verborgenheid van **de** Christus. Het lidwoord “**de**” voor Christus komt in geen enkele Bijbel voor maar is in het Grieks wel aanwezig, het lidwoord lijkt er op te wijzen dat Paulus een speciale openbaring van de verborgenheid, betreffende het Lichaam van Christus, in gedachten had en niet alleen de Persoon van Christus. Eenzelfde constructie komt, in de Griekse versie, voor in 1Kor.12:12:

“Want gelijk het lichaam één is, en vele leden heeft, en al de leden van dit ene lichaam, vele zijnde, maar één lichaam zijn, also ook **de Christus”.**

Note: “**de**” is hier ingevoegd.

Er zijn eigenlijk twee Christussen: de persoonlijke Christus, en de gemeenschappelijke Christus: het Hoofd samen met al de leden. Deze gemeenschappelijke Christus is het speciale onderwerp van de aan Paulus gegeven openbaring hetgeen de Verborgenheid wordt genoemd.

Paulus spreekt in Ef.6:19 en 20 een soortgelijk verzoek uit als in de Kolossenzen brief:

“.....opdat mij het Woord gegeven worde in de opening van mijn mond met vrijmoedigheid, om de verrborgenheid van het Evangelie bekend te maken; Waarvoor ik een gezant ben in een keten, opdat ik daarin vrijmoedig moge spreken, gelijk mij betaamt te spreken”.

Een evenwichtig Christelijk leven omvat gebed, spreekt de waarheid in liefde, vooral de waarheid van het evangelie, en zijn gedrag in de praktijk van alle dag. De rede moet altijd in aangenaamheid zijn, besprengd met zout. Het is interessant om naar enige verwijzingen van “zout” te kijken in het Oude Testament. Leviticus 2:13:

“En alle offerande van uw spijsoffer zult gij met zout zouten, en het zout van het

verbond van uw God van uw spijsoffer niet laten afblijven; met al uw offerande zult gij zout offeren”.

De vijanden van de Joden schreven een brief naar de koning van Perzië waarin ze verklaarden, Ezra 4:14:

“Nu, omdat wij salaris uit het paleis trekken (het zout eten van het paleis), en het ons niet betaamt de oneer van de koning te zien, daarom hebben wij gezonden, en dit de koning bekend gemaakt”.

Job vroeg, Job 6:6:

“Wordt ook het onsmakelijke gegeten zonder zout? Is er smaak in het witte van de dooier?”

Christus noemde Zijn discipelen “het zout der aarde”, (Matth.5:13), en in Markus 9:48-50 sprak Christus over het onuitblusselijk vuur van de hel:

“48)-Waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgeblust wordt. 49)-Want een ieder zal met vuur gezouten worden, en iedere offerande zal met zout gezouten worden. 50) -Het zout is goed; maar indien het zout zouteloos wordt, waarmee zult gij dat smakelijk maken? Hebt zout in uzelf, en houdt vrede onder elkander”.

Voedsel wordt gekruid met zout omdat het anders smakeloos is. Het is tevens een conserveermiddel voor voedsel. Het beschermt voedsel voor bederf. Zout werd door de Joden ook als metafoor gebruikt voor instructie in wijsheid: “De Torah is als zout”. Al deze ideeën mogen ingelezen worden zoals Paulus het gebruikt, laat uw spreken: “besprengd zijn met zout, opdat gij moogt weten hoe gij een ieder moet antwoorden”. Het idee van wijsheid staat in dit vers zeker in verband met zout. En er is ook het idee van kruiden, het spreken aangenaam makende, genietbaar, aangenaam, zoals voedsel smakelijk wordt door het gebruik van zout. En ofschoon het woord hier niet wordt gebruikt zegt Paulus op een andere plaats: “Geen vuile rede ga uit uw mond” (Ef.4:29), en zout is datgene wat het bederf tegengaat.

8. BEGROETINGEN – Kol.4:7-18.

A. Zending van Tychicus en Onesimus – Kol.4:7-9.

“7)-Al mijn zaken zal u bekend maken Tychicus, de geliefde broeder, en getrouwe dienaar, en mededienstknecht in de Heere; 8)-Die ik tot dat einde tot u gezonden heb, opdat hij uw zaken wete, en uw harten vertrooste; 9)-Met Onesimus, de getrouwe en geliefde broeder, die uit de uwen is; zij zullen u alles bekend maken, wat hier is”.

In de laatste verzen van deze brief worden we voorgesteld aan Paulus zijn medewerkers die met hem waren en hem dienden in zijn Romeinse gevangenschap. Eerst worden we voorgesteld aan Tychicus, die de opdracht had om deze brief naar de Kolossenzen te brengen, en ook eenzelfde brief naar de Efeziërs (Ef.6:21), en ook de korte brief naar Filémon. Volgens Hand.20:4 was Tychicus een vertegenwoordiger van de gemeente te Thessalonica, die Paulus vergezelde op zijn laatste reis naar Jeruzalem om de gift van de gemeenten van Paulus naar de arme Joodse heiligen te brengen. Blijkbaar na dat Paulus vrij kwam, na zijn eerste Romeinse gevangenschap, lezen we opnieuw van Tychicus in Titus 3:12, waar Paulus voorstelt om

Artemas of Tychicus naar het eiland Kreta te zenden. En tenslotte, in de laatste brief van Paulus gedurende zijn laatste gevangenschap, noemt hij het feit dat hij Tychicus naar Efeze heeft gezonden. We zouden bijna denken van Tychicus de postbode van Paulus was.

Paulus geeft een drievoudige aanbeveling van Tychicus. Hij was een geliefde broeder, een getrouwe dienaar, en een mededienstknecht in de Heere.

Onesimus is de volgende persoon die genoemd wordt. Hij was een dienstknecht die toebehoorde aan Filémon, een lid van de gemeente te Kolosse. Onesimus was weggelopen van zijn heer, is naar Rome gegaan, en door de één of andere toevallige omstandigheid is hij in contact met Paulus gekomen en is een gelovige geworden. Zijn naam betekent “nuttig of winstgevend”, een naam die dikwijls werd gegeven aan naamloze dienstkneden in de hoop dat ze nuttig/winstgevend zouden zijn voor hun heren. Maar deze Onesimus had bewezen niet nuttig te zijn, maar nu was hij een nieuwe mens in Christus, Paulus verklaart dat hij nuttig is voor zowel Paulus als voor Filémon (Fil. 11). Paulus vraagt Filémon zelfs om Onesimus te ontvangen alsof hij Paulus zelf zou ontvangen, en hij biedt zelfs aan om het door Onesimus gestolene terug te betalen, toe hij wegliep. Wat een genadige, edelmoedige, Christelijke geest openbaarde Paulus!

B. Groeten aan de Kolossenzen – Kol.4:10-14.

“10)-U groet Aristarchus, mijn medegevangene; en Markus, de neef van Bárnabas, aangaande wie gij bevelen ontvangen hebt; zo hij tot u komt, ontvangt hem; 11)-En Jezus, gezegd Justus, die uit de besnijdenis zijn; dezen allen zijn mijn medewerkers in het Koninkrijk Gods, die mij een vertroosting geweest zijn. 12)-U groet Epafras, die uit de uwen is, een dienstknecht van Christus, te allen tijde strijdende voor u in de gebeden, opdat gij staan moogt volmaakt en volkomen in al de wil van God. 13)-Want ik geef hem getuigenis, dat hij grote ijver heeft over u en hen, die in Hierápolis zijn. 14)-U groet Lukas, de medicijnmeester, de geliefde, en Démas”.

Tychicus en Onesimus moesten persoonlijk de groeten overbrengen als ze te Kolosse aankwamen. Paulus noemt nu enigen van zijn andere medewerkers die onder de aandacht van de Kolossenzen werden gebracht. Aristarchus, medegevangene van Paulus, zendt ook zijn groeten. Tychicus was van de gemeente te Thessalonica. Hij was blijkbaar een gelovige geworden toen Paulus in zijn geboortestad was in Hand.17, en we vinden hem met Paulus te Efeze, toen de zilversmeden een oproer begonnen tegen Paulus. Hand.19:29: “En de gehele stad werd vol verwarring; en zij liepen met een gedruis eendrachtig naar de schouwplaats, met zich trekkende, Gajus, Aristarchus, Macedoniërs, metgezellen van Paulus op de reis”. Na het oproer vergezeld hij Paulus terug naar Macedonië om vervolgens bij Paulus te blijven tot in Azië (Hand.20:4). Hij vergezeld Paulus zelfs tot Jeruzalem, want Lukas verteld ons dat hij aan boord was toen Paulus, als gevangene, voer vanaf Cesarea (Hand.27:2). Alhoewel Paulus hem een medegevangene noemt is er geen aanwijzing wanneer hij gevangen werd genomen. In de brief aan Filémon, geschreven ter zelfder tijd, wordt Epafras genoemd als medegevangene, en Aristarchus als medewerker (vers 23 en 24). Epafras was degene die van Kolosse naar Rome was gekomen om het goede nieuws over te brengen van de voortgang in de gemeente te Kolosse, dus kon hij op dat moment geen gevangene zijn geweest. Blijkbaar was deze man zo verbonden met het lot van Paulus als gevangene, dat Paulus hem beschouwde als een medegevangene.

De volgende die de groeten deed was Markus. Hij was degene die Paulus verliet op zijn eerste zendingsreis, en het was vanwege hem dat Paulus en Barnabas ruzie kregen en ieder zijns weegs gingen (Hand.15:36-40). We weten niet hoe Markus weer in de gunst kwam van Paulus, maar zonder twijfel praktiseerde Paulus wat hij predikte. We hebben hem reeds horen zeggen in deze brief: “Verdragende elkander, en vergevende de één de ander, zo iemand tegen iemand enige klacht heeft; gelijk Christus u vergeven heeft, doet ook gij alzo” (Kol.3:13). De leden van de gemeenten van Paulus waren ongetwijfeld op de hoogte van de moeilijkheden die Markus had veroorzaakt, en zouden twijfels hebben gehad om hem als een broeder te ontvangen, ware het niet dat Paulus had gezegd: “zo hij tot u komt, ontvang hem”. Er is hier geen positieve aanbeveling aangaande Markus, maar in Paulus zijn laatste geschreven brief, gedurende zijn tweede gevangenschap, vertelt hij Timotheüs: “Lukas is alleen met mij. Neem Markus mede, en breng hem met u; want hij is mij zeer nut tot de dienst” (2Tim.4:11). Zulke weder aannames en verzoeningen zijn zeer bemoedigend, ze geven de kracht aan die in het evangelie is om levens te veranderen.

Jezus was een veel voorkomende naam onder de Joden. Het is hetzelfde als de Hebreeuwse naam “Jozua”. Daarom geeft Paulus ons zijn andere naam: “Justus”. Maar naarmate het evangelie van Jezus Christus zich verspreidde, werd de naam Jezus een gehate naam onder de Joden. Paulus verklaart dat deze drie mannen: Aristarchus, Markus, en Jezus Justus, van de besnijdenis waren. Hiermee wilde hij zeggen dat ze Joodse gelovigen waren. Deze drie waren de enige Joodse gelovigen die zijn medewerkers waren in het Koninkrijk van God. Blijkbaar waren de anderen die in deze begroetingen genoemd worden, Epafras, Lukas en Demas, gelovigen uit de Heidenen. Deze Joodse medewerkers waren een speciale vertroosting voor Paulus omdat zo weinigen van zijn eigen volk zijn bediening ondersteunden. Het Griekse woord voor “troost” klinkt net als “paregoric” een geneesmiddel dat speciaal bij kinderen wordt gebruikt.

Epafras, die zojuist van Kolosse naar Rome is gekomen, zou natuurlijk de groeten willen zenden aan zijn eigen mensen, en zij zouden bemoedigd worden door te weten dat hij continu in zijn gebeden streed voor hen opdat ze volmaakt en volkomen zouden staan in al de wil van God. Deze Epafras moet onderscheiden worden van de Epafroditus in Fil.2:25, die van Filippi was. Paulus gaf eer aan wie eer toekwam. Hij prees deze man in zijn arbeid, niet alleen voor wat betreft de Kolossen, maar ook voor degenen in de naburige steden van Laodicéa in Hiërapolis. Blijkbaar heeft Epafroditus evangelisatiewerk verricht in deze beide steden. Deze steden waren gevestigd op een onderlinge afstand van ongeveer vijftien kilometer aan de noord en zuidzijde van de Lycus vallei, met Kolosse ongeveer vijftien kilometer stroomopwaarts. Hiërapolis was het centrum voor aanbidding van de Phrygische godin Cybele. De naam van de stad betekent “geheiligde stad”. Hiërapolis wordt in het Nieuwe Testament alleen hier genoemd, en Laodicéa wordt in deze brief twee keer door Paulus genoemd en twee keer door Johannes in Openbaring 1:11 en 3:14.

C. Groeten aan de Laodicensen – Kol.4:15-17.

“15)-Groet de broeders, die in Laodicéa zijn, en Nymfas, en de gemeente, die in zijn huis is. 16)-En wanneer deze zendbrief door u zal gelezen zijn, maakt, dat hij ook in de gemeente der Laodicensen gelezen wordt, en dat ook gij die leest, die uit Laodicéa geschreven is. 17)-En zegt aan Archippus: Zie op de bediening, die gij aangenomen hebt in de Heere, dat gij die vervult”.

We hebben eerder gesuggereerd dat de brief die wij “Efeziërs” noemen oorspronkelijk door Paulus geschreven kan zijn aan de Laodicezen; dat het niet alleen rondging onder de Christenen te Kolosse, maar ook naar de gemeenten in het gehele gebied en tenslotte terecht kwam te Efeze. We weten tenminste dat de brieven aan Kolosse en Laodicéa onderling moesten worden uitgewisseld. Het is mogelijk dat de brief aan de Laodicezen is zoekgeraakt, en dat God niet voornemens was om deze brief een deel van de canon te laten worden. Het is zonder twijfel waar dat Paulus vele notities en brieven schreef die niet bewaart zijn gebleven. Er zijn veel bewijzen dat de eerste gemeenten samenkwamen in huizen. We weten dat de gemeente samenkwam in het huis van Filémon te Kolosse (Fil.1:2). En blijkbaar kwamen de heiligen te Filippi samen in het huis van Lydia (Hand.16:15 en 40). Priscilla en Aquila stelden hun huis ter beschikking voor samenkomsten (Rom.16:3-5; 1Kor.16:19). Het was niet eerder dan in de derde eeuw dat de gemeenten onroerend goed gingen verwerven en gebouwen gingen bouwen. Er zijn zekere voordelen aan kleine gemeenten, deze voordelen gaan verloren in de zeer grote gemeenten. Maar kleine gemeenten dienen continu te groeien in grootte. Als een gemeente zo groot wordt dat het gevoel van nauwe gemeenschap onder zijn leden verloren is, zou het verstandig zijn om de gemeente op te delen en een nieuwe gemeente te beginnen in een ander deel van de stad.

In vers 17, nadat de groeten zijn gedaan aan de Laodicezen, keert Paulus in gedachten terug naar Kolosse en geeft een persoonlijke boodschap aan Archippus: “Zie op de bediening, die gij aangenomen hebt in de Heere, dat gij die vervult”. We weten van Filémon: 1:2 dat Appia en Archippus geliefde medestrijders waren in de Heer en dat hij, Archippus, waarschijnlijk de leider of zieleherder was van de kudde. Uit de toon van Paulus zijn vermaning, aan het einde van deze brief, mogen we veronderstellen dat Archippus zijn dienst niet vervulde. Het kan zijn dat Paulus bezorgd was om de beginnende ketterij die vaste grond begon te krijgen in dat gebied, en vooral omdat een man als Epafras op weg naar Rome was, dat hij het nodig vond om Archippus een openbare aansporing te geven dat hij de taak uit zou voeren die hem was gegeven. We weten niet welke speciale bediening aan hem was gegeven, maar blijkbaar wist Archippus dat zelf wel, en wanneer deze woorden in het openbaar gelezen werden zou iedereen het weten, en ze zouden weten dat de Apostel zelf hem de autoriteit had gegeven om zijn bediening te vervullen.

D. De groeten van Paulus zelf: Kol.4:18.

“De groetenis met mijn hand, van Paulus. Gedenkt mijn banden. De genade zij met u. Amen”.

Blijkbaar heeft Paulus deze brief gedikteerd aan een schrijver (Rom.16:22), en daarna ondertekende hij de brief. Hij verklaart aan het einde van 2 Thessalonicenzen 3 in vers 17: “De groetenis met mijn hand, van Paulus; hetwelk is een teken in iedere zendbrief; alzo schrijf ik” Zonder twijfel ondertekende hij zijn brieven om ze meer persoonlijk te maken, maar de voornaamste reden was om ze geloofwaardig te maken. Valse leraren hadden van brieven, die circuleerden, beweerd dat ze door Paulus waren geschreven (2Thess.2:2). Alleen brieven met Paulus zijn eigen handtekening konden aangemerkt worden als Schrift.

Als studenten van het Woord vragen we ons vaak af wat er met de originele brieven is gebeurd die de naam van Paulus droegen en door hem zelf ondertekend zijn. De laatste Schriftgeleerde die het origineel kopieëerde alvorens het tenslotte door gebruik onleesbaar was geworden, moet het vernietigd hebben met een diep gevoel van spijt. Vanaf dat punt hebben we alleen kopieën, maar wel kopieën die zeer zorgvuldig zijn gemaakt.

Paulus zijn enige verzoek van hem zelf was: “Gedenkt mijn banden”. Er zijn verschillende manieren van herinnering. Ze konden hem in herinnering hebben gebracht door voor zijn noden en ontberingen te bidden als Romeins gevangene. Ze konden hem in herinnering brengen zoals de Filippenzen dat deden, door hem een boodschap te zenden met een gift om te voorzien in zijn fysieke behoeften. Ze konden in herinnering brengen hoeveel Paulus had geleden om hun het evangelie te brengen, en zodoende door zijn voorbeeld, bereid te zijn om te lijden door het evangelie naar hun burenen te brengen.

Ook wij kunnen ons Paulus in herinnering brengen. Wij doen dat door zijn brieven te bestuderen, en zijn verdediging te waarderen van het evangelie der genade Gods, want menselijk gesproken was het alleen omdat hij standvastig was dat wij de boodschap vandaag de dag hebben. Als we deze grote Apostel der Heidenen in herinnering brengen, moeten we ons ook herinneren dat hij zeide: “Doch door de genade Gods ben ik, wat ik ben; en Zijn genade, die aan mij bewezen is, is niet ijdel geweest, maar ik heb overvloediger gearbeid dan zij allen; doch niet ik, maar de genade Gods, Die met mij is” (1Kor.15:10). Wij verhogen niet Paulus in het vlees. We zijn niet Paulinisch. Maar we eren hem in wat hij was in Christus: “...een voorbeeld van hen, die in Hem geloven zullen ten eeuwige leven” (1Tim.1:16). Moge de herinnering aan hem ons doordringen met dezelfde genade van God, om onze Heere Jezus Christus te dienen, Amen.